

ÖNKÉPZŐKÖRI ÍRÁSOK

2006-2010

Kedves Olvasó!

Tudod, mi itt együtt dolgozunk négy éve. Az itt megjelenők szinte még igazi gyerekek voltak, amikor elkezdjük. Kedves, jópofa gyerekek. Sokat beszélgettünk, olvastunk együtt, újra beszélgettünk, és ők írtak. Itt, az Önképzőkörben.

Közben szinte felnőttek. Kedvesek, jópofák és nagyon tehetségesek. Én sokat tanultam tőlük, talán valamit ők is tőlem.

Amit most a kezeden tartasz, a négy év termésének legjava. Fogadd nyitott szívvel!

2010 márciusában

Hargitai Bea

Bessenyei Mihályról

Mihály idén március 16-án tizenhetedik életévébe lép. A tizenhét év alatt sok mindent tanult. Megtanulta, hogy olvasni és írni jó. Modorán még van mit javítani, de nem reménytelen eset. (Csiszolatlan gyémánt?) Tetszését a lányok felé úgy fejezi ki, hogy meghúzza a hajukat. (Ez – véleményem szerint – bizonyos lelki eredetű problémákra vezethető vissza.) Néhány helyzetben kifejezetten agresszív is tud lenni, de alapvetően jó lelkű fickó, hiszem, hogy érző lélek rejtőzik a daliás külső mögött. Leginkább a 19. századi angol romantikus lányregények férfialakjaihoz tudnám hasonlítani (bunkó állat, de a nők odavannak érte). Könnyen tűzbe jön heves természete miatt, érzelmei uralkodnak rajta. És igaz ugyan, hogy a szép szavak és bókók még kissé erőltetettek, de már rendszeresen használja őket. Mihály nagy dolgokra hivatott. Én úgy képzelem, hogy híres asztromonauta lesz, aki szabadidejében regényeket és verseket ír, míg felesége a konyhában készíti az ebédet.

Gedeon Edit

Bessenyei Mihály: Belebámulni a semmibe

Néha az emberrel történnek álopszerű dolgok. Néha álom közben olyan, mintha ébren lennél.

Falak, falak mindenfelé. Be vagyok zárva, és csak én tudom, hol a lakatom kulcsa. De mi lesz, ha valaki megtalálja?

Rohanok, ha olyan lenne, lobogna a hajam. Rohanok, a szél susog és szöszmörög. Mellettem futnak a falak és az ajtók. Fehér, sárga, fehér, sárga. Barna. Hoppá, ez mi volt? Egy hajzuhatagot látok, és azonnal továbbfutok fokozva az iramat és hirtelen ugrásokat téve. Mögöttem lábak dobbanását hallom. Zakatol a szív, zakatol a szív. Hirtelen villanás, zuhanás – lépcső volt. Kicsit iz-zadok, de nem a futástól. Kilégzés, belégzés, mi lesz, ha elér és te leszel a fogó? Nem, nem leszek, mosolygok magamban. Soha nem voltam és nem is leszek. Mögöttem kiáltás, fájdalommal teli. Haha, régi trükk, nem fog ki rajtam, profi játékos vagyok. A jajgatás fölerősödik, ő kéri, hagyjuk abba, menjek oda és segítsek. Na, azt lesheted, babám. Majd ha földadod.

Észre se veszem, hogy már földadta, és csak én játszom tovább. Kicsit tovább futok és megállok egy nyílt ponton, hogy lássam, közelít-e. De nem, csönd van. Csak én lihegek. Úgy érzem, vissza kell mennem és meg kell nézmem, mi van vele. Dehogyan megyek, jöjjön ő! De ez az érzés tép és erősödik bennem, és már ballagok is visszafelé. Aztán már futok, majd rohanok. Csak nincs komoly baja? – kérdezem magamtól. De amikor visszatérek, senki sehol. Mi ez? Trükk, ordítom magamban. Nem lehet, hisz sirt! Szenvedek, de úgy, mint még soha. Mi ez az egész? – kérdezem. Majd hirtelen több százan ugranak ki az ajtók mögül és rohannak el mellettem, de nem előlem és nem felém. És futok, de nem üldöznek. Rohanok, de nem menekül előlem senki. Hol is vagyok? Nem nézek körül, futok tovább, semmit se nézve. Kártyavárakat török ketté, és függönyöket szakítok darabokra. Na nézd már! Egy ajtó. Kilincse és reteszei magasan és lefújva fekete festékkel. Nem baj, felugrok és kinyitom. Ez könnyű, nevetek és rohanok ki a szabadba. Felszabadultan kacagok, ahogy a számon kifér, átvertem mindenki, még magamat is. Kiugrok az utcára, sehol senki, na, most futás, mielőtt észreveszem magam. De mielőtt eltűnnék önmagam elől, valami eltakarja a szemem.

Egy kéz. Minden egyes ujjpercét ismerem, minden ujjpercét szeretem. Tudom, milyen hosszú az életvonala, tudom hány gyereke lesz. Ismerem és szeretem ezt a kezét. De mit is beszélek, hisz szeretem! Szeretem? Na jó, inkább futok, nincs idő a saját hülyeségeimre.

Futnék, de nem tudok, a lábaim nem engedik. Na, még csak ez hiányzott. Elborít valami kellemes érzés, szívem majd kiugrik a helyéről, és még sok más baromságot érzek, lassan megfogom a kezét, lehúzó a szememről és megfordulok. Meglátom magam, érzem az illatát és csak nézem, nézem.

Belebámulok a semmibe.

Bessenyei Mihály: Amikor bekattanok

Nagymamám egy délután megmutatta első fiúbarátja fényképét. A fickó katonai egyenruhában és prémes kalapban volt.

– Ugye milyen csinos? – sóhajtja nagymamám. – És ő úr volt, nem afféle fuvaros – mondja keményen.

Én csak bólogatok és megpróbálok elképzelni, hogyan nézhetett ki, mikor nem éppen fényképésznél volt.

Meztelenül mászkálok a házban, egyedül és kétségek között vagyok. Odakintről a hold óvatosan besomfordál a szobámba, óvatosan körülkémlel és megtelepszik az ágyam szélén. Rámordulok és mérgesen küldöm el a fenébe. Ő csöndesen rámutat a kikészített farmerra és ingre. Én még dörmögök kettőt és felkapom a ruháimat. Ránézek, még mit javasolna? Oda sandít a táskámra. Oké, oké, gondolom és megragadom a cuccom. Indulni kell.

A busz teljesen üres, csak egy részeg koldus énekel a bal utolsó széken. Fintorgok és a lehető legmesszebb ülök le.

Gyorsan megjárja velünk a busz az utat. Fél óra múlva már ott didergek a Moszkván. A hideg szél belekap a kabátomba, a metrólejárat, mint egy óriás fogatlan szája, nyitogatja felém ajkait. Továbbmegyek és fölszállok a 61-es villamosra. Bosszúsan nézek körül. Úgy látszik, ez a koldus követ. Ügyefogyott, dülöngélő lépésekkel próbálja elérni a villamost. Az ajtók záródnak, és ő az utolsó pillanatban képes fölugrani.

Végállomás. Móricz. A sínek mellett elgurul egy rózsaszín gumilabda.

– Dies irae Dies illa – dúdolgatom magamban.

A közelben már bömböl a zene.

Felcsöngetek és belépek a sötét lépcsőházba. Villany nincs, vagy legalábbis nem találok. Sötétben baktatok fel az első emeletre. Már várnak. Dübörgő zene, táncoló árnyak, kósza gondolatok. Meg nem született ötleteket vetek el és ismeretlen embereket ölelek magamhoz. Szürke füst ömlik ki a számon és vegyül össze más emberek füstjével. Kanapé a hátón és láb az asztalon. Kéz a mellen, kéz a poháron. Bújás összebb és még összebb. Szétzilált hajú lányok és motyogó fiúk. Részeg árnyak.

A teraszon állok. Hideg szél. Mellettem fázósan fogod össze pulóvered és fújod ki a füstöt, a füstöt. Kialszik a fény és csak mi világítunk az éjszakában. Furcsa innen a város, hisz nem is vagyunk magasan, és mégis mindent tisztán látok. Látlak téged, téged, és még őt is. Látom a koldust az utcakövön, a kóbor árnyakat kergető macskát, a kurvákat a téren.

– Menjünk – mondod és eldobod a csikket. Hideg van.

Odabenn ide-oda nevetnek minket az árnyak. Ledőlök az ágyra, fölkelek, mintha már egy órája feküdnék. Táncolok, táncolunk.

A homlokom hozzád nyomom... Éneklünk.

Szétzilál minket a lét. Derekadon a kezem. Lufik dülöngélő árnyai alá érünk és bámulunk a plafonra. Kutya ugatja a füstöt és én végigsimítva megyek a márványon. Emberek az asztaloknál. Emberek a földön. Emberek itt és emberek ott. Kinézek az ablakon.

A hajnal uszálya, mint beteg testén a takaró, úgy lepi be a várost. És én nehéz táskámmal kezemben ugrálok a síneken a villamos felé.

Gedeon Editről

Ismeretségi köreimben (már ha vannak ilyenek) köztudomásúak a nőkkel és főleg a női írókkal, költőkkel, miegymásokkal kapcsolatos elveim. Amikor Edit – aki, mint tán ismert, osztálytársam – eldöntötte, hogy addigi irományait értő tekintetek elé tárja, kissé meglepődtem és bosszús voltam. Soha nem néztem ki belőle ezt az egészségtelen hajlamot. Később, miután elrendeztük a problémásabb novelláscskáit, rájöttem, hogy ideje változtatni az álláspontomon és befogadni a női tollforgatókat az életembe. Az Antal után pedig gyökeres változáson mentem keresztül. És így bátran kijelenthetem, nem kell folyton problémákról, elhagyott szerelmekről, érzésekről írni. Néha jó kikapcsolódni valami oltári könnyű és észvesztő marhaság társaságában. Ami nemcsak egyszerű, hanem könnyed is, és mégis képes arra, hogy megérintsen. Már ha látod a betűket fájó könnyeid sűrű hálóján át. Mert könnyezni kell. Ezen csak úgy érsz át.

Tehát nagy örömmre szolgál bemutatni Gedeon Edit kartársnőt és műveit.

Bessenyei Mihály

Gedeon Edit: Részlet egy nagysikerű könyvből

Antal élete és munkássága

1. fejezet

Antal gyermekkoráról, különleges főbíjáról, Carláról és a szcientológiai egyházzal

Kocsis József és Benkő Annamária már régóta vágytak egy fiúgyermekre. Az asszony végre terhes lett és megszületett Antal. Késői öröm volt a fiúcska szülei számára, elkényeztetve és édesanyja szeretetének egyedüli birtokosaként élt a rózsadombi kis házban, ahonnan minden hétköznapi iskolába, szombat délutánonként pedig hegedűórára járt.

Szelíd, okos kisfiú volt, sokkal érettebb kortársaihoz képest. Életéből majdhogynem teljesen ki maradt a lázadó korszak. Majdhogynem, mert nem teljesen, ugyanis szülei tiltásának ellenére egyetemi éveit Kijevben töltötte, a föld ásványi összetételének vizsgálatával geológuspalántaként. De hamarosan rájött, hogy nem szeretné egész életét egy jurtaban a sztyeppén leélni, ezért nem is maradt sokáig ott; hazatért, gyorsan elvégezte a jogi egyetemet is, és egy jól menő ügyvédi irodát nyitott Budapest belvárosában. Jól megszédte magát pénzzel, és habár még csak húszas éveinek végén járt, úgy érezte életéből még mindig hiányzik valami.

Igen, kedves olvasó, ez a valami – habár már szinte közhely, de azért mégsem annyira, mert valljuk be őszintén, igazam van – egy szürke szarvasmarha volt. A szegény Antal gyermekként mindent megkapott szüleitől, amit csak megkaphatott, kivéve a szürke szarvasmarhát. Pedig mennyi sok szép képeskönyvhöz hozzájutott, bennük a Ma-

gyarországon őshonos és törvényileg védett háziállattal.

Említettem már, hogy Antal nagyon okos volt; tudta, hogy Pesten nem élne meg egy marha, de a valódi hungarikum utáni vágya már-már az örületbe kergette, és a társadalomban elfoglalt helye is veszélybe került ezáltal. Belátta hogy ez nem mehet így tovább, pszichológushoz fordult, aki megállapította, hogy Antal krónikus magányosságban szenved, ami a marhák iránti vonzalmában nyilvánul meg, és ha nem talál hamarosan egy társat magának, akár meg is halhat.

Ahhoz, hogy megértsük, miért is nem volt Antalnak barátnője, sőt igaz barátja sem, tudnunk kell, hogy Antal nem tudott bízni. Pontosabban elfelejtett bízni másokban. Egy igen csúnya eset esett meg vele még abban az időben, amikor szombat délutánonként hegedülni tanult. Antal önéletrajzában csak így emlékszik vissza arra a napra: *„Szép napos délután volt, ahogy nálunk, gazdagoknál szokás. Szombat délutáni hegedűórámon voltam, amikor szokatlan dolog történt velem... Leejtettem a kottámat. Mit sem sejtve hajoltam le érte, de kezem a papír helyett egy piros körömlakkal festett női kézfejet emelt a magasba, ami egy női testhez tartozott. Csakhogy a női test, két méterrel arrább egy csillárról lógott le. De a legnagyobb csapás még csak ekkor következett. A piros körömlakkal kikent kézfejet, ami valójában nem is körömlakkal volt kikenve, hanem vérrel, még mindig a kezemben szorongattam. Hát gyorsan ledobtam a földre. És mit ad Isten, a kéz tenyérrel felfelé esett a földre, így módom nyílt megvizsgálni a belsejét. Egy pillanatra azt hittem, én is meghalok, mint a szerencsétlen nő a csilláron, ugyanis ez volt beleírva: MEGHALSZ, ANTAL! Ettől a naptól kezdve senkiben sem bízom...”*

És ez csak egy részlet volt Antal önéletrajzi könyvéből, de innentől számos ehhez az esethez hasonló fenyegetés érte.

Most, hogy már tudjuk, Antal miért nem bízott másokban (kivéve a pszichológusát), könnyen átérzhetjük, hogy milyen nehéz helyzetbe került azáltal, hogy megtudta, akár meg is halhat, ha nem talál magának egy társat. Mivel nem volt elég önbizalma személyesen ismerkedni, hirdetés adott fel az újságban a következő szöveggel: *„Jómódú, intelligens férfi keresi csinos, nem dohányzó, társát egy nő személyében. Fényképes, telefonos jelentkezést várok «Szép jövő» jeligré.”*

Ki gondolta volna, hogy ilyen egyszerű barátnőt találni. Antal alig győzte a válogatást a szebbnél szebb hölgyek között. Választása végül Carlára esett, egy brazil bevándorlóra, aki egy igazi latin szépség volt. Már az első találkozáson érezték, hogy megvan közöttük az az összhang, ami egy tartós és egészséges kapcsolathoz kell, és Carlának köszönhetően a szenvedély sem hiányzott kapcsolatukból. Hamarosan egybekeltek, és úgy tűnt, minden rendben van. A múltjukról közös megegyezés alapján nem beszéltek egymásnak.

Egy nap Antal korábban ért haza, mint általában, és meglátta Carla naplóját a földön. Körülnézett, hallotta, ahogy Carla fürdik és közben spanyolul énekelget. Furdallta az oldalát a kíváncsiság, így hát kinyitotta a naplót az első oldalán: *„Kedves Naplóm, a műtét sikeres volt, mától hivatalosan is nő vagyok.”*

Ez volt az a pont, hogy Antal nem bírta tovább. Magához vett egy kést és szépen, lassan húzni kezdte bal kezének vénáján. A vér ömlött a kezéből, de ő már semmit sem érzett. A biztosabb eredményért bevett még egy marék vitamint is. De ez már teljesen felesleges volt. A szcientológiai egyház senkinek sem kegyelmez...

Vége az első fejezetnek

Azok a kedves olvasók, akik idáig jutottak a történetben, biztos kedvelni fogják a második fejezetet is, ami – biztosíthatom önöket – még izgalmasabb és eseményekben dúsabb lesz. Választ kapunk majd arra is, hogy jön a képbe a szcientológiai egyház. Vajon Carla Antal után hal és a túlvilágon kér tőle megbocsátást? Megtud-e bocsátani Antal Carlának? Megtudhatják a második fejezetből!

Gedeon Edit:

Barbie naplója

Kedves Naplóm!

2009.09.27.

A kislány, akinél lakok, ma is korán kelt. Én békésen aludtam a barbiházamban, a barbi-ágyban, amikor arra kellett ébrednem, hogy a kis dagadék rohan le a lépcsőn, mint egy tank. Kiránt az ágyamból a püffedt kezeivel, rám adja a legszűkebb topomat és mini gatyámat, persze a fehérneműt, bugyit vagy ilyesmit megint elfelejtette. Na és ruhástul belenyom a kádba és húzza a hajamat. Kíváncsi vagyok, mennyire örülne, hogyha én ugyanezt csinálnám vele.

Ma is műanyag tükörtojást ettem, aztán találkoztam a többiekkel. Alexa már megint esküvői ruhában jött, Sharon pedig diszkószerkóban. Melissa a terhesruhájában volt, amire rá voltak ragasztva az ikrei.

A program a következő volt: vagy százszor átöltöztünk, ötvenszer látogattuk meg egymást, tehát csupa olyan dolgot csináltunk, aminek semmi értelme, és ez így megy már lassan ötven éve. Hiszen a mostani püffedt kezű gazdám az előző püffedtnek a lánya és így tovább.

Én csak egy olyan napra vágyok, drága Naplóm, amikor azt írhatom neked végre: összeházasodtam Kennel, és egész nap melegítőben voltam.

Nafthali

Nafthali, jelentése: harcos

Bebújtam a szekrénybe, mélyen magamba szívtam a naftalin szagot és olvasni kezdtem:

Drága Izabella!

A háború szörnyű. Bolond voltam, hogy nem hallgattam rád, otthon kellett volna maradnom.

Ma szétlőtték a lábamat, iszonyatos fájdalmaim vannak. Az orvosok nem sok időt jósolnak számomra, nem tudom, meddig bírom még. Nagyon hiányzol, bárcsak itt lennél.

Ha nem látnálak többet, azt akarom, hogy tudd: Szeretlek és örökké szeretni foglak.

Sokszor csókollak,

a te Nafthalid

Izabella válasza:

Drága Nafthali!

Megtiltom, hogy feladd! Hidd el, látjuk még egymást, addig is próbálj meg lazítani.

A csajok üzenik, hogy kitartás, és én is kérlek téged, bírd ki még egy kicsit.

Azt mondják, nemsokára vége a háborúnak, és akkor végre hazajöhetsz, és minden olyan lesz, mint régen.

A kis Joe is hiányolja a papáját, és izgatottan várjuk a kisteső születését, aki szépen fejlődik a pocimban.

Szörnyű, hogy még ezt is el kell mondanom, de anyád köszvényes és apád kórházban van.

Drága Nafthalim, úgy érzem, az életünk szétesik. Te is nagyon hiányzol.

Sokszor csókollak,

a te Izabellád

Egy hónapra rá, hogy feladtam ezt a levelet, egy katonai táviratot kaptam. Nafthali haláláról számolt be. A lába elfertőződött és amputálni kellett. A táborban nem volt morfium, belehalt a fájdalmaiba. Azt mondják, egy levéllel a kezében halt meg, miközben kiábrándultságról motyogott, és valamit arról, hogy egy név önmagában nem tesz harcosná valakit.

Géhberger Mátéről

Máté korunk 11.-es irodalmának egyik kiemelkedő alakja. Bár az íráshoz való vitathatatlan tehetségét sokáig titkolta, az elmúlt években több figyelemre méltó szöveggel is megörvendeztetett minket.

Nagyon ért a hangulatfestéshez, az érzelmek nagyon intenzív kifejezéséhez, legyenek azok pozitívak vagy negatívak. Írásaiban mindig megjelenik egy kicsit a természet és az ehhez köthető szimbolika, aminek a kidolgozására és pontosítására mindig nagy gondot fordít. Sokféle műfajban írt már, de én legjobban a lírai hangvételű novelláit kedvelem.

Szeretem ahogy ír, mert úgy tud érzelmeket, érzéseket leírni, ahogy sokan szeretnék, de nem tudunk.

Pivarnyik Balázs

Géhberger Máté: Dayalína és az erdő szellemei

Morgolia hegyei közt van egy városka. Ezt a városkát Izrotnak hívják, és milyen kicsi, olyan mozgalmas. Az emberek munkába rohannak, a gyerekek iskolába vagy éppen ellenkezőleg, hazafelé tartanak. A kis település mellett van Xentoron, a hatalmas erdő. A városka lakói annak ellenére, hogy itt élnek, csak nagy ritkán és jó okkal mennek az erdőbe.

Izrotban lakik egy lány, kinek neve Dayalína. Haja barna és puha selyemként omlik vállaira, szeme szürke és sokatmondóan titokzatos. Ő az egyetlen, aki nem hogy elkerüli, hanem szeret az erdőben lenni. Mindennap iskola után az erdőbe megy, és annak csendjében egy tisztáson ücsörög vagy fekszik egyedül. Az erdőt kémleli, és lassan már ismeri összes fűszálát, bokrást és fáját. Dayalína nem szereti a kapkodást, rohanást, ami Izrotban van. Így, amikor csak teheti, elkerüli a városkát. Most is az erdőbeli tisztáson van. Dayalína felsóhajtott. Felnézett az előtte álló hatalmas fára, és azt kívánta, bárcsak ő is a természet része lehetne, akkor nem kellene értelmetlen dolgokkal foglalkoznia. Az apjával élt már hosszú ideje, anyja meghalt, mikor ő ötéves volt. Sohasem mondták el, hogyan vagy miért. Egy ideig próbálta kideríteni az igazságot, könyvtárakba járt, hátha talál valamelyik régi újságban egy cikket valami balesetről vagy valami ehhez hasonlóról, de mára már felhagyott vele.

Hirtelen rövid, de erőteljes fény sugározta be az egész tisztást, majd robbanásszerű hang hasított a levegőbe. Dayalína megijedt, és a hang irányába nézett az égre. Hatalmas és sötét viharfelhők

közeledtek a városka felől, és egyre fenyegetőbben borultak ez erdő fölé. Mivel már őszt volt és az idő egyre hidegebbre fordult, útnak indult hazafelé a már jól ismert ösvényen.

Eközben az Izrot feletti felhők haragosan feketéllettek. A cikázva előtörő villámok egyre gyakrabban és gyakrabban világították meg a városkát. Izrot utcái teljesen kihaltak voltak, egy lélek se mászkált, mindenki a házába húzódott és ott várta a vihar elvonulását. Bár senki se mondta ki, de mindenki érezte, hogy itt valami rossz van készülöben.

Dayalína már egész közel járt a városához. Miközben ment, azon gondolkodott, vajon miért nem tudtak előre egy ekkora viharról, hisz az nem keletkezhet a semmiből. Ekkor elérte a város szélét, és elindult a kanyargós utakon.

„Ahhogy végigsétáltam a kihalt utcákon – más-kor ezek az utcák teli vannak emberekkel, akik nagy sietségükben nem figyelnek egymásra –, valahogy nyugtalanságot éreztem. Elhaladtam az iskolám mellett, teljesen kihalt volt az is. Végül befordultam az utcánkba, és ekkor megláttam a házunkat. Sokáig csak álltam és néztem, valahogy nem olyan volt, mint eddig, valahogy sötétebb és nyugtalanítóbb. Felnéztem az égre, és ekkor rájöttem, miért érzek így. A vihar közepe pont a házunk felett volt, és furcsamód mint egy forgószél forgott tengelye körül. Ami még ennél is érdekesebb volt, a villámok itt megsokszorozódtak és fényesebben villogtak, mint eddig. Amikor elértem a házat, felmentem a tornácra és lenyomtam a kilincset. Zárva volt. Kis kotorászás után

megtaláltam a kulcsomat a táskámban és halkan kinyitottam az ajtót. Mikor beléptem, hirtelen olyan hatalmas erejű sötétség támadott rám, hogy azt hittem, összeesek. Ám ez nem olyan sötétség volt, mint amilyen egy ablak nélküli szobában vagy egy pincében van. Ezt a sötétséget a lelkemben éreztem, és nem tudtam, honnan ered. Ez a sötétség mindaz volt, ami rossz és gonosz: félelem, harag, önzés és még sok más. Akaratommal legyőzve ezeket az érzéseket – melyek szüntelenül megpróbálták felfalni – végiggyalogoltam a folyosón egészen a dolgozószobáig, ahol apám szokott dolgozni. Ekkor rám tört valami rettenetes sejtetem, elkezdtem félni, de nem tudtam, mitől. Mikor egyre közelebb értem, a sötétség csak erősödött és a végén már tényleg azzal fenyegetett, hogy agyonnyom, elfelejtek minden jót, és csak a rossz gondolatokat hagyja a lelkemben. Felmerült az is bennem, hogy elfutok, ám hajtott a kíváncsiság: mi vagy ki képes ilyen sötétséget árasztani magából? Mi folyik itt egyáltalán? Elhárítottam, hogy megkeresem apát, hátha ő tudja mi ez az egész.”

A vihar eközben egyre jobban tombolt a falu felett, és mikor már nem tudott tovább sűrűsödni, hangos robajjal megszakadtak a felhők és elkezdett ömleni az eső, de oly hevesen, hogy illet még az izrotiak soha nem láttak.

„Miközben a szobában voltam és azon gondolkodtam, mit tegyek, mivel apám nem volt ott, hirtelen hatalmas robaj hallatszott, beleremegett a ház, és én elestem. Mikor sikerült feltápáskodnom, észrevettem, hogy valami megváltozott a szobában, valahogy nem ilyen volt, mielőtt a vihar dörgése megrázta volna. Körülnéztem és a könyvespolc felé pillantva észrevettem, hogy hiányzik egy könyv. A földön feküdt, és a helyéből gyenge kis zöld fény villódzott. Odamentem. Ahol eddig a könyv volt, ott most a könyvespolc hátuljában egy kis kapcsoló világított. Megnyomtam. A könyvespolc halkan megmozdult, hátracsúszott és oldalra eltűnt a falban. Szájátva figyeltem, illet még sose láttam, és apám sohasem beszélt erről, pedig elég sokszor jártam ebben a szobában. Az ablakokon beszűrődő kevés fényben megpillantottam egy kovácsoltvas ajtót. Odamentem és megpróbáltam kinyitni. Furcsamód sikerült, és ezen is meglepődtem. A sötétség itt már kezdett elviselhetetlenül szorongatni, már csak az akaratommal tartottam magam. Benéztem, és ekkor olyan dolgot láttam, amit sose

felejték el.”

Valahol Izrotban, egy ház titkos szobájában négy férfi állt talárban, amit zöld jelképek ékesítettek, és egy földbe vésett jel mellett a kezüket maguk elé tartva halk, szövegtelen dallamot hallattak. Ám ez a dallam közel sem volt barátságos, inkább ellenséges és hatalomteli. A jelképen egy városka képe rajzolódott ki madártávlatból, ami felett egy hatalmas vihar tombolt, és ahogy a négy alak végezte varázsmunkáját, egyre jobban beburkolta a sötétség. Miközben folyt a varázslás, a szoba egyetlen fém ajtaja megnyílt, és egy barna hajú lány nézett be szürke szeméivel. Azonban ahogy meglátta, mi folyik a szobában, megdermedt és csak némán bámulta a mágusokat. A négy alak annyira el volt foglalva, hogy nem vették észre őt. Ám volt még valaki a szobában, aki eddig a sarokban állt és onnan figyelte az eseményeket. Ő is talárt viselt, de ezen nem zöld, hanem piros jelképek voltak és vadul villogtak, ahogy a kis város feletti viharból újból és újból villámok törtek elő. Elragadtatva merült el a varázslatban, így először ő sem vette észre a betolakodót, de aztán mikor felnézett, meglátta és felkiáltott:

– Dayalina?! – majd megindult az ajtó felé.

A lány, aki most feleszmélt csodálkozásából, rájött, hogy veszélyben van. Megfordult és amilyen gyorsan csak tudott, futni kezdett. Végig a folyosón, ki az utcára. Kint ömlött az eső, és ez némileg megnehezítette a látást. Mikor már két ház mellett is elrohant, hallotta, hogy valaki más is kijön az ajtón és futva követi. Nem nézett hátra, csak szaladt, és már azt is tudta, hova. Az erdőbe, mivel ez volt az egyetlen hely, ahol nem találhatná rá. Maga sem tudta, hogyan, de az volt az érzése, hogy amit ott látott, nem lett volna szabad látnia, az a négy alak valami sötét dolgot csinál éppen, és erről senki sem tud, csak ő. Minél messzebb ért a házuktól, annál jobban enyhült a sötétség a lelkében, és ebből új erőt merítve még gyorsabban futott. Már majdnem elérte az erdőt, el is rohant az első fa mellett, mikor a sötétség visszatért és most már teljes erejéből lecsapott rá. Elesett.

A szakadó esőből egy alak bontakozott ki, ahogy csendben sétált a lány felé egyik kezét maga elé tartva.

– Nem kellett volna ott járnod... Így most meg kell, hogy öljelek.

Dayalinában megfagyott a vér. Az apja állt előtte fekete talárban, amin vadul villogtak a piros jelképek. Újabb sötét hullámok rohantak át

a lelkén, melyek kiváltották régi rossz emlékeit és érzéseit.

– Mielőtt azonban meghalsz, jogodban áll tudni valamit.

Azzal felidézett egy emlékképet a régmúltból. Dayalína az anyját látta maga előtt, aki éppen a kertben szorgoskodott, és minden békés volt. A jelenet ugyanazon ház mellett játszódott, amiben most is laktak, felismerte a fakerítésről. Annyira valóságosnak érezte és annyira vágyott az anyja után, hogy azonnal oda akart rohanni hozzá, ám ebben a pillanatban egy másik alak is megjelent az emlékképben. Kezében fegyvert tartva, hangtalanul jött egyre közelebb, és mikor lőtávolon belülre ért, célzott. Dayalína anyja mit sem sejtve dolgozott tovább, ezért a lány figyelmeztetni akarta őt a fenyegető veszélyre, de rá kellett jönnie, hogy az emlékeket nem tudja megváltoztatni, és nem tehet semmit sem. Csak csendben nézte, ahogy megölik az anyját. Most már tudta. Ekkor az emlékkép szertefoszlott, és megint ott volt a szakadó esőben a földön térdelve, előtte apja, aki most szótlánul nézett maga elé.

– Miért? – kérdezte Dayalína az apjától, aki csak ennyit felelt:

– Túl sokat tudott olyan dolgokról, amikről nem lett volna szabad tudnia, és amikről neked se lenne szabad tudnod – felemelte másik kezét is és hozzátette –, sajnálom – mondta teljesen érzelemmentes hangon, majd fekete derengés vette körül, és Dayalína számára elhomályosodott a világ, ahogy a lelkét emésztő sötétség utat nyitott a halál mezeire.

Szikrázó napsütés volt. A vihar, mely Izrot felett tombolt, elszlott, és a városkába visszatért az élet. Senki sem tudta, mi ment végbe valójában azon a napon, de hamar el is felejtették, és mindenki visszatért újra az élet mindennapos elfoglaltságaihoz. Csak egyvalaki tudta, mi történt. Egy lány. Aki most ott fekszik az erdő közepén, egy tisztáson, és éppen ébredezik.

„Mikor kinyitottam a szemem, nem láttam mást, csak a kék eget és a némán átúszó báránypeluhákat. Mikor felültem, vettem csak észre, hogy újból a tisztáson vagyok. Nem értettem. Az előbb még az apám állt előttem, én tehetetlenül feküdtem a sárban, majd minden elhomályosodott előttem. Ami ezután történt, olyan zavaros volt. Hallottam, ahogy apám azt ordítja: „Ez lehetetlen!”, majd egy másik hangot halottam: „Ne féj, vigyázunk rád!”. Ekkor tekintetem a tisztás legnagyobb fájára siklott, és minden világos lett előttem.”

2008

Géhberger Máté: Étterem és vér

Borongós őszi éjszaka volt. Az étteremben csak egy pár üldögélt az ablak mellett. / Épp a kedvenc számom ment, amikor kinyílt az ajtó. Egy egész csapat jött be. Volt köztük egy magas svájcisapkában, egy alacsony nagy bajusszal, a lánynak szép, kék kockás sálja és kabátja volt, és legutoljára pedig fekete hajjal és... / ...barna szemével körbenézett a teremben, majd bólintott a többieknek, és leültek az asztalhoz. Odamentem hozzájuk kiosztottam az étlapokat, majd megkérdeztem, mit óhajtanak inni, és visszatértem a pult mögé. / Már mikor beléptünk, ideálisnak tűnt a hely. Vastag fagerendák, téglával kirakott falak, régi borosüvegek mindenféle. / Rendeltek. Volt, aki gomba-levest, volt, aki csülköt knédlivel, de akadt olyan is, aki csak egy tál salátát. Jó ízlésű embereknek tűntek. / Sokáig néztem a velem szemközti falon lévő képet. Prágát ábrázolta egy dombról. / Kihoztam az ételeket, de a fekete hajú annyira belemerült a kép szemlélésébe, hogy nem vett észre, így mikor a többiek oldalba bökték, pironkodva helyet csinált az asztalon. Helyes srácnak tűnt. Fekete haja ápoltnak látszott, barna szemében valami furcsaság lappangott, és ott voltak a csókra hívogató ajkai... nem, nem! Gyorsan visszamentem a pulthoz, és elkezdtem elmosogatni a po-

harakat. / Újabb villamos érkezett be az étterem előtti villamosmegállóba, mikor a férjem felállt és kiment a végére. Borongós esténk volt. Hoztam is esernyőt, de szerencsére még nem kezdett el esni. / Nagyon finomat ettünk, ezt mind megállapítottuk, de úgy gondoltuk, eljött az idő. / Nem bírtam másra gondolni csak rá... fekete haj... barna szemek... azok az ajkak! Újra látni szerettem volna... és láttam is... egy kis kézifegyver mögött, ami most egyenesen rám szegeződött. / Nekiszegeztem a pisztolyt, de azonnal meg is bántam. Már mindegy. Elkezdtem mondani neki, hogy pénzért jöttünk, szóval, ha lenne oly kedves és megtöltené ezt a zsákot, azzal odadobtam a pultra, nagyon hálásak lennénk. / Mondott valamit, de semmit sem értettem belőle. / Mikor nem történt semmi, ránéztem a társamra, aki suttogva mondta, talán próbáljam meg angolul. Szitkozódtam egyet, amiét már megint elfelejtettem... / Teljesen kivoltam... A férjem nem volt éppen akkor a teremben, mert elment végére, ezért egyedül kellett szembenéznem a magas svájcisapkással, aki valami lőfegyvert szorongatott. / Annyira megijedt szegényke, hogy fel se fogta, mit mondok. Próbáltam nyugtatgatni, hogy nem esik senkinek semmi baja, amennyiben együttműködik velünk. Még azt is majdnem elmondta neki, hogy nincs is történet a fegyverben. Egyébként szép lány volt. Gyönyörű barna haja fátyolként omlott vállaira, fekete szemében most félelmet lehetett felfedezni, és ott voltak még a csókra hívogató ajkai... nem, nem! Vissza ahhoz, amiért jöttünk! / Próbált nyugtatgatni, és őszintén szólva sikerült is neki. Szép lassan elindultam a kasszához, miközben végig rajta tartottam a szemem. / Kivette az összes pénzt, berakta a táskába, átadta, hátralepett párat, aztán a fekete hajú meghajolt, majd elkezdett kihátrálni. / Megkaptuk végre, amiért jöttünk, így szóltam a többieknek, és elindultunk a kijárat felé. / Nem tudom, honnan, de egy férfi kirohant a hátam mögül, üvöltött és egyenesen nekirohant a magas svájcisapksnak. Három asztalon keresztül tolta maga előtt, majd leborultak a földre és ott verekedtek tovább. / Mindannyian meglepődtünk, szerintem még az őrült fazon is. Odarohantam, majd megfogtam és a kabátjánál fogva nekinyomtam a falnak, miközben a homlokának szegeztem a pisztolyt és üvöltöttem vele. Persze megint nem angolul... de így is hatásos volt. / Nem hittem a szemnek. Valamit tennem kellett! A férjemnek szegeznek egy pisztolyt! / Teljesen kivoltam... csak egy gyors és finom rablásra készültünk, és nem akartunk ilyen bonyodalmaiba belemenni... és most erre tessék, ez az ember mindent tönkretett... / Felkaptam az esernyőmet és nekironítottam a fekete hajúnak. / Először fel se fogtam, mi történt velem. Szörnyen fáj a fejem... valaki fejbevagott, pisztolydörrenés, majd halk puffanás, ahogy az élettelen test a padlón landolt. / Sikítottam. / Megfordultam és láttam, hogy a nő, aki eddig az ablak mellett ült, most a padlón fekszik egy vértócsa közepén. Térdre estem. / Sikítottam. / Az ember, akinek eddig pisztolyt szegeztem, most nekiiramodott és üvöltve nekivetette magát a társamnak. / Sikítottam. / Alig, hogy elért a következő asztalig, újabb pisztolydörrenés hallatszott, majd ismét halk puffanás, ahogy az élettelen test a padlón landolt. / Sikítottam. / Képtelen voltam felállni... Annyira sokkoltak az események, hogy azt hittem, elájulok / Sikítottam... Nem kevés idő után sikerült valamennyire összeszednem magam. A padlón az előbb még békésen vacsorázó házaspár feküdt holtan. A gyilkos fegyvert a magas svájcisapks szorongatta, miközben a másik három társa elképedve bámulta az eseményeket. A nő egy asztalnak támaszkodott és képtelen volt megszólalni. A bajszost is hasonlóan sokkolták az események. / Veszekedés hangját hallottam „Mondtam, hogy nem rakunk történetet a fegyverekre! És szerinted most mi lesz?!” Rendőrszirena hangját hallottam „Látod, már itt is vannak!” / A magas svájcisapks rám nézett, majd felemelte a fegyverét. / Újabb dörrenést hallottam... el se tudtam képzelni, mi jöhet még. „Nos, most, hogy nincsenek szemtanúk, valahogy jussunk ki”, és ekkor leesett, mi is történik... Felpattantam, majd nekirohantam, miközben azt üvöltöttem, „Miért?!” Nekirohantam, elesünk. Amilyen gyorsan csak tudtam, felpattantam, és mikor felálltam, egy pisztoly csöve nézett rám. /

Géhberger Máté: Soha ne ítéld első látásra...

Már alkonyodott. A legtöbb ember elcsigázot-
tan hazafelé tartott a főúton, az asznapi fűrésztő
munkájukra gondoltak, és arra, hogy mi vár
még rájuk otthon.

Valahol máshol, egy külvárosi kis házban
egy kisfiú viszont épp most ébredt fel. Megdör-
zsölte a szemét, majd kikecmergett az ágyból
és kiballagott a nappalival egybekötött kis iro-
dába. A nappali nem volt túl nagy, mint ahogy
az egész ház sem. Mindössze egy fából készült
asztal, egy kis szekrény, amiben a gyertyákat
tartották és egy kályha volt ott, benne jókora
fadarabok lángoltak.

Az asztalnál egy barna hajú férfi ült és gondo-
lataiba mélyedve bámult valamit, ami az asztal
közepén feküdt. Ez a valami egy kis faragott
nyelű tör volt, amin még ott csillogott a megal-
vadt vér. Mikor a férfi észrevette, hogy a kisfiú
fölébredt, elmosolyodott és így szólt hozzá:

– Á, látom, felébredtél. Remek. Iszol kávét?

Épp most főztem – mondta, mint általában
mindig, mikor vendég volt nála. Azzal felállt
és eltűnt a konyhában. A kisfiú nem válaszolt
semmit, hanem odament az asztalhoz. Egy
darabig csak álldogált ott, majd odanyúlt a tör-
höz, megmarkolta a nyelét, majd a háta mögé
rejtve elindult a konyha felé.

– Végre befejezhetem, amit elkezdtem! – gon-
dolta, majd belépett a konyhába és rátámadt a
férfira.

Valahol máshol...

Egy kis faluban, egy eldugott vidéken épp a
szokásos napi rohanás vette kezdetét. A nap
már megvirradt, és a férfiak munkába siettek,
az asszonyok meg otthon maradtak és főztek,
takarítottak vagy a gyerekekre vigyáztak.

Mindezt azonban megzavarta valami. Egy
ház ajtajánál kisebb tömeg tolongott és egyre
duzzadt az arra járó kíváncsikodóktól. A
tömegben izgatott beszélgetéseket lehetett
hallani.

– Meghalt valaki? Látta valaki a gyilkost? Ki
lakik ebben a házban? Úristen, Robert, biztos
tisztá vér lett a szőnyeg! – és ez folytatódott
volna még sokáig, csakhogy...

– Félre! Engedjenek! – azzal egy kemény-
kalapos úr furakodott át a tömegen az ajtó
felé. Arca komor, haja barna, szeme feketén
csillogott a reggeli fényben. Mikor végre elérte
az ajtót, belökte azt és eltűnt a házban. A tö-
meg némán és kissé ijedten nézte, majd mikor
biztosak voltak benne, hogy nem hallja őket,
újra beszélgetésbe lendültek.

A házban sötét volt, mert az ablakokat fe-
kete függönnyel sötétítették el. Maga az épület
elég régi lehetett, a falakról cafatokban lógott
a tapéta. Nem volt valami szép látvány. A
földszint mindössze egy szobából állt, és a bal
oldali fal mellett egy rozoga lépcső vezetett
fölfelé. A férfi a lépcső felé vette az irányt, ami
minden lépésnél veszedelmesen megnyikor-
dult azzal fenyegetve, hogy menten leszakad.
Miközben az emeletre igyekezett az idegen, az
alig negyedórával korábbi telefonbeszélgetésen
gondolkodott.

A nyomozói irodában megszólalt a telefon.
Kisvártatva az iroda tulajdonosa fel is vette:

– Nyomozóiroda, miben segíthetek? – kér-
dezte, majd megette a reggelije utolsó marad-
ványait is.

– Jó napot. Valami szörnyű dolog történt!
– szólalt meg egy ijedt női hang. – Épp a
reggelit készítettem a férjemnek, mikor a
szomszéd házában valaki felsikoltott. Valami

rettenetes volt. Már hívtam a rendőrséget, de azt mondták, nem tudnak segíteni, mert nincs elég rendőr, hogy minden ilyen kis esetre kiküldjenek valakit. Kérem, segítsen!

– Rendben, kérem, nyugodjon meg – válaszolta a nyomozó. – Meg tudná mondani, merre van ez a bizonyos ház? – kKözben elővett egy kis noteszt a zsebéből meg egy tollat.

– Természetesen. A 13. utca 23-as számú ház. Szerintem az emeleten történt valami.

– Köszönöm. Nemsokára ott leszek és megnézem, mi történt. A viszonhallásra. – Azzal lerakta a telefont, felvette a kabátját és elindult a 13. utca 23-as ház felé.

A férfi felért az emeletre és ismét körbenézett. Egy szűk folyosón találta magát, amiről két ajtó nyílt. Először megnézte az utca felőli oldalt, de az zárva volt, így átment a másikhoz. Nyitva találta. Amennyire halkan csak tudta, kinyitotta az ajtót, de az elrozsdásodott zsanérok miatt ez közel sem volt olyan egyszerű.

A szobában a ház többi részéhez képest világosság uralkodott, az ablakok tárva-nyitva álltak. A berendezés elég szegényesnek látszott. Mindössze egy régi ágy, mellette egy éjjeliszekrény és egy nagy, kétajtós ruhás szekrény volt benne. Ennek ellenére elég nagy volt a rendtelenség és a kosz. De volt valami, ami szemet szúrt a férfinak. Egy női kéz lógott ki az ágy alól. Tehát a szomszédnak igaza volt, gondolta, majd ügyesen, nehogy rálépjen valamire, megindult a kéz felé. Ekkor figyelmes lett még valamire. Sírt valaki. A hangokból ítélve egy gyerek lehetett. Körbenézett és meg is látta, ahogy a ruhás szekrény mellett összegömbölyödve sírdogál egy alig tizenkét éves fiúcska. A fiú már észrevette őt és felnézett rá. Alaposan végigmérte az ismeretlent, de mikor a lába mögött megpillantotta az ágy alól kilógó kezét, ismét sírva fakadt, és arcát a kezébe temette. Csakhogy a keze nem volt üres. Egy tört szorongatott, ami halk pendülés-sel most a földre esett. A tórnek fából faragott nyele volt, és a pengén lévő friss vér most a padlóra csöpögött. A férfi csak némán állt egy ideig, majd odament hozzá és leguggolt mellé.

– Szia – kezdte, mire a fiú felnézett és hangosan szipákkolt. – Ne izgulj, nem akarlak bán-

tani. Meg tudod mondani, mi a neved?

– Jacknak hívnak – felelte a fiú, majd megtörlölte az arcát a pólójában.

– Örülök, hogy találkoztunk, Jack – mondta a férfi, azzal elmosolyodott. – Gondolom, éhes vagy. Mi lenne, ha átjönnél hozzám? Csinálnék neked valami ebédet. Fáradt is lehetsz – azzal felállt és odanyújtotta neki a kezét. Jack egy darabig csak nézett, majd megfogta az ismeretlen kezét és ő is felállt.

Óvatosan, nehogy rálépjenek valamire, kíséltáltak a szobából, végig a folyosón, le a lépcsőn és ki a házból a napsütötte utcára. A tömeg eközben megunta a várakozást és szétszéledt, így nyugodtan tudtak haladni egészen egy kis külvárosi házig. Itt a nyomozó elővett egy nagy kulcsot, bedugta a zárba, kettőt fordított rajta, majd betessékelte a nyitott ajtón keresztül a fiút. Miután mindketten bent voltak, a fal melletti kis szekrényből gyertyát vett elő és meggyújtotta.

– Gyere, ülj le, mindjárt hozok valami enni-valót.

Odahúzott egy széket az asztalhoz, majd eltűnt a konyhában. Kicsit később, miközben evett, Jack folyton a férfit figyelte, a férfi meg őt. A nyomozónak támadt is egy elmélete, és mire Jack befejezte az ebédet, még egy, de ennek már kevésbe örült. Ebéd után a kisfiú lefeküdt a másik szobában lévő nagy ágyra, és rögtön el is aludt. A nyomozó egy ideig nézte, majd eloltotta a gyertyát és ismét kilépett az utcára, bezárta az ajtót, majd nekivágott a 13. utca 23-as számú házhoz vezető útnak.

A szobában minden úgy volt, ahogy hagyta. Odament az ágyhoz, majd óvatosan arrébb toltta. Nem volt valami szép látvány a holttest. A halál oka egyértelmű volt. Valaki elvágta a torkát. Elmélete, hogy a gyerek ennek a nőnek a fia, beigazolódott. Ugyanolyan barna szemük meg szőke hajuk volt. Az arcvonásaik is hasonlítottak. Viszont volt egy másik elmélete is, amit nem szeretett volna, ha beigazolódik. Pedig sajnos egyre inkább úgy festett a dolog, hogy helytálló. Átment a szoba másik felébe, ahol a kisfiút találta, és felvette a tört, amin kezdett már megalvadni a vér. Elővett egy

rongyot a zsebéből, és óvatosan belegöngyölte. Még egyszer alaposan körbenézett a szobában. Söhajtott egyet és kilépett az ajtón.

Már alkonyodott. A legtöbb ember elcsigázottan hazafelé tartott a főúton, az asznapi fárasztó munkájukra gondoltak és arra, hogy mi vár még rájuk otthon.

Egy kis külvárosi házban egy férfi ült az asztalnál és azon gondolkodott, mi a következő lépés. Az asztal közepén egy faragott nyelű tör feküdt, és a gyertya fényénél meg-megcsillant rajta a feketére alvadt vér. Egy kisfiú jelent meg a hálószoza ajtajában és álmosan dörgölte a szemét. A férfi felnézett, elmosolyodott, majd így szólt:

– Á, látom, felébredtél. Remek. Iszol kávé? Épp most főztem – azzal felállt, kiment a konyhába és két bögrét emelt le a polcra. Levette a kávéfőzőt a tűzhelyről és mindkét bögrét félig töltötte. Miközben a cukrot kereste, halk lépéseket lehetett hallani a nappali felől...

Két nappal később...

Két férfi ült egy asztalnál és az asznapi újságot olvasták. Ez állt benne: „Brutálisan meggyil-

koltak egy nyomozót a saját házában. A tettes feltehetőleg fiatalok. A rendőrségnek még nem sikerült elkapnia, de azt mondják, nemso-kára rács mögött lesz a gazfickó.”

– Elég tapasztalatlan lehetett szegény, ha nem vette észre a gyilkost a saját házában. Ha jól tudom, még csak fél éve volt a szakmába – mondta az egyik férfi, majd lerakta az újságot az asztalra és hátradőlt a székben.

– Hát nem tudom. Én csak egyszer találkoztam vele, akkor is valami elveszett macska után nyomozott. Azt azonban nem hittem volna, hogy így végzi – felelte a másik, majd megcsóválta a fejét. – Én mindig is azt mondtam: „soha ne ítélj meg valakit első látásra, csak ha már jobban megismerted”. Úgy néz ki, ezt ő nem tudta, és bedőlt a srácnak... Ezek a kölykök nagyon ravaszak mostanában.

– Te már csak tudod, mi? – nevetett fel a másik férfi, majd hozzátette – Hány éve is csinálod már, Robert? Tíz?

– Tizenkettő. De mindegy. Iszol kávé? Nemrég főztem, még meleg – azzal felállt és kiment a konyhába.

2008

Géhberger Máté: Prágai aniz

Vízcsobogás, autók és villamosok távoli zenéje. A főbejáraton kilépő emberek halk lépteinek nesze és beszélgetés, mely távolodván elvész a sötétben. A központ felé nevezetességek tündöklenek száz és száz reflektor megvilágításában, az adótorony, mely úgy emelkedik a város fölé fényeivel, mint valami védőszent. Régi szocreál építmények, szállodák telis-tele mindenholnan érkező emberekkel.

Hideg van. A nyitott ablak mellett csak a radiátor melegít, az se nagyon, megette az idő, mint oly sok más. Egy mentő töri meg a szokott hangokat, siet, rohan, a villamos megáll, utat enged. Elment és minden megy tovább. Szerelmes pár ül összebújva a padon. Csókolóznak, majd halkán beszélgetnek.

Hirtelen hangzavar támad. Egy ember bukkan fel az utcán. Ordibál, kötekedik, rugdos. Most épp egy csapat fiatallal van elfoglalva. Találkoztam már vele, akkor se volt jobb. Szíréna szól, rendőre. Csak a fénye látszik, beszélgetés, elmennek. Csönd... Majd a zene újraindul, a villamos, az autók, az emberek halk léptei, beszélgetés, nevetés, vízcsobogás.

Nem messze nagyobb a nyugalom, temető. Bezárt kapuk mögött, fák árnyékában pihen a sok megfáradt dolgozó. Alszanak és álmukban újraélik életüket. Táncolnak, énekelnek, nevetnek, olykor szomorúak. De az élet nem áll meg, halad tovább. Újabb villamos és minden kezdődik előlről.

2009

Géhberger Máté: Érzések és nyugalom

Becsukod szemedet...

Hallod a víz nyugvását... Érzed melegségét, mely körbeveszi tested... Rózsa illatát képzeled és szép lassan az éberálm határára érsz... Érzékeled még magad körül a teret, a gyertyák hangját, melyek sárga fényükkel kényeztetik becsukott szemeidet... Szép lassan elcsendesedik minden... A víz marad, a melegség, a megnyugtató illatok... Érzed, ahogy a virágszirmok a víz tetején piroslanak, és illatukkal elringatnak... Az idő és a tér szép lassan megszűnik létezni, és veled a gondolatok is... Az érzések maradnak... Csened és nyugalom...

Egy réten állsz...

Körbenézel... Lábad körül fű zöldellik, és virágok nyílnak... Rózsa... Rózsa illatát érzed... Kellemesen meleg van... A rét szélén az erdő kezdődik... Narancssárga, piros, barna, sárga levelek mindenütt... Szép lassan odasétálsz... Lépteidet figyeli a sok-sok kis állatka... A rét lakói... Mikor eléred az erdőt, leülsz egy fa tövébe... Lecsukod szemedet... Hallod a fák ágain játszadozó szél dallamait... a kis állatkák motoszkalását... a szarvas és a medve tenormélységű aláfestésében... A nyugalom és a természet szimfóniájába feledkezve nem figyelsz másra... Érzél csupán... Dallam és nyugalom...

Egy tetőn fekszel...

Süt a nap, és nyár van... Feletted madarak szárnyalnak... Ha elnézel a távolba, egy rétet látsz... Gyönyörű szép zöld fű nő ezen a réten... Mellette nyugalmat és biztonságot sugárzó hatalmas erdő... A nyitott ablakon keresztül rózsaszellő szállingózik a magasba... Teljesen belefeledkezel a gyönyörű tájba... És idővel nem gondolsz már másra, csak arra, amit látsz... Szép lassan viszont ez a gondolat is átalakul érzéssé, és nem marad más, csak táj és nyugalom...

Egy szobában ülsz...

Kezedben egy gitárt tartasz... Teste mélykék, mint a tenger, és húrjai csillognak az ablakon beszőrűdő hold fényénél... Barátok vesznek körül... Beszélgetés és a néha fel-felcsendülő dallamok, dalok, énekek... Illatok lebegnek körbe... Egy rózsabokor nő cserépben nem messze tőled... Hihetetlen, de illata igazolja valóságát... Közvetlen melletted kedvesed ül... Ráhajtod fejedet a vállára, és becsukod a szemed... Érzed, ahogy keze végigsimítja hajadat... Szép lassan nem marad már más a fejedben, csak érzések... Kedvesed és nyugalom...

Szép lassan kinyitod a szemedet...

Melegség, mely még mindig kényezteti tested... Gyertyák sárga fénye... Az átlátszó víz hangjai... Piros fürdőkád... Piros virágok benne... Illatok... A törülköző, mely érzékeny bőrhöz ér... Az ajtó hangja... Hangok valahonnan távolról... Újabb ajtó hangja... Gyönyörű ruha az ágyon... *De ez most nem olyan, mint bármelyik másik... Ha kezdet végighúzó rajta, mintha sűrű hullámokat érintenél, melyek most csendesen szelik végig az óceánt... Nyugalom járja át... Színe kék, mint a zafír... A lépcső halk hangjai... Karácsonyi illatok... Az izgalom érzése... Családod látványa...*

Becsukod szemedet...

Csőnd van... Érzed, ahogy családod tagjai körbevesznek jelenlétükkel, és ez megnyugtató téged... Karácsonyfa, melynek illata betölti az egész szobát... Ajándékok zörgésének hangját halod... Nyávogás... És ahogy így itt állsz, van időd elgondolkozni, mit is jelent számodra a karácsony... Egy idő után nem marad már más a szívedben, csak érzések és nyugalom...

Kiss Petra Sáráról

Petra sajátos világban él, és ez kihat az írásaira. Egészen különös szemszögből mutatja be a világot, amitől teljesen bele tud süppedni az, aki olvassa. Érződik, hogy intenzív érzelmi életet él, amit nagyon finoman bele is illeszt szövegeibe. Semmi sem szájbarágós, semmi sem erőltetett, olvasói szabadságot kapunk.

Petra tud úgy nehéz témákról írni, hogy azok emészthetőek és érthetőek legyenek. A tőle távol álló embertípusokat is úgy mutatja be, hogy szimpatikusaknak, sőt közelieknek tűnjenek számunkra.

Nem sok írását hozza nyilvánosságra, mert általában nem bízik a befogadókban (vagy inkább az elfogadásban?). De az biztos, hogy én elégedett vagyok!

Ulbert Zsófia

Kiss Petra Sára: Nem történt semmi

A helyszín egy veranda. Egy veranda nem lélegzik, nem dobog a szíve, és még csak nem is pislog. Tudomásaink szerint nincs szüksége emberi vagy embertelen kapcsolatokra, vérkeringésre, beszélgető partnerekre.

Nincs is fontosabb egy verandánál és a reggeleknél meg esetleg egy kávénál. A verandán ülve legalábbis évek óta biztos volt ebben a tényben. Főleg azóta, hogy legnagyobb felháborodása ellenére is leszázalékolták évekkal ezelőtt, és azóta, mit van mit tenni, megbecsüli a reggeleit, a kávéját és természetesen a verandáját, valamit ugyanis mégiscsak meg kell becsülni. Az emberiszony nagy átok.

Néha kopogtattak.

A nyakán az ádámcsutkája kidudorodott, az erei lilásan futottak végig mellette. Mikor ajtót nyitott, az egyik hajszálér különös lüktetésbe kezdett szinte a halántékáig csúszva, majd lassan elhalt a lüktetés. Lélegzete egyenletes volt, nyugodt, nem voltak szívproblémákra utaló jelek.

Mert ilyenkor általában csak a postás érkezett, és újságot hozott.

Legtöbbször arra gondolt magában (és ezt az elméletét már jó régóta fejlesztgette), hogy ha esetleg van beleszólásunk a sorsunkba, akkor az biztos csak olyan szinten történik, hogy az elméleteink belefolyanak a valós életbe, és észrevétlenül összekuszálódnak, mint egy láthatatlan örvény.

Erre először akkor gondolt, mikor fiatalabb korában beleszeretett az egyik ápolónőbe, aki rendszerint az egészségére panaszkodott és rendszeresen járt kivizsgálásokra. Mikor aztán hosszas típródás után a kardiológus eldöntötte, hogy biztosan nem fogja neki elárulni érzelmeit, az ápolónő rá két napra szívrohamot kapott a konyhában és meghalt. Nem nagy ügy (ezt mondta rá), a szerelmek jönnek és mennek, így van ez.

Sokkal jobban szerette magát kardiológusnak tudni, aki bizonyíthatóan elért valamit, véghezvitt valamit, letett valamit az asztalra és mindezek mellett ráadásul még életet is mentett, méghozzá nap mint nap.

Amíg gyerek volt, kiküszöbölhetetlennek találta a gondolatot, hogy ő az anyja gyereke,

akinek mindene megvan, és a csodálatos békében és jólétben az érzelmei egysíkúvá és üressé váltak. Mindig megbecsülte a harmonikus életét, éjjelente azonban, mikor titokban azt hitte, hogy magát sem hallja, a párnájának hisztizett, hogy miért nem csap be egy meteorit, hogy miért nincs harmadik világháború, vagy csak egyszerűen elképzelte a saját nyomorát egy híd alatt.

Időnként, ha vásárolni ment, az utcán az emberek szemébe nézett, olyan szemmel, mintha ő lenne az antikrisztus, de minimum egy olyan valaki, aki nagyon sok tapasztalatnak és érzelemnek van a birtokában.

Nyugdíjaztatása után eleinte ki-kimerészkedett a verandáról, autóba ült és egy gyors látogatást tett a közeli bevásárlóközpontban. Gyors léptekkel, leszegett fejjel, elszántan tolt a bevásárlókocsit, a járókeretét, ahogy néha nevezte magában, amikor még egyáltalán volt kedve viccelődni. Lista alapján, szuperszonikus sebességgel hajigálta a szükséges dolgokat, hogy aztán szintén hallgatásba burkolózva állja végig a sort. A pénztárosok primitív közeledési kísérleteire csak a száját húzta, soha nem válaszolt.

Amikor anyja az utolsó napjaira hozzáköltözött, kénytelen volt ismét néhány dolog beszerzésére indulni. A bevásárlóközpont ünnepi fényekkel fogadta: valami bővítés kapcsán megújult a külső-belső. Egyetlen másodpercig gondolkodott csak azon, van-e kedve a szokott köröket felfedezőútra cserélni.

Otthonról telefonon rendelte attól kezdve a legszükségesebbeket. A vegyesbolt tulajdonosa megértő volt: letette a veranda szélére a csomagot és kivette a postaládából a pénzt. Mindig pontosan elszámolt vele.

A patikus azonban nem vett fel telefonos rendelést, hiába bizonygatta, hogy ha kiszállítják az életmentő gyógyszert, azonnal ad receptet, hiszen kardiológus.

Anyja szobájába azóta nem ment be. A természet gondoskodik mindenről, tudta ezt jól, látta milliószor. A verandán ülve pontosan ismerte a lépéseket: először csak hideg és merev lesz, aztán elernyednek az izmok, pár héttel később pedig kocsonyásodni kezd az anyag, hogy magát megadva végül belefolyjon az ágynemű csipkéibe. Milliószor látta, nem volt szüksége rá, hogy újra végignézze.

Persze attól kezdve még a vízvezeték-szerelő sem tehette be a lábát a házba.

Nem tudott visszaemlékezni arra a pillanatra, amikor elkezdődött, mindig ilyen volt. Ám az a momentum élesen megragadt az emlékeiben, amikor először volt bátor meg is tenni, amit kellett. Pedig helyes, bögyös, csendeske lány volt, valamelyik ügyelet alatt figyelt fel rá. Nem kellett sokat beszélni, engedelmesen ment az ágyába, bármikor, amikor jelezte ilyen irányú igényeit. Úgy tűnt, szavak nélkül is megértik egymást. Aztán kiderült, hogy ez sem igaz. Már négy hónapja titkolta a lány, de egy orvos szeme elől nemigen lehet eltakarni a gömbölyödő hasat.

És hiába magyarázta neki lassan, tagoltan, hogy erről szó sem lehet, a lány hajthatatlan volt. Jó pár éve ennek. Azóta a kerti kutat sem használja.

Kellemetlen kérdésekkel persze utána még sokáig próbálták zaklatni, de felkészült rá – évtizedekkel ezelőtt. Születésekor. Vagy mégis inkább utána, amikor apja és anyja órákon át veszekedtek, mert úgy gondolták, ilyen későn a gyerek már biztosan alszik. De ő nem aludt. Nézte a plafont, a színek kergetőzését és arra gondolt, hogy ez az egész minek. Nézz

bele a szemébe, üvöltötte apja az anyjának, a kurva életbe, csak egyszer nézz bele a szemébe! Nincs benne semmi! Semmi!

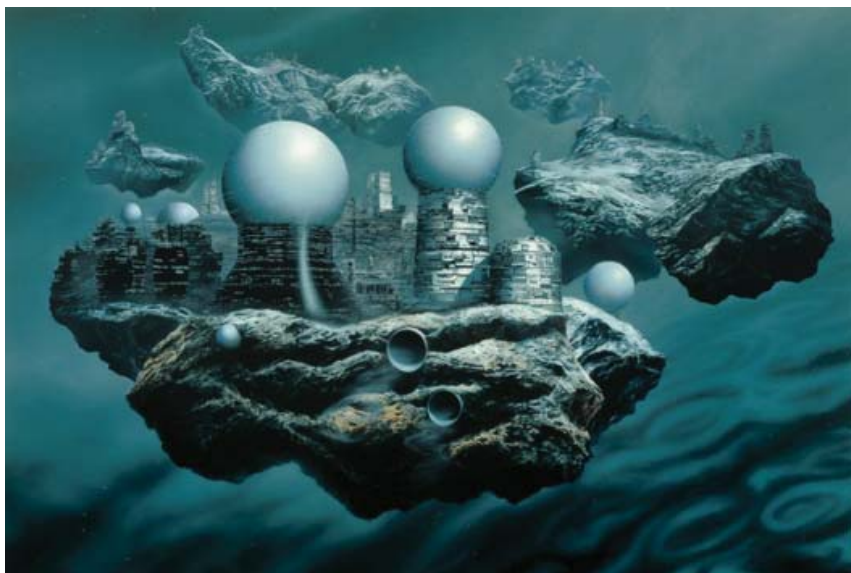
Amikor apja végleg elment, akkor ült ki először a verandára és megnyugodott. Tudta, hogy ha ő nem szól a világhoz, a világ sem fog szólni hozzá. Csupán pár évtizedet kellett még várnia, hogy becsukhassa a bejárati ajtót kívülről, leüljön a verandára és a végtelenbe nézhessen.

Már megint reggel volt, és a színek szinte teljesen elveszítették természetes formájukat, ugyanúgy, ahogy a levegő íze is. A levelek zöldje leginkább neonos fényű, olvadt műanyagoknak festett, a fák barnája a komoly mélységük helyett rikító, szennyezett narancssárgásnak tűnt. Bár szikrázott a nap, ami megmenthetett volna a régi világból valamit, az is bántóan fényes, forró, egy hatalmas, szemet sértő lámpára emlékeztetett. Később zuhogni kezdett, nem is az eső, egy csipős ízű lé, ha azonosítani akarnánk, arra emlékeztethet, amikor megnyaljuk az elem végét, és az a felrázó érzés zuhogni kezdene ránk szűnni nem akaróan.

A kellemetlen érzés később kellemesen semmilyené vált egészen addig, míg teljesen meg nem szűnt.

Egy veranda – bár nem lát, ahogy nem is lélegzik, és nem dobog a szíve sem – megteszi azt a szívességet annak az élőlénynek a kedvéért, akinek a legfontosabbá vált, hogy azonosul és mélyen együtt érez vele, mikor annak szeme üresen csillog, vérkeringése leáll, nem lélegzik és nem dobog a szíve sem. Nincsen szüksége emberi kapcsolatokra, beszélgető partnerekre, és ugyanolyan lélektelen testté válik, akárcsak egy kivágott és megmívelt fadarab.

2008. november

Kiss Petra Sára: Békásmegyér

Karcsi aznap baracklevet ivott.

Ez persze egy jelentéktelen momentumnak számítana, ha nem tudnánk, hogy Karcsi nem szokott baracklevet inni, sőt egyenesen csak kólát iszik, miközben a békásmegyeri gettó játszótéren gangel a haversáccokkal. Ismervén Karcsit, nincs is ennél vagányabb dolog. Egy cigi, egy üveg kannás, majd kóla (vagy esetleg kólával keverve, esetleg több cigivel vegyítve). Körülbelül ilyen sorrendben.

Ha nem számítjuk bele a játszótéren lévő tárgyak rendszeres roncsolásait.

A hinta például egészen különös módon leng (már ha lengetik, ugyanis arra a hintára már nincs az az édes pófájú gyerek, aki ráüljön).

Szóval vagány gyerek volt a Karcsi, a bandában pont a legvagányabb, és ez egyébként eléggé úgy tűnt, hogy Karcsi életét egészen kitölti.

Lehetőleg igyekezett mindent megtenni, hogy beleférjen a „rossz gyerek” kategóriába, hogy ezzel együtt aztán megtarthassa azt a csodálatos hírnevét. Ez persze kemény munkával járt, például a kólára is nehéz rászokni, meg a cigarettától kicsit köhög az ember, de mit tehetett szegény Karcsi, ha már egyszer ezt a stílust választotta.

Azért nem volt épp egyedül ő a vagánykodásával. Ott volt például Iván, Karcsi legjobb barátja, aki egyébként haza se járt a játszótérről, főleg a szülei miatt. De ez mit sem számított, ha egyszer a játszótéren történt minden, ami fontosnak számított. Egész éjszakák átbeszélgése, döglöttbeka-halászás a sínek közül, csajozás, verekedés, okádás, na meg főleg az idő elütögetése. Akárhogyan is, mindig sikerült ott kikötni.

Karcsi aznap mégiscsak baracklevet ivott.

Rögtön utána (mármint a barackléivás után) kiment a békásmegyeri HÉV-megállóhoz, meghallgatta a kedvesen artikuláló nő hangját, aki a HÉV érkezétre figyelmeztette, beleszívott abba a friss, tavaszias, lágy reggeli

ízbe, és felszállt a vonatra.

Sokszor megfigyelte már, hogy a levegő esős időben lehül, és a felhők gomolyodva fedik be az eget, és ezzel a ténnyel Karcsi most felhőtlenül tudott nem törődni, nem úgy, mint a munkába siető, fontos emberek, akik ilyesmikre nem képesek koncentrálni idő híján. (Család, gyerekek, pénz, kocsi, házimozi, iroda.)

Mikor felszállt a HÉV-re, és fakedvűen törölgette bepárasodott szemüvegét, a gondolatai a baracklére kalandoztak, a baracklére – a baracklé gondolatai meg talán Karcsira? –, amit ma reggel ivott, holott pontosan tudta, hogy minden reggel tejet iszik, hidegen.

Leszállt a HÉV-ről, kalapját fejébe vágta, kigombolta hosszú ballonját, csokor virággal indult kedveséhez, persze lényegtelen, hogy igazából ki is volt ő, még Karcsi is tisztában volt azzal, hogy a kedvesek csak jönnek és mennek, ahogyan a HÉV-megállók is. Egyébként is borotválkozni kellene már.

A következő HÉV-állomásnál pedig (immáron egyedül) azon ábrándozott, miért is ivott ezen a délutánon baracklevet. A kalauz érdekes módon aznap nyugdíjasnak nézte, így fizetnie sem kellett. Ej, azok az ősz hajszálak is. Furcsa, személytelen hangulatában bámult ki az ablakon, hát hol van az én életem késő este nyolckor?

A maga komótos, lassú lépteivel Károly leszállt Békásmegyeren. A hinta különös módon lengett, a szél lengette ilyen furcsán. Ezt a hintát valaki megrongálta, gondolta Károly. Tetszett neki a holdfényes játszótér, ismerős is volt talán valahonnan. Egy ócska, régi padra ült le, amelyen egy öregember feküdt szakadt pokróccokkal.

– Szépek a csillagok, nem, Karcsi?

– De, azok. Szépek a csillagok, Iván.

Károly behunyta ráncos szemeit, mosolygott. Tudta, már soha többé nem követi el azt a hibát, hogy véletlenül baracklevet igyon.

2008. március-április

Kiss Petra Sára: Aluljáró

A metróaluljáró nagy volt és üres.

A kalapos férfi lenyomta a vekkeróráját, persze a kalapja még nem volt rajta, egészen addig, míg el nem végezte kötelező feladatait, úgymint: borotválkozás, egy-két fésűvonás kevés haját átszelve, persze mosakodás, meg minden, ami egy reggelbe belefér. (És főleg, ami egy reggelbe bele kell, hogy férjen.) Tudta, mi a dolga, sietett.

A cigányasszony letette virágos ládáját, egy lassú mozdulattal félresimította szemébe lógó fekete haját. Majd megjegyezte, csak úgy, magának „Virágot tessék!” Aztán arrébb dőcögött somolyogva és leült a padra. Végül is hol más-hol várta volna, míg meg nem érkezik az első nagyobb emberforgatag az aluljáróba. Ő már csak így nevezte, emberforgatag.

A kocsma padján a srác hevert, most ébredt, kicsit korán ugyan, de ezen csöppet sem volt meglepődve, az egész estéje abból állt ugyanis, hogy tanakodott. Hogyan fejezhetné ki magának, a külvilágnak, meg úgy mindennek minél erőteljesebben, hogy mennyire iszonyatosan és szívből undorodik ettől a hamutáltól?! A hamutálat két és fél órán keresztül nézte a kocsmában. A hamutálat azért nézte, mert ezzel próbálta kifejezni az emberek iránti szívből jövő gyűlöletét.

Nem olyan nagy gyűlölet ez, gondolja a harmonikás. Utcazenész volt, de ő aluljárósnak hívta magát. Mindig ugyanott játszott, ennek a helynek és a zenének szentelte az életét. Nem olyan nagy gyűlölet ez, gondolta, és lefújta a koszt a harmonikásdoboz tetejéről. Koszos volt, mert két napja nem nyúlt hozzá. Nem volt kedve. Nem olyan nagy gyűlölet ez, gondolta. És most újra játszani fog.

Árpád híd metróállomás következik. Mondta a villamos recsegeve és érthetetlenül. Mindig érthetetlenül mondja... Magyarország. Gondolta a kalapos férfi, majd leszállt, szinte félrelökve mindenkit. Emiatt nem haragudott magára, mert egészen biztos volt benne, hogy őt lökdösi. Sokan voltak.

Na, itt van, megjöttek. Rengetegen vannak,

legyenek is, legyenek még többen, lökjenek föl, de végül is, leginkább, vegyenek virágot. „Virágot tessék!” Rekedten, de kiáltott, hangosan. Hogy mászna a fülükbe, hogy hasítaná ketté a dobhártyájukat!

Ez a cigányasszony úgy recseg, mint a vilamosbemondó, szinte elviselhetetlen, szinte csak ezért nem veszek virágot. És egyébként is, tulajdonképpen gyűlölöm a virágokat! Hogy jönnek a virágok a metróaluljáróhoz? Hát nem réten vagyunk, hát nem ott. Meg ez a milliós ember, mintha a rétet körbevevő farengetegnek képzelnék magukat. Legyetek csak többen, ezt mondom, szeretkezz, ne háborúzz! És mi az eredménye? Most meg szétnyomjuk egymást, hát tessék. Másnapos vagyok.

A zaj. A metró zaja. Fél perc, és itt van, mesziről hallom, jól ismerem ezt a hangot, minél közelebb van, annál jobban elnyomja azt a gyönyörű, lány harmonika szót. De ha a metró közeleg, persze mint a heringek, mint akiket felhúztak, rá sem érnek figyelni. Ha legalább hallanák, mit játszom, hogy nyomnátok szét egymást, vagy akár engem, csak a harmonikámat ne!

Rohanok, rohanok, közeledik a metró, el kell érnem, muszáj. Őt is megelőzőm, meg őt is, meg őt. A kalapom, valaki elvette a kalapomat, vagy csak lelőtték, túl sokan vannak.

A kalapos úr az aluljáró tetején mászkáló embereket nézte. Biztos ők lopták el, onnan könnyű levetni a fejemről. Ezt gondolta, majd az aluljáró oldalát szemelte ki. Ha ott fönt lehet, csak úgy fejfel lefelé, akkor majd ezt nektek. És a kalapos férfi (immár kalaptalanul) rohant a metró felé az aluljáró oldalán, átugrott néhány hirdetőtáblát, megbotlott néhány falra szögezett boltban. Hátranézett és kihúzta magát. Rengetegen jártak el hasonlóan, mint ő. Az aluljáró alja, oldala és teteje tele volt emberforgataggal.

Heringek, mocskos heringek! Hogy lennétek még többen! Virágra persze nincs időtök! Virágot tessék! Ordított a cigányasszony és pihenésképpen néhány kiszakadt dobhártyát

söprögetett virágosládája környékén.

Most már nem biztos, hogy van értelme továbbmenni. Meg minek is szállnék fel a metróra. Gyűlölöm az embereket, inkább megállok itt. A srác egy hamutálat nézett, nem mozdult, nem tudott, és minden erejével azon volt, hogy kifejezze, mennyire gyűlöli, szívből ezt a hamutálat. A hamutál ugyanis lebegett, máshol sajnos nem volt helye.

A cigányasszony abbahagyta az ordibálást, és meg sem moccan. Nemigen kapott levegőt, meg tulajdonképpen értelmét sem látta a virágokat tovább árulni.

Kalaptalan kalapos úr felszállt a metróra, aztán hirtelen eszébe jutott, hogy nincs meg a dobhártyája. Miután elindult visszafelé, megtorpant. Jó nekem itt is, így is. Minek az a rohanás, hova? Minek a dobhártya, és minek a kalap?

Aznap a tizenegyes úton nem lehetett közlekedni. Temérdek hullaszállító kocsik korlátozta az autósok mozgásterét.

Egy kalap, egy virág, egy hamutál és egy dobhártya az aluljáróban különösen szép harmonikaszóra lett figyelmes.

2009

Kiss Petra Sára: A takarító

Az emberi garat előnye többek között, hogy az éjjel belélegzett pókok, atkacsaládok, egyéb, szőnyegekben és mindenféle számunkra tulajdonképpen teljesen közömbös tárgyokban, párnákban, falidíszek tövében, ruhákban, szétdobált papír zsebkendőkben, pokrócban stb. rejtőzködő élőlények életben maradási esélyei megközelítően sem olyan jók, mintha például egy porszívó segítségével próbálnánk őket kiiktatni az eddigi, számunkra és számukra is kifogásolhatatlan – isten, majom, jézuska, bánomisénki által kialakított - szimbiózisból, ami pedig annak következtében történhet, hogy az emberi garat negyedakkora se, mint egy jól kifejlett porszívónak a csöve, ahol is a pókok, atkacsaládok és mindenféle számunkra egyébként teljesen közömbös (szemmel amúgy sem látható) élőlények nemhogy távoznának az élők soraiból, de ráadásul remek kirándulást is tehetnek egy olyasmi élménnyel fűszerezve, amiben nekünk, embereknek sohasem lehet részünk: a téridő lagymatag tengés-lengése, tízszeresére gyorsul a szívverés, a levegővétel, a vérkeringés éppen, hogy drasztikusan megváltozik, az emlékeknek, élményeknek kedvük támad hipergyorsan leperegni, a porcikák rettentően bizseregnek, megszámlálhatatlan km/órával átszáguldanak A pontból B pontba, és mire mindez igazán megtörténhetne, akkor az egész hirtelen véget ér.

A kirándulás mellé csatolt ajándék: Haláleset nem történik.

(A garat viszont, ennél jóval célratoróbb módon a helyzetet igen egyszerűen megoldja: mély lélegzet... a kirándulás mellé csatolt ajándék: jobb esetben előbb a nyálba fúlás, semmint későbbiekben a gyomorsavban végezni.)

Az atkák nem törődnek a furamód kialakult hipertérrel, én pedig takarítóként nem tudok róla, vagy egyszerűen csak a kozmosz különös jelenségének nyilvánítva, az észszől tudomást sem veszek, és dolgosan egy elégedett, nagy levegővétellel füttyörészve porszívózgatok tovább.

Az esték ugyanúgy végződnek, elégedettségemben leguríthatnék pár konyakot (attól biztos jól alszom). Végződhetnének másképp is (egy intelligens mosógéppel például), ifjabb korom szép napjait idézgethetném füstös kocsmákban, egy-két sanszos mondat után elégedetten cigarettára gyújtani, meg a holdba bámulni hasonló korú, jó életet végzettekkel, csak úgy, mint aki még mindig él.

Hamar elegend lett, csak egyszer mozdultam ki. Már idősebb lehettem, szórakozóhelyek, züllött, túlmozgásos tinédzserek, izomból löknek, céltalanul fröccsen a józanságuk szerte, zárás utánig maradtam, csak akkor mozdultam a sarokból. A nagyobb gondokat előttem felseprik, a szőnyeg alatti, na az marad az én dolgom.

Az ágyam alatt hempergő pormacskákra gondoltam. Szerintem ők is rám.

Különös kapcsolatom az ágyam alatt viszont még sokkal régebről fakad, mikor Mancsi néni, a bejárónő számomra érthetetlen vágyat érzett arra, hogy egymás után háromszor is felmosson a szobámban, kénytelen voltam az ágyam alól figyelni a verejtékes mozdulatokat, hátha megértem. Ez lassacskán kedvenc időtöltésemmé vált, az ágy alól sokkal izgalmasabbak a perspektívák.

Több év után kimásztam az ágy alól. „Az elmebaj egyensúlyzavar” - azóta, ha tehetem, takarítok, az ágy alatt nagy a kosz, koszban pedig irdatlan lassan telik az idő.

Szép nyári nap, teljes az idill, századszor is elmesélem, hogyan vagyok és kicsoda, hogy ne teljenek szótlantul a percek, és hogy ne tűnjek feltétlenül cselédnek, nem mintha válaszra méltatnának.

Lehetne másképpen is, ha nem éreznék mindent olyan gépiesnek, megfoganasomtól kezdve.

Ablakot mosnék, az egyszerűségem bosszant. Polcokat is porolhatnék, lepakolhatnám az asztalt (hogyan iszik a hal?) Frusztrált vagyok, a minap azt álmodtam, láthatatlan vagyok, aztán pedig meztelen, most pedig szürkének érzem magam.

Porszívózni kezdek, furcsa, korlátolt érzés (mi van, ha az időérzékelem csütörtököt mond?), mint ha egydimenziós higiénikus nyúlvánnyá csupaszkodnék, valami nincs rendjén, az öntudatom megérett és egyensúlyt parancsol, és akkor egyszer csak megértem.

A fény a tükörből verődik vissza, én a szoba közepén, ebben a házban furcsán hangos ma a porszívó dala, megállok egyhelyben (a magányosoknak mindent szabad), hamar elegem lett, pedig legalább tíz éve ezt csinálom. Aprólékos részletességgel kidolgozok egy elméletet, mely szerint minden haldoklik, csak a lendület viszi tovább a dolgokat. Aztán kihúznám a porszívót, de fájna a mozdulat, mert már tudom, sohasem uralkodtam magam felett. Mégis, mintha a konnektorhoz nyúlnék, a konnektor a létezés egy nagyobb áramköréhez kapcsol.

Zárlat.

Szeretem ezt az érzést, ezen túl nincs szükségem arra, hogy ordítva szívjam magamba a mocskot.

Haláleset nem történt, de soha többet nem takaríthatok. Az ágy alól pedig szerencsére érdekesebbek a perspektívák.

2010

Márton Alex: Magamról

Az ablakon betűz a tavasz és a reggel első napsugara. Szeme csukva van, és ahogy a nyitott ablakon átlépő lány szellő meglebbenti a függönnyt, szeme sötétsége halványpirosra változik. Kinyitja szemét. Kikészálódik az ágyból, szembeáll a függönnyel és félrehúzza. A szobát megtölti a tavaszi fény. Egy ideig fürdik benne, majd megpróbálja megfogalmazni önmagában az éppen szemlélt csodát.

Megfogalmazza és papírra veti, hogy jelentést nyerjen az élet, hogy jobban felfogja a világot, hogy megélje a megélhetlent.

Márton Alex: Hungária Egyesült Földek

Prológus

2020. június 4.: Száz éve történt, de már nincs jelentősége. A magyar tengerparton fekszem. Száz év után először újra lehetséges. Hihetetlen és mégis olyan valós az egész. Boldogságot érzek és valamiféle elégtételt. Magyarország újra a magyaroké.

Letette naplóját, majd családjára pillantott, akik boldogan úszkáltak a tengerben. Amit ő érzett, nagyon különleges volt, azt gondolta, ezt érezhették a honfoglaló magyarok, amikor a Kárpáton átkelve megpillantották... Magyarországot.

Azon kezdett merengeni, honnan indult ez az egész. Hosszú és sötét tíz év volt a háta mögött. Eszébe jutott az első napja a hadseregben. Rendkívül bátor és határozott volt, azt gondolta, egyedül is megnyerné ezt a háborút. Ez a határozottság segített neki átvészelni a véget nem érő megaláztatásokat és fárasztó, megviselő hadgyakorlatokat. Azonban megérte, ugyanis az egy teljes hónapon át tartó kiképzéssorozat végén százados lett belőle.

De nem is ez volt az egész kezdete. Mikor 2010 májusában Magyarország választott, váratlan és sokkoló eredmény született. Az egy éve tartó gazdasági válságnak köszönhetően Európában mindenki a szélsőségeket választotta. Magyarországon a csak Pártnak emlegetett, szélsőjobboldali nézeteket valló, Szálasi politikájára épülő pártra esett a választás.

Behívó

Néhány hónappal később hárommillió férfi kapott behívót a hadseregbe. A nők és az öregek a hadi előkészületekben vettek részt.

Emlékszem, mikor megkaptam a behívót, nem tudtam dönteni, kiállok-e e mellett a Magyarország mellett, vagy a Városligetben a többiekkel együtt én is elégetem a behívóm. Aznap este sokáig álmatlanul forgolódtam és gondolkodtam. Mi van, ha sikerül, és nem küzdök érte én sem, hogy érezném magam? Az évtizedeken keresztül tartó igazságtalanság ezzel talán végleg véget ér. Nem szeretnék ott lenni, mikor kikiáltják az országot győztesnek? Nem szeretnék újra egy olyan Magyarországon élni, amivel számolni kell? Amit nemcsak le-leigáznak és uralkodnak felette, hanem tisztelnek és félnek tőle. Végül azért döntöttem a harc mellett, mert ráébredtem, ez a sors ajándéka. Ebben megélhettem azt, amire születtem.

Szerintem legbelül mélyen minden egyes magyar ember dühös, és igazságtalannak tartja a „békeszerződést”. Minden egyes lecsatolt darab egy fontos része volt az egésznek. Mindegyik lecsatolt darabbal valamennyivel kevesebbek lettünk. Elvették a támaszt nyújtó lábukat, a segítő kezeket, és a végén egy üres test maradt, amiben már csak a magyar szív pumpálta a vért, de soha többé nem lehet ugyanaz, mint volt, beleivódott a csalás és az összeesküvés bűze.

Az első hadjárat

2010 szeptembere volt. Jól emlékszem. A csapatomat átvezényelték Esztergomba, ahol néhány napig várakoztunk. Majd megkaptuk a parancsot. Holnap Pozsony alá vonulunk és megtámadjuk a várost.

Másnap kora reggel keltünk. Mikor már induláshoz készülődtünk, vadászrepülőgépek süvítettek el a fejkünk felett. Pozsony irányába tartottak. Hamarosan robbanások száza hallatszottak. Két óra múlva a szlovák főváros határán voltunk. Nem sok maradt meg belőle. Azonnal bevonultunk és elfogtuk a kormány embereit. Szlovákia megbénult. Mire a nap nyugovóra tért, a Felvidék már a miénk volt.

Fontos, hogy ezelőtt körülbelül egy hónappal Magyarország kilép a NATO-ból, az Európai Unióból és az ENSZ-ből, ami világszerte óriási felháborodást vált ki, az Unió követeli az azonnali magyarázatot. De nem kapják meg. Három nappal később a magyar képviselő nem jelenik meg Brüsszelben. Továbbá több külföldi ország elnökeinek látogatása elmarad. A határokat tulajdonképp lezárják azzal, hogy kiutasítják az összes turistát és bevándorlót. A többi, a Párt szerint az országra bomlasztó hatással lévő népcsoportoknak két hetet adnak, hogy elhagyják az országot. A szimpátia a Párttal arra készíti az embereket, hogy segítsenek a hatóságoknak, és ezek állnak be a polgárórségbe.

Szlovákiát annyira gyorsan és hatékonyan foglaltuk el, hogy se segélykérésre, se mozgósításra nem volt idejük és lehetőségük. Fennhatóságunk alá vontuk őket és megszerveztük az ottani hadsereget. Engem neveztek ki, hogy az ottani ügyeket intézzem, én lettem a felvidéki régió parancsnoka.

Majdnem egy hónappal később hadat üzentünk a környező országoknak. Ausztriával egyezséget kötöttünk, és megalakult az Osztrák–Magyar Szövetséges Köztársaság. Viszont visszaköveteltük Erdélyt, Horvátország elcsatolt részeit és a többi, a trianoni „békeszerződésben” elvesztett területet.

A belső én

Annyira elkezdtem hinni, hogy mindez lehetséges, hogy mindennek így kellett, kell történnie, hogy szinte elvesztettem az érzést, én irányítom az életem és nem a sors. Ezután minderről, ami történt, azt gondoltam, ennek így kellett történnie, nem befolyásolom. Megismertem valakit, nem lépek, majd minden úgy történik, ahogy történnie kell, nem teszek semmit, majd az élet lép helyettem is, csak ne kelljen döntenem. Egyre jobban beleéltem magam ebbe a látásmódba, ebbe az „életformába”. Hamarosan már tényleg elhittem. Addig-addig hajtogattam, hogy egy idő után bebeszéltem magamnak. És ekkor már a testem is, a lelke is elhitte. Minden gondolatom félelemmel járt együtt. Félttem, hogy amit gondolok, akaratlanul meg is teszem, mert képtelen vagyok irányítani a testem, képtelen vagyok megparancsolni ennek a testnek, hogy mit tegyen.

Nem éreztem ennél borzalmasabb dolgot egész életemben. Egy test, melynek irányítása nem az én kezemben van, kihullott az ujjaim között. Nem tudtam, mit tegyek, nem tudtam, mi a következő lépés. Minden percben félelemben éltem, vajon mikor teszek vagy mondok valamit, amire csak gondolok, vagy amit vissza kell tartanom. Félttem, ha valami mégis átjut ezen a kapun, az emberek mit fognak gondolni. Ha valamit nem a megszokott normák szerint teszek. Ha valami olyat teszek, amiről az elkorcsosult emberi értékek rosszat mondanak. Attól félttem, nem fognak elfogadni. Egy test voltam, amiről lehullott a lakat és képtelen vagyok arra, hogy bezárjam azt. Felemészített a rettegés.

Azon kezdtem tünődni, vajon hogyan zárhatom le újra, vagy hogyan találhatom meg a módját, aminek segítségével szabályozhatom. Esténként elhatároztam, hogy álmaimban felhozom a tudatalattiból a „hogyan tovább”-ra a választ. Megfejtetetlenül bonyolultakat álmodtam. Közben a háború továbbra is zajlott, és szükség volt rám. Minél hamarabb megoldást kellett találnom. Meg kellett próbálnom irányítani az életem, befolyással lenni rá és a testemre. És remélni, hinni, hogy ezután minden jobb lesz.

Budapest

Folyamatos robbanások rázták meg a házakat. Az utcán fekvő holttesteket lassan betemette a törmelék. Óvatosan odasétált az ablakhoz és kinézett. A látvány megszokott, azonban ijesztő volt. Budapest romokban hevert.

A Pesti rakpartra néző lakásban sötét volt. Csak néhány olvasólámpa kísérteties fénye világított be a szobát, és a nap kora reggeli sugarai szűrődtek át. Nem tudta, pontosan hány óra van, csak tippelni tudott, azonban a dátumot jól tudta: 2013. november 29. volt. Immár majdnem három teljes éve ébredt a robbanások zajára. Odasétált az egyik komódhoz, és egy kis ütött-kopott könyvet emelt le róla. A felkelő nap egyre magasabbra és magasabbra emelkedett. A fények lassan megtöltötték a szobát.

Hirtelen minden elcsendesedett. Budapest újra a civileké volt, de csak az elkövetkező három-négy órára. Kisétált az erkélyre. A novemberi hideg hirtelen megcsapta arcát. A levegőben a félelmet lehetett érezni, a hároméves bombázások alatt már több mint ötszáz ezer nő és gyerek halt meg. Az embereket elkezdték kételyek gyötörni.

Kezében egy forrón gőzölgő pohár teával, nekitámaszkodott az erkély korlátjának és a kilátásban „gyönyörködött”. Az Erzsébet híd maradványairól a Lánchídra kúszott tovább a tekintete. Egy darabig „csodálta” a kilátást és eltűnődött, vajon tényleg érdemes-e mindezt ilyen áron.

Szlovákiában a helyzet mostanra rendeződni látszott. A kormánytagokat és a fontos, befolyásos szerepben lévőket kivégezték, és tulajdonképpen megszüntették Szlovákiát. A felvidéki régió hadserege megszűnt, és azóta nem mozgósították a csapatait.

2010. december 6. volt, amikor az első bombák felrobbantak és rommá döntötték Budapestet.

A változás szele

Nem tudtam többé, ki vagyok, hogy miért vagyok. Nem volt rám szükségük többé. Végig azt éreztem, hogy hasznos vagyok, hogy érek valamit, hogy számolnak velem. De mindez megcáfolódní látszott. Az érzések ezrei, a pro és kontra érvek és a félelem uralkodott el rajtam. Pillanatok alatt változtak az érzéseim, az egyik pillanatban azt gondoltam, ez a sors, de a másikban már átkoztam az eget, hogy mindezt át kell élnem.

Nem tudtam, hogy most hogyan tovább. Habár a sors ezt már kitűzte elem, én mégis féltem továbblépni, újramegküzdeni. Hosszú folyamat volt a padlóról feltápaszkodni, míg újra megtalálom a célokat. Csakhogy nem a félelem volt az egyetlen, ami visszatartott. Megszerettem az új életem, amiben már évek óta éltem, és képtelen lettem volna otthagyni.

A változások olyan gyorsak és intenzívek voltak, hogy felfogni sem volt időm. Oly gyorsan történt, hogy azt sem tudtam, ez-e az én életem? Mielőtt az egész elkezdődött, minden jó volt, „éltem az életem”, és bár sokan ezt nem neveznék életnek, én jól éreztem magam, és csak ez volt a fontos. De a dolgok változóban voltak, minden alakult, és én kezdtem azt érezni, hogy ez jó lesz, hogy a változás elkerülhetetlen. Hittem, hogy ami utána jön, az egy olyan érzelmi beteljesülés lesz, amit egész eddigi életemben vártam.

De nem így volt megírva, legalábbis ezt sejtettem. Egy teljesen másik ösvény volt nekem kitaposva. Egy ösvény, melyen az indák és a növények csak fájdalmat és bizonytalanságot okoznak. Ahogy haladtam beljebb és beljebb az ösvényen és visszatekintettem, már nem láttam többé az elágazást. Képtelenség lett volna visszafordulni. Elkezdtem érezni, ez nem feltétlenül az a változás, amit én akartam. Próbáltam megkapaszkodni, mert kezdtem azt érezni, hogy eltűnik alólam a talaj.

Már nem akartam a változást. Az egyetlen dolog, ami számított, hogy elmúljon a rossz érzés, hogy minden a régi legyen néhány apróbb változással. Tudtam, hogy a változás jó, és tudtam, ezekre a változásokra szükségem van.

Remélni kezdtem, hogy majd minden helyre áll. Már-már elképzeltem a napfényben úszó tisztást, ahova ez az ösvény vezet.

Utolsó napok

Különös érzésem támadt. Visszaemlékezve jó érzés volt, de amit ott igazából éreztem, semmihez sem lehet hasonlítani. Amikor az osztrák–olasz határnál a végső harcot vívtuk, 2020 májusa lehetett. Hetek teltek már el az első ütközet óta, és valahonnan mindenki érezte, hogy ennek most véget kell érnie. A nyugati szövetséges hatalmak közül már csak az olaszok hittek a győzelemben. Az ő hadseregük számát kétszázézerre becsültük, a miénk száz-százötvenezer lehetett. Az olaszországi Trento városa felett ütköztünk meg. A harc Tirolért folyt. Az osztrákokkal az a megállapodás született, hogy átadják az Alpok alján fekvő területeket, ha ők megkapják Tirolt és Szlovéniát.

Így aztán nem egészen huszonegy nap folyamatos golyózápor után utolsó háborúban álló országgént az olaszok is kapituláltak.

Vége volt. Megnyertük, és nem volt több fájdalom vagy szenvedés, csak a felszabadult öröm. Száz év után ismét Magyarországon élhettem. 325411 km² a magyaroké újra. Hárommillió magyarot veszítettünk el, most visszakapjuk őket is.

Háborúban, szerelemben

Mikor hazaérkezett, az első dolga az volt, hogy az egykor fényes és ragyogó Budapesten néhány dolgát elintézzze. 2017-et írtunk, a csapatait megszüntették. Most úgy alakult, egy ideig nem lesz dolga, talán soha többé. Kisebb sérüléseket szerzett a hazáért, de megérte.

Habár a sors rég eltervezte jövőjét, ő úgy indult el a hajnali sétára, hogy ez is csak egy régihez hasonló, megszokott nap lesz. A nap egyre magasabbra és magasabbra emelkedett, és ő egyre közelebb és közelebb került az új életéhez.

Mikor a Kossuth térre érkezett, egy fiatal lányt pillantott meg. A Parlament romjai mellett próbált átmászni a törmelékpucon. Egy pillanatra megtorpant és mozdulatlanul állt, figyelte a lányt, ahogy közeledik. Egyre közeledett és egyre felismerhetőbbé vált az arca. Emlékezett rá látásból, de soha nem figyelt fel rá mint nőre – egészen mostanáig. Egy régi munkahelyi kollégája volt.

Csak állt mozdulatlanul és figyelte. A lány egyre közeledett, és mikor már megszólította volna, a lány megbotlott a villamossínekben, ahol az egykori kettes villamos siklott. Odasietett és felsegítette. Abban a pillanatban a felkelő nap sugarai áthatoltak a faágak között és szinte megvakították őt. A fény bejárta az egész teret, különös érzés volt, amit átélt.

A lány kisugárzása rögtön megfogta őt, rabul ejtette. Hamarosan nem tudta elképzelni az életét nélküle. Beszélgetni kezdtek, és az idő fogalma relatívvá vált. Mintha megszűnt volna. Egy örök kezdet, ami soha nem ér véget. Több közös dolog volt bennük, mint a krumpliban és a burgonyában. Két test, amit akár egynek is teremthettek volna. Legalábbis ő ezt érezte és remélte is, hogy így van.

Órákon át beszélgettek, a nap már a déli magasságban járt, mikor odahajolt a lányhoz és megcsókolta. A budapesti csendet csupán egy dolog zavarta meg, a templomok déli harangzása.

Függelék

1920. június 4-én írták alá a trianoni békeszerződést. 325411 km²-nyi területet csatoltak el, ahol hárommillió magyar élt.

Szálasi Ferenc a II. világháború alatt alapította a Nyilaskeresztes pártot. Itt jelent meg először a „hungarizmus” fogalma. Szálasi nem gondolta magát nemzetiszocialistának. A II. világháború idején visszafoglalt területek együttesét nevezték Hungária Egyesült Földeknek.

Márton Alex: Gömb

A gumilabda rózsaszín felszínén áttűző nap az utca szürke járdáját színesre festette. A homályosan átlátszó gömb rózsaszín árnyéka az enyhén lejtős utcán finoman gurulva mozgott. Néha a járda egy-egy mélyebb repedésében meg-megpattant, majd visszatért nyugalmi állapotába.

A labda egy kirakat előtt gurult. Az üvegen túl két hentes mozgolódott. Az egyik ritmusos csapkodással sújtott le a pulton heverő sertés-húsrá. A másik egy szőke nőnek szolgálta fel a megrendelt másfél kiló darált húst.

Repedés. A labda tovább pattant egy kávézó elé, ahova az egyetemisták a forró délután előtt menekültek. A hatalmas nyitott ablaknál egy pár ült. Az asztal alatt kezük kosár módjára fonódott össze. Szemük egymás tekintetét fürkészte.

A kis plasztik gömb most egy babakocsi szélárnyékába érkezett. A négy gumikerék folyamatosan pörögve hajtotta a kislíát alatt a kocsi. Ahogy a labda áthalad a kocsi alatt és a pelyhedző hajú, fogatlan baba látószögébe ért, ő azonnal izgatottá vált, hangosan nevetgélni kezdett és kis dundi karját előrenyújtotta.

Egyszer csak minden elnémult. A kocsi zaja az utcán, a hentes bárdjának csapkodása, a járókelők zsisbongása. A kis rózsaszín gömb egy apró kavicsos útra gördült, ahol most hosszú útja után végre lepihent. A nap még mindig a kora délutáni magasságban sütött. A park csendes volt. A kis kavicsos ösvény két oldalát gyönyörű, szinte zölden világító fű szegélyezte. Jobb oldalon egy dombra futott fel, amelynek tetején egy gyümölcsrel teli cseresznye fa terpeszkedett. Bal oldalon egy gödör tátongott, mintha csak a jobb oldali domb negatív tükörképe lett volna. Egyenesen, amerre az ösvény folytatódott, fák emelkedtek az út fölé.

A labda most újra mozgásba lendült, ahogy egy kézen fogva sétáló szerelmespár fölötté áthaladva belerúgott. Egy tükörsima pocsolva mellett pihent le újra. A víz alatt jól látszódtak a sétány apró kavicsai. A víz olyan tiszta és áthatolható volt, akár a levegő. Az ég kékjét és

a felhők fehérjét gyönyörű csillogással duplázta meg. A pocsolva felett az égen most galambok repültek keresztül. Szárnyuk lassan, nyugodtan verdesett. Nem siettek sehova. A nap fényében fürödve tették meg útjukat. A madarak felett a magasban egy kétszázötvenkét személyes utas szállító repülő törte maga előtt a levegőt.

A hatalmas, kék óriás fehér csikokkal üvöltve érte el az ötezer méteres magasságot. Alig negyvenöt perce szállt fel egy másik város szívébe épített reptérről. Az E23-as és E24-es ülésen ülő „szerelmespár” épp azon veszekedett, hogy a férfi miért nem pakolta be a bőröndbe a mellette ülő hölgy hajszárítóját. A nő szavaira egyszerű válasz érkezett: *Miért nem fogod be végre?*

Néhány üléssel arrébb a D12-esen helyet foglaló úriember felállt és kegyetlenül arcba öklözte a D11-esen található fiatalembert, aki ezután rángatózva csúszott le a székről. Az agresszív vélemény-megnyilvánulás oka valószínűleg az volt, hogy a fiatalember korábban sikamlós utalásokat tett a D12-es másik oldalán ülő, 50-es éveivel végén járó hölgy mély dekoltázsára. Mindeközben a gép orrában ülő pilóta megoldást keresett egy szörnyű felismerésre: a kerozin körülbelül tíz perc múlva elfogy. Talán a megoldás hiánya volt az, ami arra készítette, hogy felálljon, a pánikroham közepette kirohanjon a pilótafülkéből, és az utasok között elfutva azt üvöltse: *Meghalunk!* valószínűleg ez készítette arra a két méter huszonhárom centis, elég nagydarab afroamerikai légi-utaskísérőt, hogy a pilóta útjába álljon, és jobb lábával egy hatalmasat talpaljon annak gyomoroszájába. A káoszt kihatározza – amit talán a *Meghalunk!* felkiáltás okozott – két arab férfi pattant fel a helyéről, az A05-ről és a C11-ről, és kezdtek el üvöltözni és hadonászni kezükben egy-egy félautomata 9 mm-esnek álcázott vízi pisztollyal. Ezért ugorhatott fel az E01-es számmal ellátott ülőhelyről egy harmadik arab úriember, aki aztán két gyors lövéssel szétloccsantotta a vízi pisztolyosok fejét. Talán a lövöldözés miatt szaladt ki a másodpilóta, hogy ellenőrizze, minden rendben van-e. Sajnos abba nem gondolt

bele, hogy ha a pilóta gyomorszájon talpalva fetreng valahol a sorok között, ő meg kimegy és ellenőrzi, minden rendben van-e, persze közben lelöveti magát a harmadik arab fickóval, aki egyébként valami furcsa megszokásból gépeltérítéses, gyilkolászós kedvében különösen szeretett szmokingot viselni, akkor senki nem fogja vezetni a gépet, ami egyébként is öt percen belül örök nyugalomra tér a város szívében, le fog zuhanni. Talán az arab fickó harmadik, negyedik, ötödik, hatodik, hetedik, nyolcadik, kilencedik és tizedik lövése miatt esett össze holtan nyolc ember. Talán a harmadik, negyedik, ötödik, hatodik, hetedik, nyolcadik, kilencedik és tizedik lövése miatt rándult meg a vécében térdelő hölgynek az az arcizma, amelyik a rágásért volt felelős, és ezért csapódtak rá fogai annak a férfinak a péniszére, aki nemi szervét valamilyen megfontolatlan okból a térdelő hölgy szájába tette. Továbbá kérdéses volt, hogy miért pattant fel a D23-as székben egy James Bond kinézetű, titkos ügynöknek öltözött, valószínűleg titkos ügynök és robbantotta szét fekete ravasszal ellátott halálosztó botjával a harmadik arab fickó arab fejét. Ezután egy pillanat alatt a pilótafülkében lemergett.

Naivak lennénk akkor, ha elhinnénk, hogy egy James Bond kinézetű, titkos ügynök ruhát viselő úriember megmenthet kétszáznegyven életet, plusz három arab és nyolc egyéb hullát attól, hogy apró darabkákra roncsolódjanak és szétszóródjanak mindenfelé. Szóval ez a gép, amiről az imént beszéltem, körülbelül 823 km/órával csapódott bele abba a parkba, ahol a kis, rózsaszín gumilabda játszadózva pattogott.

Nem messze a becsapódástól, ahol a gép darabjai nem zúztak le minden épületet, ahova csupán a forró, égő kerozin fröccsent, vidám óvodások játszadoztak egy udvarban egészen addig, amíg a forró, égő kerozin rájuk nem fröccsent.

A becsapódás helyszínénél, ahol korábban egy öreg házaspár otthonában, barátságos környezetben nézte kedvenc délutáni szappanoperáját, hát ott most nem volt öreg házaspár, de maradvány se nagyon.

Megint kicsit arrébb egy hatalmas tetőtéri

teraszon, tujákkal, fákkal és egy füves résszel, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a városra és a zuhanó gépre, ott most két kisgyerek ült és kacagott fel a robbanás látványára.

Az öreg pár otthonának közelében, a hentes üzlettől egygel jobbra, egy *Non-stop Shop* elnevezésű boltocska állt. A kasszáján éppen egy doboz diétás kóláért fizető úr támaszkodott, akinek százhetvenkét kilogrammján a cukormentes üdítőital valószínűleg nem segít. Mindeközben a pénztáros magas sarkú cipőket kedvelő barátnőjére gondolt, aki gyakran fogyasztott hasonló üdítőt. A csilingelés azt jelentette, hogy a botjával lassan csoszogó rokkantnyugdíjas hölgy kilépett az ajtón. Majd az óriási robaj azt, hogy ez az idős hölgy meghalt, ugyanis a hatalmas utasszállítóhoz tartozó hatalmas hajtómű körülbelül 213 km/órával csapta el.

Talán ezt az egészet le sem szartam volna, hogyha a hatalmas géphez tartozó nem olyan nagyon hatalmas fekete doboz – ami nem is volt fekete, hanem inkább piros – most nem a barátnőm néha zavaróan nagy fejéből állt volna ki. Talán egy könny is kicsordult volna a szememből, és talán még egy másodpercre meg is álltam volna szomorkodni, hogyha a mellettem fekvő hulla, aki korábban a barátnőm volt, nem lett volna egy hatalmas ribanc. Talán még le is térdeltem volna a vértócsa mellé, amiben agya apró darabkái úszkáltak, hogy kezét megfoghassam, de nem tettem. Nem tettem, mert programom volt.

Márton Alex: Magam látom

Bevezetés

Létezik egy álomvilág, amiben sosem hunyod le a szemed. Vágynak is szokták nevezni. Számomra leírhatatlan, megfoghatatlan, de folyamatosan tapasztalható.

A nevem CBA (*a kiadó nemzetiség szerinti multinacionális cégekkel helyettesítette a neveket*) és felakasztottam magam.

Létezik egy álomvilág, amiben folyton lebegek.

Szeret

Egy forgalmas utcán sétálok. Jobbomon a villamos hasítja a levegőt. Balomon IKEA sétál és kezem szorítja.

Magam látom. Félholtan fekszem a hideg aszfalton. A félholt, hamarosan holt énem homályosan tekint fel az égre. Csillagokat lát. Tetszik neki. Romantikusként tartja. Az aszfalton fekvő énem romantikus és *reménytelenül szeret*. Körülbelül tíz-tizenöt centi hosszú haja piszkos a sártól, amit egy elszárguló *autó* kerekei csaptak fel egy útszéli kátyúból a levegőbe. Fekszik és csillagokat lát. Az ég ma tiszta. Telihold van. Romantikusként tartja. Most azt látom, ahogy az én haldokló énem fölé egy lány hajol. Ő is csupa piszok. Haja kócos. Szíve feldúlt. Félholt társam megbántotta, de ahogy most fölé hajol, az egyetlen érzelme a félelem. A félelem, hogy félholt hamarosan holt társam már csak egy szombati temetőben síros délutánt fog jelenteni neki. Csak nézem őket. Pár méter választ el a szakadt harisnyás lánytól, akinek barna haja és barna szeme most énem elhomályosult látása ellenére is azonnal felismerhető. Hisz figyelem szemét, szippantom haja illatát. Ismerek minden barna árnyalatot azon a testen, minden testrészt, minden végtagot, minden sejtet.

Megváltozik tekintete a félholt osztozónak. Állok az utcán, mellettem egy tűzpiros vízcsap. Forgalmas pontja ez a városnak, mégse fordul meg senki, hogy kezét nyújtsa. Senki nem kérdezi meg a kedvenc mondatom: Jól vagy?! Kikerülök, átlépik vagy belerúgnak. A lány most holtan esik össze. Számított rá. Hisz már percek óta csordogált a vér a jobb mellbimbója felett ütött lött sebből. Mielőtt azonban meghalt, el akarta mondani a haldokló osztozónak: *Szeretlek!* Fülébe súgta a szavakat, majd utolsó mondatával együtt lelkét is kipréselte csókra nyíló vadító szájából.

Ekkor félholt társam azt mondta: Én is *szeretlek!* Majd mellén a barna hajú szépséggel átléptek egy helyre, amit nem ismerhettek. Mindkettőjük szemében láttam az örülnök, hogy veled haltam pillantást.

Megálltam szomorkodni, hisz most halt meg egy részem, aki romantikus és *reménytelenül szeret*.

Autó

Leszálok a villamosról. A hátam mögött csengetés, majd ajtózárodás hangja egészíti ki a „forgalmas utca szimfóniát”. Megállok. Részt veszek a város rendszerében. Egy terepasztal bábujának érzem magam. A lámpa irányít. A lámpát irányítják. Engem irányítanak. A piros vészfény álló-ból most zöld sétáló lesz. Lelépek a járdáról. A talpam a fehér csikok egyikét célozza meg.

Magam látom. Lábam megtöri a fényt. Izmaim elernyednek, ahogy egy V8-as Diesel Skoda Superb szélvédőjén szétterül a testem. A félholt hamarosan holt énem mosolygva néz keresztül a kicsit repedt, kicsit véres üvegen. A mosoly hatására a sofőr felvidul és egy kacsinással egybekötött vigyort küld vissza énemnek. Énem boldog, hogy egy *autó* üti el. Sorsszerűnek tartja. Mindig is *szerette az autókat*.

A járdáról szomorkodva figyelem az eseményeket, hisz *autókedvelő* részem most hagyott magamra.

Remény

Tűzpiros telefonfülke. Szelektív hulladékgyűjtő. Járdaszegély. Autók. Fekvő rendőr. Rendőr. Rabló (nyomában a rendőr). Játszótér. Gyerekek. Focilabda. Kapufa. MERCEDES.

Magam látom. A játszótér zajos, de én kizárom. Csak figyelem magam, ahogy elhaladok egy telefonfülke mellett, majd egy szelektív hulladékgyűjtőt hagyok magam mögött. A játszótér szélén egy pad áll. Én ülök rajta és a reménytelenségig reménykedő énem figyelem. Szeme most a járdaszegélyről autókra kúszik tovább. Egy rablóra (rendőrrel a nyomában). Játszótérre, gyerekekre, focilabdára, kapufára és gondolata MERCEDES-re.

MERCEDES közeledik a háta mögött. Sietve, mosollyal az arcán. Kezét már méterekkel előre kinyújtja, hogy a lehető leghamarabb megérinthesse reménykedő énem vállát. Énem nem hallja a ropogást, ahogy a telefonfülke betört üvegének szilánkjain MERCEDES áthalad.

Ahogy reménykedő énem vállát az ujjlenyomatokkal teli kéz megérinti, a padon ülve még én is beleremegek a gondolatba: Ő az. Énem megfordul, MERCEDES szemébe néz és tüdejéből kileheli a remény levegőjét. Nincs szüksége rá. MERCEDES előtte áll és reménykedve csókra csücsöríti ajkait.

Énem két kezébe markol és arra gondol: A remény hal meg utoljára.

A padon ülök és tehetetlenül figyelem a kétes fénysugár táncát, ami MERCEDES háta mögül tűnik fel. Én már tudom. Abban a pillanatban minden tisztán látható, minden reménytelen. Kívülről figyelve csak egy dologra gondolok: Kétes remény. Nem MERCEDES az, aki a vállát fogja, hanem a remény és most egy vigyorral visszarántja énem a sötétbe.

E kétes remény most vállát megrántva és száját csókra csücsörítve felkészül a végső csapásra, és jobb kezében lévő fekete markolatú kését énem hasába mártja. Énem holtan esik össze, de még mielőtt holttestté válna, a kocsi sokaságában megpillant egy Mercedes-t. MERCEDES-t.

Tétlenül ülök a padon és rádöbbenek a veszteségre. Az életem reménytelen. Élettelenül állok fel a padról és kezdem meg sétám. Még egyszer megállít egy lámpa. A zöld alak felvillan és lelépek az útra. Meztelen lábam tapintja a forró betont. Fehér. Fekete. Fehér. Fekete. Járdaszegély. Túldal.

Vége főcím

Kedves OTP!

Nyilván sokkos állapotban vagy e levél olvasásakor, hiszen ha szemed ezeket a sorokat rója, az azt jelenti, megtaláltad a borítékot akasztott testem alatt, a földre téve. Sajnálom, hogy ezt el kell olvasnod, de remélem, ezen keresztül megérted cselekvéseim okát.

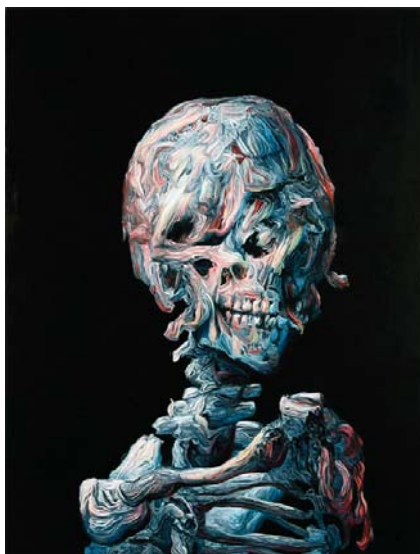
Az elmúlt hónapokban komoly veszteségek értek, melyekben eddig életem értelme élt. Mindent elvesztettem a reménnyel. A szeretet reményét. Egy boldog élet reményét. A reményt, hogy reméljek.

Remélem, hamar túlteszed magad halálomon, és nem követed kitaposott ösvényem.

Sajnálom.

Szeretettel, Apád

2010

Molnár Dávid Márkról

Márk körülbelül öt éve írja változatos és olykor teljesen váratlan fordulatokkal rendelkező novelláit. Részt vett a Magyar Író Akadémia egyik versenyén a Pumpagyár című művével. Novelláinak témái változatosak: olykor szerelmes, mégis kicsit morbid, mint például a Mi lenne nélküled a világgal, olykor bibliai idézetekkel tűzdelt, elgondolkodtató, mint az Átirat B. M. Öngyilkos novellájára. Számtalan dolog ékesíti ezeket a novellákat, amiket sokszor a tapasztalataira vagy az életben megfigyelt emberekre, helyzetekre épít. Sokszor kér véleményt több embertől is, hogy az, amit ír, hiteles legyen és a valóságot tükrözze Márk stílusban.

Mindezek eredménye ez a néhány írás, melyeket Te, tisztelt Olvasó, most el is olvashatsz nagy odafigyeléssel, ha már így kezdedben tartod ezt a kiadványt.

Géhberger Máté

Molnár Dávid Márk:

A következő írást az 1978. év 04. hónapjának 31. napján találták az Újpesti Pumpagyár biztonsági őri szobájában, egy fiókos asztal középső fiókjában. Az írás a számokkal jelölt pontokon olvashatatlanság részleteket tartalmazott, amelyeket nem tudtunk bedigitalizálni, ezért a nyolcoldalas, történelmi jelentőségű írásnak csupán 153 sorát sikerült megmentenünk. A dőlt betűvel jelölt utolsó résznek csak minden második szava volt olvasható, ezért Keleti Ödön restaurátorunk találomra kitöltötte a hézagokat.

Kovács Emánuel
2008. augusztus 26.

A Pumpagyár

1. ...

Ilyen késői órában már csak ketten tartózkodtak a gyárban Janó és ...

– Imre igazgató úr, Imre igazgató úr! – nyöszögte lázasan Janó, és a pöfeteg hangszigetelt ajtót ütötte ökölbe szorított kézzel.

– Nem hallom – jött a válasz. – Ott a csengő, azt talán meghallom.

Janó ujja szinte törésgigéig nyomta a csengőt, és szíve hevesebben vert, mint karórája.

– Nem érek rá. Ha csak azt akarja kérdezni, hogy hazamehet-e, akkor menjen nyugodtan.

Imre hangja egy kis hangszóróból jött a csengő mellől. Habár egykor tisztán lehetett érteni a hangszigetelt ajtón át is a mester szavait, mivel az íróasztal közvetlenül az ajtó mellett áll, de Imre úgy érezte, hogy a hangszigetelés érzetét növelni kell, ezért szerelgetett fel

egy hangfalat kívülre és egy mikrofont belülré.

– Igen, igen, ezért jöttem. Elmehetek, igazgató úr? – kérdezte, majd mintegy meggyőzés-ként hozzátette: – Minden munkát elvégeztem.

– Az előbb már mondtam, hogy elmehet – hallatszott Imre fájdalmas válasza. Talán még nyögött is.

– Jól van, jól van, akkor legyen sikeres napja és gyönyörű hétvégéje. Hétfőn négykor itt vagyok.

Janó régebben mindennap bejárt az imádott munkahelyére, azt viszont Imre nem tudta elviselni, hogy ez a semmirekellő takarító még akkor is bent legyen, amikor a gyár zárva, és mindenki otthon élvezzi a hétvégéjét.

A szelepgyártó, a fémszárgyártó, a gumicsőgyártó és a szövetcsőgyártó gépek büszkén sorakoznak a manuálispumpa-gyártósoron,

és mivel ez a gyár egyetlen terméke, amely gyártósoron készül, ezért ezt a gyártósort a munkások – főleg a gépekkel dolgozók – csak egyszerűen gyártósornak nevezik.

A többi termék nem igényel ennyi és ilyen szinten megszervezett emberi jelenlétet. Ennek ellenére minden gyártórészlegen van két felügyelő, akik minimális gépészeti ismeretüknek köszönhetően kiválóan tudnak felügyelés mellett az általuk soha meg nem vásárolt, sőt csak tévében és a MotoSport című magazinban látott Yamaha TZR-ekről társalogni. Ezek a felügyelők általában húsz és negyvenöt év közötti, nőtlen, szemüveges emberek, akiket az iskolában mindig megverték a barátaik.

A személyzet még két szakácsból és egy biztonsági őrből, azaz belőlem áll.

2. ...

Homloka verejtékben úszott a lámpák tűző fénye miatt. A ventilátorok zajos szele zsíros hajába kapott. A szellőzőkbe fészkelte madarak sebesen repkedtek körülötte. A parketta pedig harmattól volt fényes.

– Itt bizony felmostak – gondolta magában Janó, és sietős léptekkel a vezetőség felé vette az irányt.

– Igazgató úr, igazgató úr! A gyártósoron felmostak – dörömbölte halkán az igazgató úr ajtaján, ugyanis a szivacsos főnöki ajtón nem lehet hangosan dörömbölni. Hirtelen feleszmélt ostobaságából, és szőrös keze a csengőre tapadt.

A főnök magas, szivaros ember volt szörnyen gusztagustalan múlttal. Fehér lakkcipőjén csillogott a fény, azonos színű nadrágja szorosan feszült fenekére. Rózsaszín inge nadrágjába túrva, mellkasán hetyke fehér tábla jelezte, hogy ő itt Imre, a főnök. Arca szörzelen, és feje búbján szőke, rövidre nyírt haj díszelgett.

– Nem hallom, érti, Janó? – itt nagyot nyelt.

– Hányszor mondom el, hogy ne dörömböljön, mert egyszerűen nem hallom, érti? Mit akar?

– Értem uram, értem. Valaki felmosott a gyártósoron, uram.

– Akkor menjen haza, János.

– De ... de ki lehetett az, aki hétfőn reggel felmosott helyettem? – kérdezte Janó izgatottan.

– Nem tudom, de nagy állat lehetett – kacag-

ta éles hangon Imre, majd visszaült az íróasztala mögé, nem is sejtve, hogy ezzel az egyszerű mondattal szörnyű végzetét vázolta fel. Habár a parketta tényleg a harmattól volt nedves.

A hat óraker érkező hölgyek is nagyon meglepődtek, mikor az öltözőbe lépve megpillantották a szekrényükbe telepedett csótány külsejű, ámbár méretüknél fogva sokkal nagyobb alkátú, elhízott patkánynak tűnő élőlények hadát. Ezen élőlények jelenlétét először egymás közt osztották meg olyan formában, hogy a szekrénytől minél távolabb szökkentek, kezükkel hevesen csapkodtak és visítottak, ahogy csak tudtak. Az első ijedelmek után következtek a másodikak. Melltartók, törülközők és egyéb nagyobb és keményebb tárgyak kerültek a kezekbe, és ezekkel támadták a hozzájuk képest kis állatkákat.

Elsőnek Horvátné szaladt Imréhez. A gyártósoron azonban lábai a nedvesség miatt veszélyes mértékig megelőzték az ötvenes éveiben járó hölgyet, és ezért felsőteste nagy sebességgel közelített a padlózathoz. Utolsó gondolatával még elátkozta Gabit, akinek köszönhetően a múlt heti délutános műszakját kénytelen volt elcserélni erre az átkozott reggelire, csupán azért, mert a nagyságos asszonynak éppen szülni volt kedve. „Ki az, aki negyvenhárom évesen szül?”

– gondolta magában, majd először feje ért a talajhoz, és elájult. Ezek után többi testrésze is követte, de eszméletvesztésének következményeképpen ő erről már semmit sem tudott.

Imrének végül Rózi mondta el az állatok felbukkanását az öltözőben.

Szigorú puskájával mind a tizenkilenc csótányt lelőtte. Imre igazán büszke volt magára, hogy a puskát és a söréteket ilyen sokáig tartogatta sötét múltjából. Még vidámbb volt a tudattól, hogy maradt még néhány tölténye.

Az öltözőből kilépve a lába előtt növekvő zöld fűcsomóra szegezte tekintetét, majd gondtalanul visszament az irodájába és kitöltött egy szállítási űrlapot.

Nem kellett sokat várnia, mert a következő panasz ötvennyolc perc múlva érkezett is, miszerint Horvátné eszméletlenül nagy mértékben akadályozza a munkába álló gyártósoros hölgyeket azzal, hogy a bokáig érő fűben fekszik.

Felszólításra sem kelt fel. Ezért Imre megparancsolta Janónak, hogy hozzon neki egy békát, lehetőleg elektromost. Az igazgatóúr, mint jól gyakorlott békás emelte fel a lány fűből Horvátnét, és – a béka elektromos lévén – néhány igazán gyengéd mozdulattal, légiesen a raktárba terelte. Majd otthagya és rázárta az ajtót. Sietségében eszébe se jutott, hogy Horvátné az ajtó csukódása utáni huszadik percen, hat óra negyvenkét perckor felébredhet és eszeveszetten verheti az ajtót. Pedig ez történt.

Hogy a bezártságtól ijedt-e meg, vagy az időközben – a pumpákat tartalmazó dobozok közül – előkerülő kígyóktól, azt sosem mondta el, de én tudom, hogy mindkettőtől nagyon félt. Ő maga ezt azért nem tudta elmondani senkinek, mert innentől kezdve hátralévő életében csak és kizárólag a saját vagy mások hajáról volt hajlandó beszélni. Véleményem szerint a nyálkás állatok közelsége és lábatlansága – és nem a gyártósoron kapott agryázkódás – rémítette meg annyira, hogy a nagyon ritka haj-sokknak köszönhette későbbi öngyilkosságát is.

Reggel nyolc órakor Imre igazgató urat újabb meglepő feladat zökkentette ki frissen gőzölgő cigánypescenyéjének magas fokú koncentrációt igénylő falásából. A nem túl komplikált kérdés

hallasán óriásira tátott száját sem találta el a vilálával, ezért lett rózsaszín orcáján egy narancsos árnyalatú zsíros csík. A teljesen nyugodt kérdés Janó szájából jött és így hangzott:

– És a sólymokkal mit csináljunk?

Délután két órakor, váltás után a második műszaknak is hozzá kellett szoknia, hogy a bokrok és a térdig érő száraz fűvel övezett gépek mellett is KGST szabványnak megfelelő, tökéletes pumpákat tudjanak gyártani.

A reggeli műszak éppen az öltözőben végezte a hazamenetelhez szükséges teendőit, mikor Kovácsnének feltűnt, hogy szomszédja és iskolás barátja, Horvátné nincs ott köztük. Tompuló agyán végigfutott a gondolat, hogy Imre igazgató úr hova is tehetette az ájult Horvátnét. Kilencvenhét másodperc alatt eszébe jutottak Imre ezen szavai: „Na akkor ez megy a raktárba!”

Kovácsné a kulcsot elkérve kinyitotta az ajtót. A raktárba lépett, és szeme elkerekedve a mennyezetre tapadt. Ötvenhárom hosszúkás léggömböt látott a plafonon. Ez önmagában is meglepő lenne, de mikor észrevette, hogy Horvátné az egyik dobozon ül, és egy héliumos palackra kapcsolt kompresszor csövét próbálja egy kígyó torkán letuszkolni, rájött, hogy odafent sem lufikat lát.

A héliummal töltött kígyók úgy elvonták a figyelmét, hogy észre se vette a raktárban elhelyezkedő tizenegy majd' plafonig érő tölgyfát, melyeket most leveleikről ismert föl, mivel préselt ilyen leveleket természetórára még cöpfös diáklány korában.

– Horvátné! – szóltal meg hetvenkilenc másodperces csodálkozása után. – Gyere, vége a műszaknak. – A válaszra még a sok szörnyűség láttán se számított.

– Persze, persze ... a mai fiatalok meg telekenik a hajukat ilyen vackokkal... hogy hívják azt... zselével. Azaz zselével! Aztán majd csodálkoznak, ha negyvenévesen már nincs is hajuk. – Kovácsné nem tudta, mit szóljon, ezért bezárta az ajtót. Kulcsra.

Az első emlősök a délután folyamán kerültek elő. Az ebédlőben lehettek tanúi a dolgozók annak, hogy az egerek tényleg nagyon szí-

vesen esznek sajtot. Például a hűtőből. Például a kedves dolgozók otthonról hozott, szonnára csomagolt, finom, majdnem házi készítésű, de legalábbis „házas” feliratú sajtjait is szívesen eszik ezek a kis rágcslók. Ezt a dolgozók – köztük az akkorra már nagyon fáradt Janó – kelletlenül fogadták, majd a délutáni műszak java része kijelentette, hogy ők ilyen körülmények között nem tudnak dolgozni, ezért hazamennek. Majd azok, akik nem tartoztak a javarészbe, szintén hazamentek, mert rájöttek, hogy nekik is jobb, ha nem kell dolgozniuk. Ezután a délutáni műszak soha többé nem látogatta meg a gyárat.

Így a délutáni órákban a gyárra némaság szállt. Csupán Imre tollának a megrendelői íveken való sistergése és Janó a pihenőszobában való motyogása hallatszott. A gyorsított tempóban végbemenő biológiai folyamatoknak köszönhetően az esti műszak már a bejáratot sem találta, mivel az északi vaskaput ellepte a moha.

A gyárba történő betértük után is csak a bejárat mellett talált vágó- és kaszálóeszközökkel tudtak haladni az épületben. Kitöltötték a jelenléti ívet, majd nekiálltak a gyártósoron dolgozni, nem is törődve a gépek között lomhán mászkáló szarvasokkal és fejüket a szemetesekbe rejtő struccokkal. Huszonkét óra harmincnyolc perckor Imre igazgató úr előjött irodájából és csendben elbaktatott a gyártósor végén álló fülkébe, komótosan felkattintotta a hangfalak kapcsolóját, a mikrofont ajkaihoz emelte, majd a hüvelykujját a piros „BESZÉD” gombra tette, és gyengéden – normális állapotához képest fél centivel – beljebb nyomta.

– Imre igazgató úr vagyok, és nagyon nagy sürgőséggel felhívom figyelmüket, hogy önök a természet gyárba való behatolásán még csak meg se lepődtek, sőt teljesen természetesen viselkedtek. Ezért kénytelen vagyok az esti műszaknál fizésmegvonás mellett elrendelni a fejetlenséget. – Ujja gyengéden felengedte a vörös gombot. A mikrofont elemelte nedves szájától és visszahelyezte a pultra. Majd komótosan lekattintotta a hangfalak kapcsolóját, ezek után csendben elbaktatott a gyártósor

elejére, és várta a fejleményeket.

Az első sikoltások Molnárné ajkait hagyták el, aminek következményeképpen az egész gyártósoron szépen, rendeltetésszerűen, egyenként mindenki – Janót kivéve – elvesztette a fejét, és idegesen szaladgálni, majd ugrándozva kalimpálni kezdett. Ennek utána a gépeket otthagya az állatokra is rácsodálkoztak, és valamennyien egy-egy „AAAAAAA, EZ EGY SZARVAS”-sal üdvözölték őket.

A fejetlenségnek ugyanaz a személy vetett véget, aki kirobantotta.

– Nyugalom! – üvöltötte Imre. – Van megoldás. És erre a ti eszeveszett megzavarodásotokra én, higgadt igazgatótok tudom a megoldást. – Letörölte az izzadságcseppeket az orráról, és megvárta a teljes csendet. – Le a bunkerba!

3. ...

Nem tudták eldönteni, hogy a gyári riadó vagy a vadászok kürtjének zaja tölti-e be a teret.

Az adrenalin előntötte ereiket. Az izgalomtól megkövülve, egytől-egyig torz arckifejezéssel ültek az ebédlőasztalnál. Megbeszélés volt.

– Az én hajam három éve nem látott ammónia alapú dauerolót, ha mondom. Meg amúgy is, festés után nem ajánlatos dauerolni, mert az aztán kiszívja a festéket, oszt’ majd a főnök úr nagyot néz, hogy nekem nem is szóke a hajam, hanem barna. Én amúgy csak megmosom, aztán felölem úgy szárad meg, ahogy akar, engemet az nem érdekel. Mikor huszoneves voltam, akkor még persze, hogy foglalkoztam vele. Szépen becsavartam a hajam estére és mindig csak a Judit barátnőmnek engedtem, hogy hozzáérjen. Senki másnak, csak neki. Egyszer volt is egy vitám erről a mostohaanyámmal, aki szerint a hajfürtjeim voltak az egyetlen értékes dolog rajtam, ezért legalább azzal foglalkozhattam volna annyira, hogy professzionális kezekre bízom, és nem olyan csitrikre, mint az a Judit.

– Horvátné, lenne szíves? – Horvátné kivételével mindenki maradék erejével összpontosított a főnökre, aki éppen a bunkerból való kitérést próbálta vázolni. Ebben zavarta őt Horvátné, aki már második napja csak a

hajról beszélt az egyik sarokban kuporogva. A többiek pedig elátkozták Imrét, hogy lehozta az aszonnyt a raktárból.

A bunkerban eltöltött két nap alatt mindenkinek elege lett a másíkból. Elharapódtak a veszekedések és a verekedések, a vandalizmus és a vendetta, a világfájdalmak és a versírások.

A harmadik nap hajnalán Janó arra ébredt, hogy a nyöszögő Horvátné a szájába tömködi haját, és ezért már nem jut elegendő oxigén a tüdejébe. Többek közt azért nem mentették meg, hogy legyen eledelük arra a ki tudja mennyi időre, amíg lent vannak még a bunkerban.

Imre tudta, hogy mennyi ideig lesznek még lent a bunkerban. Pontosan három óra negyvenhét percet.

Hajnal után három óra negyvenhét perccel kitörték a bunkerból, és a gyártósoron hatalmas kiabálások közepette szaladtak volna a kijáratig, ha nem kapják el őket egyesével a párucuk, ha nem tépiak szét őket a rókák és a hiénák, ha nem öklelik fel őket az orrszarvúk, és ha nem botlanak meg a lábaikban.

Ebben az eszeveszett rohanásban már csak ketten vettek részt: Janó és ...

– Imre igazgató úr, Imre igazgató úr! – nyöszögte lázasan Janó, és minden erejét összeszedve szaladt. – Uram, én minden munkát,

de minden munkát elvégeztem. Szóval most akkor kérem, lője le ezt az izét mögülem! LŐJE LE, KÉREM!

Velőtrázó kiáltás törte meg a feszült zajt. Janó kiáltása, majd egy zömök test nagy zajjal terült el az avaron. Sörétekkel teli test volt ez. Imre igazgató úr lőtte bele a söréteket, nem is gondolva semmire. Csupán a félelem vezette kezét. A barátságtalan szőrös testből lassan cseperegni, majd kis idő után zuhogni kezdett a vér. A test még rángatózott párat, majd száját mintha szóra nyitotta volna, de csupán egy szívzaggató ordítás szakadt ki torkán. Állkapcsa végleg összezárult. Szemét is lehunyta. Loboncos sörénye a földön pihent. Egy oroszlán zömök teste volt ez, de gyengéd mancsainál ott feküdt Janó.

A halott oroszlán kis kölykei riadtan pillantottak fel Janó szétcincált hasfalából egyenesen Imre forrón füstölgő fegyverére. Puha bajszukon lágyan végigcsöpögött a vér. Még egyszer lassan körbenyalták orcájukat, majd minden izmukat megfeszítve szaladtak, amíg csak bírtak. És ez az egész annyira szép és művészi volt, hogy kötelességemnek éreztem, hogy abbahagyjam a történet írását és hazamenjek.

2008

Molnár Dávid Márk: Párhuzam

– Téli nap volt. Gondoltam, lemegyek és megnézem a nyaralónkat, hiszen minden évben elvégzem a téli vizitet, hogy nincs-e valami baj a házban. Tavaly például eltört a fagyban egy gázcső, és ki kellett hívni a szerelőt, de egyébként semmi különös nem történik egyik évben sem. A nyaraló a Balaton közelében van, innen Pesttől úgy 200 km-re.

Az autó – ahogy szokott – nem indult be elsőre, így csak háromra sikerült elérnem, hogy kikapcsoljon az utcánkból. Az út elég monoton, ezért betettem egy kis zenét. Ilyenkor télen sokkal jobban szeretek a családommal autózni, mert tudom, ha velük vagyok, akkor nem alszom el, hiszen elképesztően hangosak. De így egyedül elég nehéz volt ébren tartanom magam. Az úton csak néha-néha suhant el mellettem egy-egy autó, hiszen ki jár ilyenkor a Balatonra? Az út felénél észrevettem, hogy az ablaktörlő nemigen mozog. Nem volt olyan nagy probléma, mert a kis átmeneti havazás gyorsan elállt.

Amikor megérkeztem a nyaralónkhoz, furcsamód már állt ott egy autó. Amikor jobban megvizsgáltam, láttam, hogy egy Ford Focus. Nagyon szerettem ezt a típust, azt terveztem, hogy a következő kocsim majd ilyen lesz. Aztán otthagytam, nem különösebben érdekelt, mit keresett ott. Bementem a házba és mindent ellenőriztem. Ahogy gondoltam, semmi baj nem volt. Az ellenőrzés mégis elég sokáig tartott, így hét óra lett, mire visszaindultam. Koromsötét volt már, az út fagyos, és a hó is esett. Ez okozta a legnagyobb problémát, hiszen nem működött az ablaktörlő.

A lámpám igencsak enyhén világította meg az utat, de legalább a szembeforgalomtól nem kellett tartanom. A kazetta hamar lejárt. Nagyon fáradt voltam, az ablakon már alig láttam ki. A környeztet kezdett elmosódni körülöttem. A fákat egy összeálló foltnak láttam, amikor hirtelen egy férfi alakja jelent meg a fényszóróm sugarában.

A féket teljes erőmmel nyomtam a padlóig, a kocsí kerekei csikorogva próbáltak megállni, de a jégen ez csak kipörgést eredményezett. A férfi félreugrott, de balszerencséjére pont az autó elé. Mikor a kocsi megállt, azonnal kipattantam és odasiettem a fekvő alakhoz. Bőrkabát volt rajta. Gyorsan kivettem a zsebéből a telefonját és tárcsáztam a mentőket. Találtam még egy pénztárcát nála, amiben csak pár csekk lapult. Viszont ráakadtam a zsebemben egy elbocsátó levélre. Valami nagyon furcsa érzés fogott el. Az elbocsátó levélen a feladó a Samsung volt, ahol én is dolgozom. A boríték nem volt meg, és a formanyomtatványnak tűnő lapon hiányzott a címzett neve. A papírt épp olvasni kezdtem volna, amikor megérkeztek a mentők. Eltettem a levelet a zsebembe. A mentősök azt mondták, hogy várjam meg magukat. Mivel nem vagyok egy nagy rendbontó, és tisztességesnek tartottam, ha megvárom a rendőröket, hát ott maradtam. És innen már ismerik a történetet.

- Megmutatná azt a levelet?
- Természetesen. Tessék, végül is nem az enyém.
- Köszönjük! A bíróságon még találkozunk!

Két évvel később

– Téli nap volt. Gondoltam, lemegeyek és megnézem a nyaralónkat, hiszen úgysem volt semmi dolgom. Persze semmi különös nem történik egyik évben sem. A nyaraló a Balaton közelében van, innen Pesttől úgy 200 km-re. Délután 2-kor kezdtem el készülni. Tudtam, hogy csak jócskán sötétedés után fogok hazaérni, de nem izgatott, hiszen már senki nem várt itthon, hát gondoltam, nekivágok. Az autó, ahogy szokott, simán beindult, hiszen az egyik legjobb típusú Ford volt, egy Focus. Míndig is szerettem volna egy ilyen.

Az út a Balatonra elég monoton, de nem tettem be zenét. Már megszoktam, hogy így egyedül vagyok. Az úton csak néha-néha suhant el mellettem egy-egy autó, hiszen ki jár ilyenkor a Balatonra? Nagyon havazott, de az én megbízható autóm tökéletesen ment, semmi baj nem volt egész úton. Amikor megérkeztem a nyaralónkhoz, eszembe jutott a családom. A gyerekek és az anyjuk. Azt hittem, hogy sikerült már teljesen kiverni a fejemből az emléküket. De nem. Nemrég hagytak el, amikor kijöttem a börtönből, és kiderült, hogy kirúgtak.

Bementem a házba. Mindent ellenőriztem. Ahogy gondoltam, semmi baj nem volt. A ház átnézése elég sokáig tartott. Így hét óra lett, mire visszaindultam. Koromsötét volt már, az út fagyos, és a hó is esett. Beszálltam a kocsiába, de az nem indult el. Mivel idejövet láttam a közelben egy benzinkutat, hát elindultam az út szélén. Az elemlámpám igencsak enyhén világította meg az utat, de legalább nagy forgalomtól nem kellett tartanom. Nagyon fáradt voltam. Egyszer csak a távolban feltűnt egy fénycsóva. Végre, gondoltam, legalább nem kell annyit gyalogolnom. Reménykedtem, hogy felvesz. Amikor már egész közel volt, láttam, hogy nem nagyon óhajt lassítani, hát beálltam elé. És innen már ismerik a történetet.

- Igen... És mondja csak, amikor itt a kórházban felébredt, mindene megvolt? Nem hiányzott semmi?
- De... Az elbocsátó levél a Samsungtól.
- Köszönjük! Az esti viziten még találkozunk!

Molnár Dávid Márk: Kézkrém

A tizediken lakom. Jobb kezes vagyok.

Mindenkinek megvan a maga kis reggeli rituáléja. Nekem is van természetesen. Nem mondom, hogy kevesebb, mint másoknak (mivel én a saját életemet élem, nem nagyon látom a dolgokat objektíven). Ha sikerül kimásznom az ágyból, általában megiszom egy pohár vizet – ez elméletileg nagyon sokat segít az emésztésnek. Ezután kimegyek a fürdőbe és kiélem minden önmegbámulós vágyam. Leöblítem az arcom hideg vízzel, ami annyira sokat segít a reggeleken, hogy ha nem a szüleimmel élnék, bizonyára kiáltoznék az örömtől. Nem törlöm meg az arcom, mert szeretem, ha a víz rászárad. Ilyenkor rá lehet tenni egy lapáttal úgy, hogy például hideg reggelek esetén kinyitom a konyhában az ablakot és a beáramló hidegtől szinte ráfagy a víz az arcomra. Természetesen nem fagy rá, de az érzés szinte felülmúlhatatlan.

Reggelizem, majd fogat mosok jó alaposan vagy kevésbé alaposan. A reggeli alatt valami miatt újra letapadnak szemhéjaim, ezért üdvöztetésképpen újra hideg vízzel öblítem az arcom, hogy végre megszabaduljak az éjjeli köténykémtől, és pár másodperc tükör előtt álldogálás után felöltöztem.

A napokban figyelmes lettem arra, hogy az időjárás a kellemes őszi időből kevésbé kellemes téli időre váltott, ami azért volt kellemetlen többek közt, mert fáztam. Hogy ne érezsem a hideget, több ruhát aggattam magamra, és így már teljes védelemmel indulhattam el az iskolába. Gondoltam én. De ez nem volt így, mivel – bármennyire is abban a hitben életem, hogy a hidegtől megvéd egy sál, egy sapka meg egy kabát – a hideg szél a kezeimben óriási károkat okozott.

Esküvő volt aznap, ezért nem kellett iskolába menni. Semmilyen kifogásom nincs olyan dolgokkal szemben, amik segítenek abban, hogy hétfőn ne menjek iskolába. Sőt az esküvőket is kedvelem, viszont a mostanit nem volt egyszerű elfogadtatni velem, mert utáltam az oltárnál állókat. Nem azért, mert afférom lett volna velük, inkább csak mert szerelmes voltam, és kicsit talán gyerekes, és talán nagyon féltékeny mindenkire, aki a szerelmével lehetett.

Apám sokat mesélt arról, hogy amikor ő elvesztette a szüzességét, azt mondta a szerencsés leányzónak, hogy el akarja őt venni feleségül. Hogy miért volt erre elég kevés esélye? Legfőképp a fiatal korát okolhatnánk. Sokat mesélt az ilyen szerelmi valamint szexuális kalandjairól, de valahogy mindig a kézkrémnél lyukadtunk ki. És hogy kezem érzékeny a hideg levegőre. Mármost nem csak az enyém, de az enyém fontosabb volt, mint másoké, legalábbis nekem.

Tehát aznap nem is volt más dolgom, mint szépen felöltözni, miután felkeltem. De mikor kimentem a tükörhöz, hogy boldogsághormonjaimnak szabad utat engedjek azzal, hogy vizet érintek az arcomhoz, valami nagyon különösré lettem figyelmes. A kezem olyan szürkészerű volt, valamint a jobb mutatóujjamon a köröm körül alvadott vért láttam, és a kisujjam körül is, és a hüvelykujjam körül is, és a másik kezemen is az összes ujjam körül. Mint egy hirtelen jött reklám a kedvenc sorozatomba, úgy hasított elmémbe a kézkrém képe. Tudtam, hogy már teljesen fölösleges, de megpróbáltam. Letekertem a csap mellett lévő kis kék doboz tetejét. Nem is várhattam volna mást. Üres volt.

Többször töprengtem azon, hogy vajon ki volt az az ember, aki a kézkrémet kitalálta, bár töprengésem sosem jutott el arra a pontra, hogy beíriam a kézkrém szót a wikipédiába mert valahogy úgy gondoltam, hogy üres oldalt találnék. Meg úgy is éreztem kicsit, hogy ez a téma másokat annyira nem foglalkoztat, mint engem. Nyilván nincs mindenben igazam, de szerintem a magamkorú embereknek jogában állna megtudni többet az életéről. De hogy a kézkrém ötlete honnan jött, kitől és legfőképp miért, szinte esélytelen, hogy valaha megtudjam.

Reggeli közben egy kis tejet öntöttem a tenyerembe csak kis játékoságként, és a tej szépen a kezemen átcsordogált a tányéromba, ahol a finom csokis pelyhek lapultak egymáshoz, mint megannyi kis szeretetre éhes ember. Természetesen ha az ember a kezébe önt egy kis tejet, az a tányérban köt ki, de kétlem, hogy másoknak is a tenyerükön menne át a tej, és nem az ujjuk között.

Persze azért ez nem volt annyira szörnyű.

Az öltözködésnél felvett ruhadarabokat igencsak megválogattam, hiszen esküvőre mentem. Nem tudom pontosan, melyik zoknimat vettem fel, de a szép fehér ingem nagyon jól mutatott rajtam egy fehér nyakkendővel. Valami miatt szeretem ezt a párosítást, bár sokak szerint nem a legjobb. Olyan boxert vettem fel, amin nagyon furfangos módon volt megoldva, hogy kezünket egy-két csavarással eljuttathassuk egészen addig a pontig, amelynek takarására vettük fel a boxert. Egyébként ez fordítva is működik. Kényelmetlen, de működik, mivel ha valaki felvesz egy ilyen, néhány csavarással ki tudja venni belőle azt, ami miatt felvette. A nagyon eszes, valószínű japán barátaink két zsebbel oldották ezt meg, amiknek van egy metszetük. Ennél jobban nem tudom elmagyarázni.

„Körülötte a szürke köd, mintegy lepelként borult a környezetére. Hó szállingózott a magasból, és szél fújta tovább a hűvös levegőt, megrezegtetve annak az egy-két fának a vékony ágait, amikre évekként ezelőtt olyan sokszor felmászott bátyja biztatására. Körülötte a családi birtok terült el, mögötte a kétszintes, de nem kifejezetten nagyméretű házuk álldogált egymagában.” Valami ilyesmi jutott eszembe a falu láttán, ahol az esküvő volt. Ezek is biztos valamelyik kedvenc íróm elcsépeelt gondolatai. Szeretek olvasni, jó kikapcsolódás.

A falu egyetlen utcáján álldogálva rájöttem, hogy nem is voltam még városi esküvőn. Sokáig töprengtem, hogy vajon miért jobb falun tartani az esküvőt. Aztán annyira nem foglalkoztatott a kérdés, elfogadtam, hogy az emberek képesek meghívni 5-600 főt városból faluba, és a meghívottak kifizetnek egy rakás pénzt benzinre, ám az üzemanyag ára semmiképp nem éri meg az esküvő élményét.

Nem vagyok vallásos, és nem hiszek Istenben. Ez nem jelenti azt, hogy nem hiszek semmiben, mert igenis vannak dolgok, amikben hiszek. De semmi értelmét nem látom egy felsőbb hatalom istenítésének. Szóval számomra egy egyházi esküvőt végighallgatni kész bűn. A bűn szót is csak a pap miatt írom, mert annyiszor mondta, hogy rájöttem, mennyire találó ez a szó mindenre, amit csak teszek vagy tennék.

Mellettem egy kissé alkoholillatú férfi állt, és mikor a felsőbb hatalom földi helytartója felszólított, hogy köszöntsük egymást, akkor nagyon erősen megszorította a kezem. Olyan érzés volt, mintha kipréselné belőle az utolsó leheletet is. Vértett a tenyerem, majd miután drága testvérem is észrevette, hogy vérzem, valamit mondott, de nem hallottam, mert közben már mindenki mondott valami mást is. Kicsit zavarban voltam. Nem éreztem a kezem, szóval nem is fájt. Bár a vér látványa kicsit megbénított. A számos variáció közül, hogy hogy tüntethetném el a szemem elől, a zsebre tevést választottam.

Az autóban már nem volt nálam a jobb tenyerem és a hozzá tartozó ujjak sem. Hátul ültem, tehát a szüleimnek nem tűnt fel semmi különös, sőt boldogan beszélgettek arról, hogy a kedves ismerősük milyen rosszul döntött, hogy elvette a kedves főnökét. A hazatartó úton zenét hallgattam az mp3-amon, és ha jól gyanítom, aludtam is valamennyit.

Egy héttel később lebuktam. A szüleim szobafogságra ítélték, mivel úgy vélték, hogy nem bízom meg bennük, ezért nem szóltam a hiányzó jobb kezemről. Hogy erre miért szobafogsággal reagáltak, azt nem tudom, de néhány nagyon hiteles érvet emlegettek, csak időközben javarészt elfelejtettem őket.

Mivel a házak nálunk szép lépcsősen alakulnak, ezért úgy gondoltam, hogy az ablakból kiugorva a tizedikről a mellettünk lévő ház tetején landolok. Nyaranként gyakran szórakoztam ezzel. A két ház között egy nagyjából kétméteres rés volt, amit teljesen egyszerűen át lehet ugrani, ha az ablakpárkány nincs lefagyva és nem csúszik. Így viszont az ugrás inkább esés volt. Jobbkezes vagyok, ezért azt nyújtottam volna előre és biztos vagyok benne, hogy elértem volna a másik házat, ha használtam volna kézkrémet.

Molnár Dávid Márk: Árvaház

– Még nincs vége a napnak! – hallatszott a kiáltás a szülői szobából, ami számomra tiltott hely volt. Persze megint észrevették, hogy bekapcsoltam Tedyt, a kedvenc virtuális macimat. – Tanulj! Holnap elektrokémiából írtok TZ-t! És még nem láttalak a monitor előtt ülni! Pedig tudod, hogy tanulnod kell. Én tízéves koromban folyton a monitort néztem, nem úgy, mint te. Tudod, hogy a harmadik nehéz év!

– De anya, tudod, hogy én vagyok a legjobb tanuló.

– Ne feleselj! Én tízévesen meg se mertem szólalni, ha az édesanyám rám szólt!

– Nem érdekel, amit mondasz!

Erre anyám kijött a szobájából, az arcán hihetetlen düh látszott. Tedy éppen az egyik beléprogramozott kiszámolót énekelgette, mikor apám is belépett.

– Mi történik itt már megint? – kérdezte apám.

– A fiad megint 19 óra előtt bekapcsolta Tedyt – mondta anyám olyan hihetetlen-méreggel a szemében, amivel ölni lehetne...

– Fiam! Holnap elektrokémiából írtok TZ-t! És még nem láttalak a monitor előtt ülni! Pedig tudod, hogy tanulnod kell. Én tízéves koromban folyton a monitort néztem, nem úgy, mint te. Tudod, hogy a harmadik nehéz év! – mondta apám, mint egy robot...

Ehhez már hozzá voltam szokva, nem érdekelt, mit mondanak. Gyűlöltem a világot, amiért két éve meghaltak a szüleim, és mivel apám a Robot X-nél dolgozott, ezért a halálakor legyártották az ő és anyám mását. Nem tudtam, hogy meghaltak egy repülőszerencsétlenségben, mert a robotok időben értek haza. Akkor tűnt fel, hogy ők nem azok, akik elmentek, amikor egyik nap a szüleim sétálni indultak. Tisztán emlékszem arra a napra.

– Szia, fiam! – köszönt anyám, mikor hazament a munkából. Éppen a relativitáselméletet tanultuk elsősben. Hétévesen még ott ültem a monitor előtt egész nap. Akkor is, mikor

hazajött anyám. Tisztelettel köszöntem neki. Apám már itthon volt, a szobában olvasott, anyám bement a szülői szobába és kiüvöltött nekem, hogy ezentúl nem mehetek be a szobájukba. Eddig nem túl sokszor nyitottam be oda, hiszen nem volt ott semmi érdekes nekem, csak sok-sok monitor és egy szék. De ez után a kijelentés után kíváncsi lettem. Apám bejött a szobámba és azt mondta, hogy elugranak anyámmal valahová, de aztán elmegyünk enni egy étkezdébe. Amikor lekapcsolták a fényeket és becsukták az ajtót, hirtelen éreztem, most van itt a lehetőség. Felálltam a székemből és elindultam a szobájuk felé. A ház most különösen sötétnek tűnt. Nem mertem villanyt kapcsolni és lábujjhegyen osontam végig a házon. Amikor biztos

lettem abban, hogy egyedül vagyok és már tényleg nincsenek itthon a szüleim, akkor lassan elkezdtem a talpamra ereszkedni. A képeket néztem a folyosó falán, mintha még nem láttam volna őket. Most mintha mindegyik más lett volna, és egy hiányzott is. A kedvenc képem eltűnt a falról. A képen egy kisfiú volt, aki egy égő ház előtt állt, ami ontotta magából a lángokat. A szüleim tudták, hogy ez a kedvenc képem, mégis leszedték. Amikor elértem az ajtójukat, azt vettem észre, hogy dühös vagyok rájuk. Az ajtót kinyitottam és odabent felkapcsoltam a villanyt. A szoba teljesen más volt, mint azelőtt, hogy elutaztak volna. A sok monitor helyén 50-60 kábel lógott, ami egy-egy csatlakozóban végződött. Az egész olyan volt, mint egy laboratórium. A szobába került egy fémdoboz, ami lakattal volt lezárva. Nem bírtam ki, hogy ki ne nyissam. A szobámban volt egy ilyen kulcs, ami állítólag mindent kinyit. A szüleimtől kaptam és most ellenük használom fel. Visszamentem a szobámba és előkotortam a sok játék közül. Amikor megtaláltam, elindultam vissza a szülői szobába. Végigmentem ugyanazon a folyosón, és szememmel ismét kerestem a képet, de ugyanúgy nem találtam, mint előzőleg. Be nyitottam a szobába és odaléptem a ládához. A kulcs azonnal alkalmazkodott a zárhoz és egy fordítással kinyitotta azt. A láda kinyílt, de mintha egy biztonsági zár lekapcsolta volna az áramot. A sötétségben a ládából egy kérdés hangzott:

– Mondja be a jelszót! – mondta ezt valamiféle női robothang. Nem tudtam, mit mondjak, és inkább bezártam a ládát. Elindultam ki a szobából, amikor hirtelen eszembe jutott a kép, ami eltűnt a falról. Visszamentem a ládához és újra kinyitottam. Bemondtam a kép címét, és a fény hirtelen visszajött. Ekkor láttam meg, mi van a ládában. A sok különböző testrészt közül apám üveges tekintete nézett rám, a nyaka helyén kábelek lógtak ki belőle. Ekkor lenyomódott a kilincs és az apám hangját hallottam:

– Szia, fiam!

Az agyamon ezernyi gondolat futott végig. Elbújjak valahol, fussak végig a folyosón a szobámba, másszak ki az ablakon? Lepakcsoltam a villanyt, és elkezdtem futni a sötétben egészen az ajtóig, ahol a szüleim álltak. Nekik rohantam, apámat fellöktem és kirohantam a házból, futottam az esőben végig hat utcán, amikor megérkeztem a barátomhoz. A csengőt egy percig nyomtam, és nem tudtam mit tegyek, mert úgy látszott, nincs otthon és a szülei sincsenek. Az esőben beálltam egy kis fedett helyre, ahol a részeg emberek aludtak.

Egy teljes napot bóklásztam a városban. Aztán erőt vettem magamon, és hazamentem. A ház ontotta magából a lángokat. Ott álltam előtte, és nem tudtam, mi történt. Amikor a ház előtt csoportosuló rendőrök egyike igazoltatott, elmesélték, hogy a robotnak, amit apámnak hittem és föllöktem, megsérült a processzora, bezárkózott a házba és „anyámat” sem engedte be. Anyám hívta a rendőroket, hogy valószínűleg baj van. A robotapám bombát készített, és egy órája fölrobbantotta a házat. Amikor megláttam anyámat állni a ház előtt, arra gondoltam, hogy odafutok hozzá és sírok az ölében. De ezt nagyon gyorsan elvettem, amikor rádöbentem, mi is történt. Hirtelen mindent megértettem. A szüleim halottak. Akik itt vannak, mind robotok. Régebben beszéltek az iskolában az árva gyerekek elhelyezéséről. Arról, hogy a világtól teljesen elzárva egy robotokkal teli világba teszik őket. Azért nem volt otthon a barátom se. Mert neki még élnek a szülei. Ekkor egy kéz nagyot csapott a vállamra és felébresztett a merengéseimből. Hátranéztem és az új apámat láttam. A házban benn égett apám, egy sírban ott feküdt egy másik, és most itt mögöttem is áll egy. Lehajtottam a fejem és tudtam, nem tehetek semmit. Később a házunkat újra építették és újra kezdődött az egész. Tudtam, sosem lesz vége, és nem tehetek semmit elene. Azóta be sem tettem a lábamat a szülői szobába. A szüleim nem változnak. Én viszont nagyon is...

2007. június

Molnár Dávid Márk: Digitális kommunikáció

A szél erősebben fúj, mint valaha, a köd még nem szállt föl teljesen az utcából, de már imitt-amott megjelentek a fények. A város ébredezett. Kósza kocsik tébolyogtak errefelé. A nap még nem kelt fel.

Az utcában, ahol az egyetemek vannak, lassan kezdődik a nap, mivel nemsokára hat óra, és ilyenkor hétfőn már érdemes fölkelni, hiszen hétkor kezdődik a tanítás az egész országban. A nagy épülettömb, amely körülbelül húsz egyetemet foglalt magába, kimagasodik az utca alacsony házai közül. Ezek között az egyetemek között található az Országos Művészeti Főiskola. Ebbe az iskolába sok különös ember jár. Sokan festőnek készülnek, mások íróknak, és mostanában jelent meg a digitális kommunikáció művészete, amely már legalább ötvenéves tudomány, csakhogy eddig nem tanították a felsőoktatásban, hiszen a gyerekek elsősben megtanulják ezt a tárgyat. A kormánynak azonban az volt a javaslata, hogy a digitális kommunikációt tanítsák magasabb fokon is, mivel elég parlagias a mai emberek nyelvezete. A vezetés szerint jó lenne visszatérni a régi kommunikációs módokra.

Az óra hatot ütött, és minden szobában megszólaltak az ébresztőórák. Márk, aki már elég régóta foglalkozott a digitális kommunikációval, nagyon nem szerette a reggeleket. Mivel ő hamar felébredt álmaiból, és nem kellett neki sok idő ahhoz se, hogy felöltözzön, ezért általában egy félórát üldögélt a kávézóban, ahová szép fokozatosan szivárogtak be az emberek. Ma sem volt másképp, az órán megnyomta a „ki” gombot és feltápáskodott. Lassan kinyitotta csipás sötétbarna szemét és megdörgölte. Amikor kimászott az ágyból, belebújt papucsába és fölötözött. Nem telt el öt perc se az ébredése óta, már nagyban sétált a folyosón és nézegette a számára idegennek tűnő modern falakat. Sosem értette, miért kell neki egy olyan kollégiumban élnie, ami úgy néz ki, mintha össze akarna omlani. Ezt nem tartotta modern művészetnek. Mindenhol csövek, oszlopok, dőlőnek tűnő falak. Az egyetlen hely, ahol szeretett lenni, az 35 emelettel lejjebb volt, mint ahol most sétálgatott és várta a liftet. A felvonó kisvártatva megjött, és Márk beszállt. Megnyomta a nulla jelű gombot, és

a szerkezet teljesen zaj- és rezgésmentesen megindult lefelé. Egy másodperc, és már lent is volt. Szépen kisétált a liftből és szeme elé tárult az áhított hely.

A kávézó, más néven „társalgó” egy szép, nyugodt hangulatú helyiség. A falak vörösek, az ablakok keskenyek és magasak, a fény aranyszínűre festi a falat, és mindenhol faasztalok sorakoznak. Az asztalokon egy-egy kis beépített monitor és egy billentyűzet.

Itt általában sokan vannak szünetekben, de most még az alvó portáson kívül senki érkezett meg. Márk odament a portáshoz és fölébresszette.

– Csá, az újságot szeretném elkérni és egy kávét – írta.

– Csá, oké! – jött a válasz.

Az újság egy olyan dolog, amit csak az otthontalanok olvastak. És Márk, aki mindig elolvasta a tegnapi híreket, hiszen az áramot csak fél hétkor kapcsolják be, ezért a számítógépek nem üzemeltek, és neki nem volt más tennivalója. Leült a nyolcas számú asztalhoz, ami mindig is a kedvence volt. A kávé pillanatokon belül felugrott az asztalára egy kis csötvön keresztül. Az újság is társult hozzá. A kávé még gőzölgött, pedig ultragyorsan forralták és utána hűtötték, aminek a kombinációjával akkora füstöt csináltak, hogy a konyhában most valószínűleg senki nem lát. Az újság a tegnapi szám volt, a ... nevezetű hírlap szilveszteri kiadása. A címlapon az Ismerd meg a digitális kommunikáció múltját! felirat tűnt először a szemébe. Márk mindig elolvasta – csak a hecc kedvéért – a dátumot: 2247. 12. 30. Természetesen pontosan tudta, de nem akarta elhinni. Egyszerűen nem boldogult a világgal. Neki látott, hogy átfussa a címlapon nagy betűkkel hirdetett cikket. Kortyolt párat a kávéjából és kinyitotta az újságot a hatodik oldalon.

Ismerd meg a digitális kommunikáció múltját! A mai embereknek természetes az, hogy a fülük kicsi, a nyakuk vékony, és a nyelv szót már csak könyvekben és az interneten olvassák, mivel nincs nekik olyan. Ellenben gondoljunk bele, hogy milyen lehetett kb. kétszázötven évvel ezelőtt. A fülünk sokkal nagyobb lenne, a nyakunk vastag és a nyelvünk is meglenne. Eddig a történelemben nem került sor ilyen

nagy átalakulásra ilyen rövid idő alatt. Az egész olyan 2000 körül kezdődött, amikor a mai kommunikációs programjaink őse megjelent. Akkoriban csak alkalmankénti beszélgetésekre használták az emberek, és a leghíresebb programok az MSN és a Skype voltak. Ezekkel a kommunikálók az úgynevezett „csetelést” hajtottak végre, ami lényegében ugyanaz volt, mint a mai digitális kommunikáció. Emellett az emberek bőven „beszélgettek” hangok kiadásával is. A kapcsolatok sokkal szorosabbak voltak közöttük, sokkal bővebben fejezték ki magukat, és a tiszteltudás is nagyobb volt, mint ma. Az akkori embereknek az érzelmei is sokkal intenzívebbek voltak. A lényeg az volt, hogy ha nincs más, hát legalább egy emberrel sokat beszélgessek. Ma pedig már a sok emberrel keveset elven beszélgetünk. A ma élőknek egy közvélemény-kutatás alapján időből van a legkevesebb. Ez annak köszönhető, hogy mindenkinek megpróbálják továbbadni a mondanivalójukat, így még ha tömören is adják elő, akkor is tovább tart, mintha csak egy emberrel közölnék mondandójukat.

Az öngyilkosságok is ezzel kapcsolatban sokszorozódtak meg. Az embereknek nincs idejük egymásra. Ha valaki szimpatikusnak találja a másikat, aki épp háromszáz embernek meséli el a napi történeteket, akkor az illető a nagy beszélgetés hevében nem fog máshogy tekinteni arra az egyre. Mivel ezt nem bírja mindenki, ezért általában az utolsó írásuk az, hogy: NEM SZERET ENGEM!, és megölik magukat.

Manapság a népesség is lecsökkent kb. a tizedére, mivel szerelem sem tud kibontakozni. Ma már minden negyedik ember gyermek nélkül hal meg. És ha sikerül valakinek kapcsolatot létrehozni, általában akkor sincs több gyereke egynél, nincs rá igény a szülők részéről. (Természetesen az előbb említett öngyilkosságok is súlyosan rontanak a helyzeten.)

Körülbelül hetven éve tűnt el az olyan köztes megoldás, mint a némák által használt jelbeszéd. Már csak néhányan ismerik és használják a nagyon gyors beszélgetések elintézéséhez.

„A kormánynak volt egy olyan javaslata, tanítsanak digitális kommunikációt magasabb fokon is, mivel elég parlagi a mai emberek nyelvezete, sőt a vezetés szerint jó lenne visszatérni a régi kommunikációs módokra.”
– írta az egyik internetes honlap. Csakhogy a

kormány arra nem gondolt, hogy ez a visszafejlesztés valószínűleg nagyon sok időbe fog kerülni. A kényelmeshez könnyű hozzászokni, de vajon milyen a nehézhez... By: DsZó

Márk eljutott a cikk végére és letette az újságot. A kávé már rég kiürült, és szép lassan megtelt emberekkel a kávézó. Mindenki egy-egy komputernél foglalt helyet és nagyban gépelt. A helyiség már nem játszott narancs-sárga fényekben, és az ablakon keresztül jól látszott, hogy odakint esőfelhők gyülekeznek. Márk bekapcsolta a kis monitort és megjelent előtte a képernyő, amin betársulhatott már épp folyó beszélgetésekbe, de akár újakat is indíthatott. Körülnézett és kiszemelt magának egy magas, hosszú fekete hajú, kék szemű lányt, aki a 42-es asztalnál ült. Gyorsan megszólította, hogy beszélgetésbe bonyolódjon vele, de csak egy: „Bocs elfoglalt volt!” jött vissza. A fiú felállt az asztaltól, odasétált az ablakhoz, és csak nézte a levegőben repülő autókat, amelyek szélsébesen hajtottak el a kollégium mellett.

A kollégium egy fehér falú modern épület, csak egy épület a nagy épülettömbben. A tömbben, ahol több mint húsz egyetem van. Sok különböző nemzetiségű ember jár ide a világ különböző pontjairól. Ahol még sok-sok ember él, és mind a billentyűket üti... egyszerűen... ritmusra... az élet ritmusára...

2007. június

Molnár Dávid Márk: A halál pillanata

A kés hidegen és érdesen érintette a nyakát. Egyre mélyebben és mélyebben tolta magába. A recék lassan a húsába vájtak egy mély sebet. A pupillái kitágultak és érezte, ahogy a vére átáztatja a ruháját. Akaratlanul is hörgések törtek ki belőle. Levegő után kapkodott. A véres kés kiesett a kezéből. Elvesztette az egyensúlyát. Szemében könnyek jelentek meg és összerogyott. A föld érintése előtt pár másodperccel a szemét lehunyta, és megjelent előtte néhány kép.

Egy kisfiú és a szülei hazatérnek, az anya egy levelet nyújt át kislfiának. A fiú lassan, vonatottan olvassa: Felvételt nyert az Ács Mihály Általános Iskolába... A kép elsötétül...

Egy fiú az osztályterem ajtó felőli oldalánál a táblára ír egy képletet. A tanár szemén látszik, hogy szereti őt feletetni. A gyerek egy ötös kíséretében a helyére megy. Az osztály is csodálattal tekint rá... A kép elsötétül...

Az egyik folyosón egy szőke, szeplős lány közeledik egy 14 év körüli fiú felé. Néhány szót váltanak egymással, majd a lány elkezdi nevetni. A mosoly hirtelen eltűnik az arcáról, közelebb lép a fiúhoz, a tekintetük összefonódik, majd megcsókolják egymást... A kép elsötétül...

Az autó üvege betörve. Egy fiú rohan végig az utcán. Szalad, majd a sarkon hirtelen megtorpan, maga mögé tekint, és mikor látja, semmi baj, lassít a tempóján. A sarkon túl három fiú várja őt. Csak egy vállvergetést kap, de számára több ez, mert érzi, hogy bevették őt a csapatba.

Egy öltönyös ember hazatér. A lépcsőházban kinyitja a postaládát. Egy levél esik le a földre. A férfi szíve hevesebben ver, mint eddig bármikor. Felemeli, majd kibontja a borítékot. A kezébe veszi a benne rejtőző levelet. „*Ön megkapta az informatikus állásunkat a cégnél, első napja: 5. hó 1-je.*” Olvassa és megkönnyebbüléssel elegy boldogság tölti el szívét... A kép elsötétül...

Templom. Vörös szőnyeg. Pap. Szülők. Emberek. Az ajtó kitarul és belép rajta a menyasszony, oldalán az apjával. Lassan lépkednek a szőnyegen. Az oltárnál megállnak. Az ifjú pár tekintete találkozik, teljesen kizárják a külvilágot. Szavak nélküli beszélgetés zajlik le köztük arról, hogy a következő percekben milyen döntést hoznak meg. A pap megtöri ezt a csendet... A kép elsötétül...

Egy férfi ér haza a munkából és parkol le a ház előtt. Lassan kinyitja az ajtót. Kiszáll a kocsiból. A házban égnak a fények. A férfi elsétál az ajtóig és benyit. Odabent szemet szúr neki egy idegen kabát a fogason. Amint szemével végigpásztazza a nappalit, észrevesz egy cipőt is. Egy fekete lakkcipőt, amit úgyszintén nem látott eddig. A lépcsőn szép lassan halad fel. Megpróbál zaj nélkül felérni. Odafent ösztönösen a hálószoba felé veszi az irányt. Egyre erősödő hangokat hall. Benyit a szobába és a feleségét találja ott, de nem egyedül... A kép elsötétül...

Álmosan mászik ki a tévé elől és ránéz az órájára. Kimegy a postaládához. Kinyitja és kivesz egy levelet. Szép nyugodtan olvassa a papírt, nem gondolva rosszra. Arcán egy árnyék fut át. Keze görcsösen összerándul. Még egyszer ránéz a lapra: „*Kirúgva*”, majd az összegyűrt levél egy gombócbán repül a kukába... A kép elsötétül...

Eső mossa az ablakot. Nem érti, miért ment tönkre tökéletesnek hitt élete. Lassan és gyűrtén járkál élelem után kutatva a házban. Talál egy kis száraz kenyeret és vaját. A konyhaasztalról elvesz egy vágókést és szeletelni kezdi a kenyeret. Szemében könnyek jelennek meg. Érzi, hogy már nem találja értelmét az életének. A kést megfogja és nyakához emeli.

Hirtelen az utolsó kép is elsötétült, és holtan rogyott össze a konyhapadlón. A vér lassan csurdogált végig a padlón. A kenyér félig leszelt darabja levált a kenyérről. A vajban a késen megcsillan a lámpa fénye, és az ember a földön kiadta utolsó leheletét is.

Molnár Dávid Márk: Ábrahám három napja

A forró homokba süplesztett lábnymok négy embertől származtak. Egy fiataltól, egy időstől és két szolgától.

„Ábrahám, Ábrahám!” „Itt vagyok.” „Vedd egyetlen fiadat, akit szeretsz, Izsákot, menj Morija földjére, s ott mutasd be égő áldozatul azon a hegyen, amelyet majd megnevezek neked.”

A forró homokba süplesztett lábnymok négy embertől származtak. Egy fiataltól, egy hívőtől és két szolgától.

„Én életemnek Ura, elindultunk hát, hogy végezh vigyük kérésed. Hitem és szeretetem örökkévaló irántad. ... Azt, hogy életemet boldognak mondhatom, másnak nem közhözhetem, csak neked. ... Tisztában vagyok azzal, hogy égő áldozatom bemutatása fontos számodra. ... Nagy örömmel bizonyítok neked, Uram és Teremtőm. ... Kérésed és vágyad számomra parancs és akarat. ... Igazságos vagy és magasztos. ... Hatalmad számunkra felfoghatatlan. ... Egyetlen fiamat sem tagadom meg Tőled. ... Elhagytam lakhelyem, és Te megjutalmaztál. Hetvenöt évem nélküléd olyan hitvány-nak és értelmetlennek tűnik most.”

A forró homokba süplesztett lábnymok négy embertől származtak. Egy fiataltól, egy megalkuvótól és két szolgától.

„Istenem, Édes Istenem. Bármily módon kimutatom én végtelen szeretetem. Csak ... Félre ne érts, hűségem időtlen és elpusztíthatatlan, mert tudom, hogy te, Uram, mindig figyelsz és mindig a helyes utamon jártatsz engem. ... Okokat én nem keresek, vakon bízom benned. ... Amit tettel velem és családommal, az csoda volt, más nem lehetett, ezért is hálás vagyok neked. Feleségem és jómagam életét is beարnyoztad a gyermekkel. ... A gyermekkel, akit, most arra kérsz, áldozzak fel.”

A forró homokba süplesztett lábnymok négy embertől származtak. Egy fiataltól, egy kétségbeesettől és két szolgától.

„Hatalmas Istenem. Miért velem teszel ilyet? ... Nem értem, mi az, ami miatt ezt kell tennem. Nem értem, hogy miért parancsolod meg, hogy az egyetlen fiamat feláldozzam. ... Nem, nem és nem. ... Milyen okkal? Szeretetem bizonyosságát akarod? Kérhetsz bármit! Bármit, amit óhajtasz, Uram, megteszek. De a fiam. A fiam, ne. ... Milyen okkal? A hitemet akarod? Mi sem bizonyítja jobban hitem, minthogy itt vagyok, hogy itt vagyok a sivatagban és arra tartok, amerre Te, Jó Uram, akarod. ... Milyen okkal? Próbára teszel? Annyi próbát álltam ki életemben, hogy annak számát se tudom már. És mire jó, ha próbára teszel? Ki lesz vele több?

... Uram, Egyetlen Uram, kérlek, ne kívánd, hogy fiamat áldozzam.”

A forró homokba süplesztett lábnymok négy embertől származtak. Egy fiataltól, egy lázadótlól és két szolgától.

„Istenem! Nem hiszem el, hogy nincs más módja. Nem. Nem hiszem el, hogy nem lehet ésszerűen, emberien megoldani a dolgot. ... Nem tudom, mit akarsz, de nem is érdekel. Nem. ... Nem, ez nem jó. ... Miért hallgatok egyáltalán rád? Miért kerültem egyáltalán ide? ... Most is látod, mi gyöttri a lelkem, mégse segítesz meg. Miért van ez? ... Igen, hálás vagyok a gyermekért, de azért örültségeket nem várhatsz el tőlem. Nem várhatsz el tőlem. Nem.”

A forró homokba süplesztett lábnymok négy embertől származtak. Egy fiataltól, egy alkudozótól és két szolgától.

„Ne őt. ... Nézz rám! Én öreg vagyok. Megéltém már mindent, amit meg kellett élnem, szenvedtem eleget. Feláldozom magam. ... Én feláldozom magam. ... Feláldozom magam, de a fiamat ne. ... Miért őt? Előtte állhatna egy élet! Nagy ember is lehetne. Hatalmas ember. Csodás ember. ... Én már nem lehetek jó ember soha. ... Rajtam már nincs mit változtatni, rajtam már nem lehet mit változtatni. ... Ó fiatal. Nagyon, nagyon fiatal. ... De ha én nem lennék elég, bármit, bármit feláldozok. Csak őt ne.”

A forró homokba süplesztett lábnymok négy embertől származtak. Egy fiataltól, egy elveszettől és két szolgától.

„Vedd el! Te adtad. Vedd el! ... Megérdemlem, sok bűnt követtem el. Nem olyanokat, amikért hatalmas büntetés járna, de fiúgyermekkel jutalmazni ostobaság volt engem. ... Belátom. Rosszakat cselekedtem. Cselekedhettem volna jokat is, millió alkalmam lett volna, hogy életemet magamtól jobb irányba fordítsam. ... Te csak segítettél. Kezet nyújtottál. Nem érdemeltem meg. ... Az ő szemét ... ne zárd le ..., kérem, Istenem!”

A forró homokba süplesztett lábnymok négy embertől származtak. Egy fiataltól, egy halottól és két szolgától.

– Minden bűs percért kár. Fiam, jobb, ha ezt megtanulod – mondta Ábrahám, de gyermeke a hegyet nézte, amely előtt megállapodtak.

– Atyám?

– Igen, fiam!

– Lám, itt a tűz és a fa, de hol a bárány az égő áldozathoz?

– Isten majd gondoskodik...

Pivarnyik Balázsról

Volt szerencsém az éles eszű, írással is foglalkozó Balázs előtt megszületni egy héttel, és még nagyobb szerencsém volt, hogy életem első tizennégy évét kiváló barátságban tölthetem el vele.

Fejlődése az elmúlt négy évben mindenféle téren sokkal erőteljesebben megmutatkozik. Talán azért, mert kevesebb időt töltünk együtt, így a ritkább beszélgetések, hülyéskedések alkalmával szembetűnőbb a pozitív változás. Családja megfelelő készletet nyújt neki, hogy érdeklődését szinte minden irányba kitarja, és mindenről az elvárhatónál sokkal több információt tudjon meg. Tudásával könnyedén alkot véleményt. Képes pártatlan lenni és a dolgok fölé kerekedve, objektíven tekinteni a világra.

Szabadidejét a mérhetetlen természetszeretet határozza meg, ami a végeláthatatlan kirándulásokban nagyszerűen megtestesül. Amikor pedig nem kirándul, zenél. Ugyanis ez is egy központi része életének. Emellett pedig még az iskolában is jelentős szerepet vállal.

Amikor nem tanul, nem olvas, nem beszélget, nem kirándul, nem zenél vagy nem a Politechnikumban tölti az idejét, akkor ír. Ez igazán nem gyakran fordul elő. De biztosan elnézzük neki, hiszen jól ír. Megjelenik benne a tudás, a tapasztalás és még egy kis humor is.

Jó olvasást!

Molnár Dávid Márk

Pivarnyik Balázs: Sötét volt...

Sötét volt és odakint zuhogott az eső. Egyenletesen kopogott az ablakon. Üres volt már az emelet, az íróasztalok szerény – íróasztalnak kijáró – álmukat aludták. Cseppet sem várták vissza görnyedt hátú öltönyös gazdáikat. Szívesen szétdobálták volna a gondos kézzel összerendezett automatakávé-szagú irathalmokat, de ők csak íróasztalok voltak, és nem volt karjuk, amivel rendetlenkedhettek volna. A gemkapcsok fejében is gyakran megfordult, hogy a sok hajlítgatásért cserébe eleresztik a bordáik közé szúrt tucatnyi lapot, de ezek csak hiú ábrándok voltak. Ugyanolyan jól tudták, mint az íróasztalok, hogy hősies lázadásuk eleve halálra ítéltetett, s ezért a nekik jutott kevés időt cselszövések helyett inkább alvásra fordították. Egy íróasztal volt csak, aki még nem aludt.

Nem volt elég, hogy az ablaktól messze, a sarokban lakott, de el kellett viselnie a rajta ülő monitor bamba berregését, a billentyűzet izgága kattogását, az olcsó parfüm- és kávészagot, de ami a legjobban zavarta, az a gazdája volt. Ez a szürke hivatalnok, akinek most, péntek este fél 11-kor is bent kellett ülnie az irodában. Fáradhatatlanul gépelte a jelentést, amivel mindig késésben volt. A hivatalnok boldogtalan volt. Nem úgy volt boldogtalan, mint az irodában dolgozó többi férfi, akiket olyan dolgok aggasztottak, hogy túl sokat fogyaszt a kocsijuk, hova menjenek nyaralni, vagy hogy túl kicsi a feleségük melle, de a szeretőjük nem tud főzni. Nem, a hivatalnok vállalt sokkal súlyosabb gondok nyomtáka. Rab volt, saját gátlásainak börtönébe zárva. Félt, sok mindentől félt. Félt a főnökétől, aki – bár mindig kedves volt vele – azt a benyomást keltette, hogy szívből gyűlöli őt. Félt attól, hogy dugóba kerül, és nem éri el időben az utcéjét. Félt ezenkívül a ritka betegségek, a korai öregedéstől, a csúnya emberektől, a kutyáktól, a sötétől, de mindenekelőtt a legjobban attól félt, hogy a felesége elhagyja.

A felesége gyönyörű nő volt. Hullámos barna haja válláig ért, átható barna szeme tele volt élettel, és huncut mosolya még a legkeményebb szívű embert is meglágyította. Nagyon szerette a feleségét, és dolgozott, amikor csak tudott, hogy a nő semmiben ne szenvedjen hiányt, mert tudta, hogy a felesége magasabb körökből való, és neki mindent meg kell tennie, hogy ne váljon számára érdektelenné. Elkekeredett, kitartó szerelemmel szerette, s fejében végig ott motoszkált, hogy a nő jobbat érdemel, ezért még többet dolgozott és még kevesebb időt töltött a feleségével. A nő is szerette a férfit, mindennél jobban, őszintén, de az évek során az oly huncut mosoly – amibe a férfi annak idején beleszeretett – egyre ritkábban ült ki szép,

szabályos arcára. A férfi észrevette felesége boldogtalanságát, és rájött: évek vagy talán csak hónapok kérdése, és elhagyja. Szörnyű felismerése utána annyi túlóráat vállalt, amennyi a világegyetem elfogadott szabályai szerint nem is volt lehetséges, a nap 24 órájából huszonötöt a munkahelyén töltött.

Mindeközben egyre többször kalandozott el a figyelme és gondolt arra, milyen jó volna itt hagyni az irodát, a várost, az ismerőseit, még a feleségét is. Beköltözni egy végtelen sűrű erdőbe, ahova nem hallatszódná be a város mocskos zaja, nem kéne látnia a minden reggel munkába toporgó öltönyös rabszolgákat, akik a számszörös aktatáskájukban hordják a személyiségüket, már ha van nekik. Az erdőben nem háborgatná senki, főleg nem a főnöke, leélhetné az életét csendben, tökéletes nyugalomban, egyedül. Igen egyedül, egy feleség nélküli világban, ahol nem tör rá percről-percre a hisztérikus félelem, hogy idegen férfi markolja kedvese tökéletes combjait, s érinti mindig szemérmesen eltakart dús kebleit. Nem, ott az erdőben csak azzal kellene törődnie, melyik madár dalát tanulja meg először, melyik fára másszon föl, hogy aztán amerre néz, ne lásson mást, csak dús zöld lombokat és bölcs, délceg hegyeket. Hányszor, de hányszor élte bele magát ebbe az álomba, és mindannyiszor egyre erősebb hullámokban tört rá a félelem, hogy míg ilyen álmokat kerget, valaki épp a feleségének udvarol, hogy elvegye tőle és soha vissza ne adja. Ilyenkor általában felhívta a feleségét és elmondta neki, hogy szereti, még mindig. Most is így tett.

Füléhez emelte a kagylót és remegő kézzel tárcsázott. Kicsöngött egyszer, kétszer, háromszázszor, de senki nem felelt. A másodperc törtrésze alatt eluralkodott rajta a pánik. Letette a kagylót és idegességében nekiállt rendezgetni az asztalán lévő tárgyakat. Ismét tárcsázott, de a nyugtató, bársonyos

hang nem felelt. Lecsapta kagylót, és míg idegességében újra papírjaihoz nyúlt, lelki szemei előtt látta, ahogy valamelyik kollégája – mondjuk az, amelyik a múlt héten jött és mindig zsidós vicceket mesél – gyengéden csókolja az ő kedvese nyakát, és a nő élvezi, jobban, mint őt bármikor. Harmadszor már nem tárcsázott, fölkapta a kabátját és a lifthez rohant. Megnyomta a gombot és már bent is állt az általa oly gyűlölt zenélős liften. Olyan erővel nyomta meg a „Földszint” gombot, hogy az ujjá kis híján lyukat ütött a lift oldalába. A nyolcadiktól a földszintig az út pontosan tíz másodpercig tartott, tudta, mert lemérte. Gyakran számolt meg dolgokat idegessége levezetéseképpen. Becsukta a szemét és számolni kezdett: egy, kettő, három... Későn kezdett számolni, nyolcnál már nyílt az ajtó, és ő rohant keresztül az irodaház előcsarnokán, ki az épületből. Nem köszönt a portásnak, és ezúttal nem is furdalta a lelkiismerete. Nem is rohant, szinte repült a kocsijáig. Utálta az autót, csak azért volt neki, mert a kollégáinak is volt, és mert megtehetette. Már nyitotta az ajtót, mikor hirtelen megtorpant. Nem mehet haza. Nem

tudná elviselni azt, amit látna: felesége kéjben fürdő testét, amint egy idegen férfi vonaglik rajta. Ott halna meg fájdalmában. Becsapta a kocsiját, döntött.

A metró felé vette az irányt. Nem vett jegyet, miért is vett volna, a mozgólépcsőnél nem trónoltak sörhasú, borostás, pálinkaszagú, mindig elégedetlen ellenőrök. Senki se állt a mozgólépcsőn, s talán éppen ezért fúrhatta be magát agyába az ördögi gondolat. Azt tesz, amit akar, neki már úgyis mindegy. Összeszedte minden bátorságát, és megnyomta a STOP gombot. A mozgólépcső fájdalmas nyekkenéssel megállt, ő pedig egy új, rég várt élménnyel gazdagodva rohant le a már nem mozgó lépcsőn. Mikor leért az állomásra, még hallotta a szitkozódó formalmi ügyeletest, akinek miatta félbe kellett szakítania péntek esti keresztretjévféjtését. Az állomás sötét volt és kihalt, csupán egy részeg hajléktalan fetrengett testnedveiben az egyik padon. A hivatalnok megszokásból odadobott neki pár forintot, amitől a hajléktalan magához tért és irdatlanul elkezdett káromkodni.

2008

Szöllősi Flóráról

Flóra novelláiban mindig kellemesen lehet csalódní. Általában egy egyszerű témát megragadva varázsol valami színeset és különöset, amiben nem is a történet cselekménye maga, hanem az égésnek a hangulata, a világa az, ami megragad engem. Kiskorában is írt, meséket, amitől annyira nem távolodtak el a mostaniak impressziói sem, habár törekszik a velős, filozofikus mondanivalókra.

Kerüli a közhelyeket (amiért én külön hálás vagyok), ez többek között azt is jelenti, hogy az írásainak van stílusa, íze, ami miatt akár még sokra is viheti. Sajnos sokszor küszködik „írói válsággal”, ezért nem sok művével találkozhattunk eddig, viszont szerencsére az a kevés, amit láttunk, mindenki számára meggyőzőnek bizonyult.

Kiss Petra Sára

Szöllősi Flóra: Cím nélkül

Hatalmas volt az ablak, ami igazából nem is ablak volt, nem is hatalmas, csak egy kisebbfajta nyílás, ami a padlásszobájából nyílt, és ahonnan belátta az „egészet”. Az a bizonyos egész végtelen háztetőkből és kéményekből és mocskos fekete macskákból állt. A macskákat mellesleg utálta, de volt bennük valami hátborzongatóan kellemes és vad, amiért imádkta nézni, ahogy elegánsan és rosszat sejtetően, puhán lépkedtek a szinteken, dörgölöztek a kéményekhez, sziszegtek és össze-neztek valami földöntúli telepátiikus módon, amit mi – emberek – nem érthetünk.

Ha már az embereknél tartunk, nem volt ez a világ embermentes, bár az tény, hogy nem akárkik törzshelye volt ez.

A műsor minden éjjel ugyanaz volt; napfüggöny felhúzva, egy öreg sánta kandúr köszönti a nézőt, és megjelennek a szereplők.

Feketeruhás, seprűs alakok társasága volt ez, megfáradt, életunt szöveggel kezdtek, avagy mit keresek én a Földön, Úristen, mivel keresem a kenyereket, az asszony is otthagytott és vitte a gyereket. Jajongtak és fészkelődtek, cigarettára gyújtottak, sört bontottak. Egyik után a másiknak eredt meg a nyelve, és szidták az egész világot, a kormos kéményeket, na meg persze az asszonyt, aki már tizedjére csalta meg őket. Egymást is utálták, hiszen mindenki önmagára ismert a másikban, ugyanazt a megkeseredett senkiházit vélte felfedezni, aki valójában ő maga. Mindegyik szerencsétlen melegen dédelgette azt az álmod, amikor egy tiszta irodában dirigál a titkárnőnek a kávéjáért. De mivel mind buta és semmirekellő volt, megmaradtak a maguk mocskában. Az előadás a Pálinkával végződött, ami rájuk telepedett, utat engedve az Álomnak, ami szépen, lassan elnyomta őket. És a napfüggöny leereszkedett.

Ő becsukta az ablakot, és nevetett magában, mert tanult, mert tudta, hogy egyetemre fog menni.

A következő éjjel meredten bámulta a macskákat, a macskák meredten bámulták a feketepetéreket, akik meredten bámulták a kémények hűlt helyét. Mert a kémények eltűntek. Füst sehol se imbolygott, a macskák nem jártak táncot a kéménynyílásokon. Sehol, sehol egy puffogó, koszos, családi veszekedéseket hallató kiemelkedés. Nem volt mit megtisztítani, megjavítani, nem volt eldugult kémény, nem volt szükség a seprűjükre. Ugyanis nem hová leereszteni. Nem volt minek fáradtan nekitámaszkodni. Megállt itt az élet. Csak rengeteg szobor állt némán, mi ez, mi ez, nem értették.

A feszültség később enyhült. Jajongtak és fészkelődtek, cigarettára gyújtottak, sört bontottak. De ez már nem volt az igazi. Nem tudták nyugodt szívvel elengedni magukat, a bosszankodás sem ment nekik, mert a holdfüggöny nem koszolódott el. Így hát büntudatuk volt.

Azt a hatalmas ablakot többé nem volt értelme kinyitnia.

2007. december

Szöllősi Flóra: A villamos mire gondol

Fehér az idő, szomorú az idő. Szaladok házak között, a koszos Budapesten, és hagyom, hogy emberek végtelenségbe futó gondolatai taposanak át rajtam.

Emberek végtelenjei, ti hosszú gondolatok és ködhomályos képzelgések a meg nem született gyerekedről, te lány, aki még 15 éves se vagy. És rajtam ülsz és rajtam taposol, miközben azon jár az eszed, hogy hogyan mutatott volna a gyereked annak a kezében, aki felcsinált, és akiről most éppen azt hiszed, hogy szereted. Ezért kötelességednek is érzed, hogy szenvedj. Csomókat kötöz a hajadba a szél, bántó kezeivel, amikbe szerelmes vagy. Meggyötör, te meg tűröd, mert szereted, ha bántanak, mert megérzed magad az életben; érzed a rezgéseidet, amiktől kicsit mindig megremeg a világ, mert megbotránkozik, hogy miféleket hord a hátán. Szóval, ha nem ringatnád magad, valószínűleg egy idő után el akarná menekülni az életből, és hogy ezt megelőzd, lefoglalod az érzélemlábad, hogy legyen dolga, akár szenvedés az, akár boldogság. És azt hiszed akkor – aktus közben –, hogy rosszabb ennél nem lehet. Csak akkor kezded hiányolni a régi időket, amikor még tudtál sírni, ha túl vagy rajta és már nem fáj. Csak azt akarom mondani, hogy nincs értelme bánkódnod, vagy vágnyi a könnyebbet. Az élet így is, úgy is a léted velejárója, szokj hozzá, tűrd el. A testemben üvölt a zenéd, ez a kitépni való fájdalom ver, mint a szív, ha él. Én nem élek, nekem nincs szívem, és ne is akarj nekem szívet adni, mert nem kell. Én aztán nem fogok bánkódni egy percig se, nem esem olyan gondokba, mint a szerelem, szép lány.

Óriáskereket látok forogni, a Vidámparknál járok. Nem értem az embereket. Fogadjunk, ha nem Budapest útjait járnám, hanem a Vidámparkban áruhárom magam – körbe-körbe sétálnék –, naponta sokan pénzt adnának ki rá, hogy rajtam remegjenek. Jó, persze, most is fizetnek érte, de hát mennyi az ahhoz képest, hogy meddig röppíthetem őket. Akkor persze igazán értékelnének, ha határok között köröznék. Nem veszik észre, milyen csoda az, hogy nincsenek határok. Hülyék az emberek. Túl sokáig bambultam magam elé, hirtelen, élesen,

késve állok csak meg. Azt hiszem, egy távoli ablakom igen csak belefájdult.

Sokáig kell várnom, amíg az utolsó öreg is feltápáskodik. Úgy szorít engem ez a fonnyadt kéz, mintha erős lenne. Szerintem csak fél a gyengeségtől, álcázza magát. Le akarja magát küzdeni, én meg hagyom. Nemsokára úgyis meghal. Hadd érezze még az utolsó időkből, hogy él, hadd érezze a különbséget élet és halál között. Leül. Átnéz ablakomon. Megremeg. Vattacukorhaját szél ne bántsa. Úgy látszik, mégsem kívánja már, hogy mozgassa az élet. De erős-gyöngye kezeivel, amin kopott ragyogás foglal helyet, berántja ablakomat. És mondd, te zokogni szoktál-e, mint a kamasz? Meg tud-e még bántani az élet? Nem hiszem.

Na és te? Az életed mire használod? Elárlalom, te vagy a legunalmasabb utazóm. Azon gondolkodol, hogy mit kell vásárolni, és hogy holnapra végezned kell a munkával, különben kirúgnak. Papírhegyeket cipelsz, és minden terhed rám pakolod, amikor megvetően sóhajtasz a tolakodóra. Te vagy a feszültség és a hiábavaló menekülő, minden tisztánlátás és realitás. Negyven év körüli vagy, és mélyen kell magadban kotorászni ahhoz, hogy új kérdéseket és kétségeket fedezz fel. Az életed metben éled, és nincs időd azon gondolkodni, hogy mi is az. Mi is az az élet. És nem zavar a szél, de nem is szereted.

„Ha Karenin ember lenne s nem kutya, bizonyára már régen megmondta volna Terezának:

– Ide figyelj, unom már, hogy mindennap a pofámban hozzam haza a kiflit. Nem tudsz nekem kitalálni valami újat?

Ez a mondat magában foglalja, mire ítéltetett az ember. Az emberi idő nem körben forog, hanem egyenes vonalban fut előre. Ez az oka, hogy az ember nem lehet boldog, mert a boldogság az ismétlődés utáni vágy. Igen, a boldogság annyi, mint vágnyi az ismétlődésre, állapítja meg Tereza.” (Kundera: *A lét elviselhetetlen könnyűsége*)

Könyvet olvasott rajtam egy nő, onnan tudom.

2008. szeptember

Virágszimbolika 2009

1. Géhberger Máté: A szerelem útján

Sok évvel ezelőtt történt már. Épp virágot akartam venni, bár már nem is emlékszem, miért. Egy nő állt előttem a sorban, és egy szál rózsát vett tüske nélkül. Mikor elment és én végre odajutottam a kasszához, megláttam őt...

Van, aki azt mondja, *szerelem első látásra* nincs, és bár a többiek mind bizonygatták, hogy márpedig van, én sose hittem nekik. Most meg tessék, ott álltam és csak bámultam őt. Épp az ambróziákat vizsgálgatta. Aztán feltekintett, egyenesen rám. Csak álltunk és néztük egymást. A mámort egy ideges női hang szakította félbe, amelynek tulajdonosa a nagy, kattogó kassza mögött ült és várta, mikor veszem már észre, hogy sorra kerültem. Sietve kifizettem a virágot, és kiléptem a szikrázó napsütésbe. Még mindig a virágok mellett állt, és rám várt.

Sokat beszélgettünk aznap. Egyértelművé vált, hogy szerelmesek vagyunk egymásba.

Fidélnek hívták. Este, mikor már ragyogtak fenn az égen a csillagok és a gyönyörű telihold (mely most jobban világított, mint bármikor), felajánlotta, hogy menjek el hozzá. Nem sokat gondolkoztam, igent feleltem. Azt mondta, nem lakik messze, csak az erdőn és a helyiek által Sziklás-hegynek nevezett dombon kell átkelni.

Nekivágtunk az erdőnek, mely elég félelmetes volt az éjszakában, de a fák és a lombok halk surrogása valahogy nyugtatóan hatott. Az ismerős illatok – a virágoké, a nedves fűé – most is megcsapták az orromat és tovább növelték a biztonságérzetemet. Egy gyík rohant át előttünk az úton, és onnantól kezdve nem sokat beszélgettünk. Csak élveztük, hogy együtt lehetünk, és ez az érzés örökkévalónak tűnt.

Mikor elértük a Sziklás-hegyet és nekivágtunk, bizonytalanság fogott el. Egyre magasabbra érve egyre nagyobb sziklákon kellett átmászni, ami egyedül nem hiszem, hogy sikerült volna, de ő a kezét nyújtotta nekem, és végül felértünk a legtetejére. Onnan egy ösvény vezetett le a dombról. Ahogy egyre lejjebb jutottunk, úgy nőtt bennem ismét a magabiztosság.

Aznap éjjel mindketten meztelenül feküdtünk be az ágyba, és még sokáig élveztük egymás jelenlétét, míg el nem nyomott az álom.

Másnap reggel, mikor felkeltem, nem volt mellettem. Kimentem a nappaliba, és az asztalon egy vázában három szál virágot találtam: egy vörös krizantémot, egy szál mirtuszt és egy szál iriszt. Mellette pedig egy papírra ez volt írva: *Virágot Flórának.*

Virágszimbolika 2009

2. Molnár Dávid Márk: Mi lenne nélküled a világgal?

Életemnek valószínűleg egyik legszörnyűbb szakasza volt. Minden rossz volt. Minden. Az összes dolog, ami el tud romlani, elromlott. A kapcsolataim: a barátaim, a szerelmem; a családban is minden pocsékul alakult, és az eső is már hetek óta esett.

Épp virágot akartam venni, bár már nem is emlékszem, miért. Egy nő állt előttem a sorban, és egy szál cikláment vásárolt. Arról panaszkodott, hogy mióta megvásárolta az Swiftjét, mindenhol Suzuki Swifttekbe botlik. Mikor elment és végre én kerültem a kasszához, megláttam őt. A sarokban állt, félig háttal nekem, barna bőrkabátban, gyönyörű hosszú ujjával épp egy begónia lágy szirmait simogatta, finoman, érzéken. Magas, széles hátú férfi volt. Kócos haja alatt mély barna szemével engem nézett. Ajkát óvatosan megnyalta, majd lesütötte szemét.

Vannak, akik hisznek a szerelem első látásra esetében, vannak, akik nem. Én a második csoportba sorolom magam. Az élet mégis elveimmel ellenkező viselkedésre kényszerített, és nem tudtam a szemem levenni róla. Arcát felém fordította, tekintete felkészült testemen. Csak álltunk és zavartalanul néztünk egymás szemébe.

A nő, aki az előttem lévő pult mögött ült és türelmesen várta, hogy eldöntsem, mit is szeretnék vásárolni, már nem volt türelmes, hanem ideges köhögésbe kezdett. Rámosolyogtam és megmondtam neki, hogy egy kaméliát kérek. Rózsaszínt.

Mikor kiléptem a szakadó esőbe, még mindig a virágok mellett állt és rám várt, esernyővel a kezében. Aznap nagyon sokat beszélgettünk. Egyértelművé vált,

hogy szerelmesek vagyunk egymásba. Estére elállt az eső, elkésztek a felhők és előtűnt a ragyogó hold és a csillagok. Felajánlotta, hogy menjek el hozzá, én pedig gondolkodás nélkül tudtam, hogy menni akarok.

Mikor elindultunk a parkból, ahol eddig beszélgettünk, már késő volt, de iszonyú nagy forgalom volt. Egy zebra előtt álltunk és a piros jelzés alatt hosszan csókolóztunk. A lámpa zöldre váltott. Simogatott, finoman, érzéken. Ajkaival a nyakam csókolgatta. A lámpa újra pirosra váltott, de ő elindult, át a zebrán. Mosolygott, hátrafordult és kitérte karjait. Egy Suzuki Swift ütötte el.

Másnap bementem a kórházba. Az orvosok tudták, hogy jövök. Egyikőjük megállított a folyosón és egykedvűen újságot, hogy nehéz műtét volt, de megmenették, azonban deréktől lefele lebénult. Mikor kiléptem a szakadó esőbe, testem görcsbe rándult a sírástól.

Minden nap meglátogattam a kórházban, és minden nap vittem neki virágot. Jácintot, kankalint, rózsát. Folyton csak ő jár azt eszemben. Nem tudtam, mi tévő legyek. Néhány, a szüleimmel folytatott beszélgetés után azonban belém ültették a gondolatot, hogy a szerelemnél fontosabb dolgok is vannak, hogy ez a férfi sosem fog engem boldoggá tenni, sosem lesz gyermekeim apja, és sosem fog eltartani, védelmezni.

Pontosan harmadik hete volt bent. Szokás szerint délután bementem hozzá, leültem mellé, megfogtam a kezét és beszélni kezdtem. Elmondtam neki, hogy szörnyen hiányzik és hogy sosem fog

boldoggá tenni és sosem lesz gyermekeim apja és hogy sosem fog eltartani, védelmezni. Leraktam az asztalára a fenyőágot és a cikláment.

Napokig csak otthon ültem és zokogtam. Újra meglátogattam a virágost, bár már nem is emlékszem, miért, talán hogy emléket idézzek, hogy a fájdalom ismét előntse a szívem. Egy nő állt előttem a sorban, és egy szál kék hangát vásárolt. Arról panaszkodott, hogy az új hűtő nem fér be a konyha sarkába, ezért az ajtó mellé kellett állítani, és ott most nagyon kicsi hely maradt. Ahhoz, hogy bejusson a konyhába, a nappalin át kell közlekednie óriási kerülővel. Mikor elment és végre én kerültem a kasszához, meglátam őt.

A sarokban állt, félig háttal nekem, egy narancsszínű liliom mellett. Barna bőrkabát, gyönyörű hosszú ujjak, széles hát, kócos haj, barna szemek, csókra szító ajkak. Nem nézett rám. Kirohantam az üzletből. Ott állt az ajtó mellett esernyővel a kezében és a távolba merengett. Szaladtam. A parkban üldögélt és látszólag beszélt valakivel. Sírtam. A lámpánál álldogált és mosolygott. Boldog volt és felszabadult. Odaszaladtam hozzá és megfogtam a kezét, de ő rám kiáltott, azt mondta, féreg vagyok és undorodik tőlem. A lámpa zöldre váltott. Ő átment. Nem nézett vissza rám. Szívem görcsbe rándult. A lámpa pirosra váltott. Utanaszaladtam.

Tudod, milyen az, amikor az álom nem úgy száll oda a pofidra, mint egy kis pillangó? És nem szelíden leheli az álmot a puha szemhéjadra, hanem elbasz, mint egy Suzuki Swift? Az fáj.

Fenyő: Szánalom

Ciklámen: Lemondás, búcsúzás

Begónia: „Légy óvatos.”

Jácint: Bánat

Kankalin: „Nem tudok nélküled élni.”

Narancsszínű liliom: Gyűlölet

Kék hanga: Magány

Rózsaszín kamélia: „Vágyódom utánad.”

Háromféleképpen 2009-2010

1. Bessenyei Mihály: Öngyilkos mese

A fiú leszáll a buszról és elindul a kihalt téren a metrólejárát felé. Fázósan húzza össze a kabátját, amelynek lelógó szélébe a hideg szél gyakran belegabalyodik. Este tizenegy körül jár az idő. A néptelen téren csak az eső hangja és a szél zúgása hallatszik. A fiú egy pillanatra megtorpan és lenéz a lába előtti tócsára.

– Már úgyis mindegy – mondja félhangosan a kopott járdaköveknek.

A tükörképe megremeg, majd ezer darabba törik a belehulló vízcseppektől. A gyerek mélyet sóhajt, majd átlépi a pocsolját, amiből most már csak néhány szétázott csikk és egy újságfoslány néz vissza.

A mozgólépcső csúszós és nedves a behordott víz miatt. A fiú magányosan süllyed egyre mélyebbre. Az utolsó lépcsőfokoknál jár, amikor éles sípszó hallatszik, és a mozgólépcső megáll.

– Elnézést kérünk kedves utasainktól, de a mozgólépcső üzemzavar miatt leállt – mondja egy fáradt női hang az egyetlen működő hangszóróból.

A fiú újra felsóhajt és lelépi az utolsó lépcsőfokokat. A peronon néma csend. Csak egy koldusasszony ül az egyik oszlopnak dőlve. Szakadt rongyokba van beburkolva, mellette üres műanyag tálka és egy kis olcsó ólomkereszt.

– Jézus nevében adakozzanak. Adakozzanak egy szegény öregasszonynak – kántálja monoton hangon.

A fiú szótlánul elkullog mellette, vizes cipője néha megcsikordul a márványlapokon. A metró késik. A fiú áll és nézi a cipőjéről lecsurgó erecskéket. Egyik sem hosszú életű, kivéve azt, amelyik átfolyik a gumi peronszélén és cseppekben hull le a sínekre. Csöpp, csöpp, csöpp. A fiú – mintha érdekelné, hova esnek a vízcseppek – közelebb lép. Lába szinte már az ürességet súrolja.

Jön a metró, két fénypászma fürkészi az alagutat és vakítja el egy másodpercre a peron szélén egyensúlyozó gyereket. Dübörögve közelít, zaja elnyomja a koldusasszony gajdolását.

A fiú egy pillanatra hátralép, mintha gondolkodna, majd hirtelen előre. Belevetné magát a semmibe, eggyé válna vele, aztán szertefoszlana vele együtt. Eltűnne a cseppekkel és a sínek közötti csikkekkal, a papírdarabokkal, a cigis dobozzal és a három ötforintossal, amiket egy részeg három napja dobott bele kegyeletből az ötvenhatos áldozatokért.

Tehát a gyerek előrelépne, de a metró hirtelen megáll. Az ajtók kinyílnak, és meleg fénnel árasztják el a kihalt peront. Egy géphang mond valamit, de a fiú nem törődik vele, csak előremegy a szerelvény orrához és lenéz a sínekre. A vízcseppek eltűntek.

– Kérem, vigyázzanak, az ajtók záródnak.

És ő még egyszer felsóhajt és belép az első kocsiba. Mögötte hangos csattanással záródnak az ajtók.

– A Klinikák megálló következik.

2. Márton Alex: Tűzpiros cipőfűzők

Az esőcseppek, amik összegyűltek rajtam, most tovább peregnek. A mélységben sülyedve mélyebbre.

Cseppek kezdenek hullani. Egyik a másik után. Tompán, súlyosan robbanva szét a fémen. A folyamatos hullás vörösrre festi a síneket. Egy férfi némán, sokkos tekintettel mered maga elé. Az arcára fröccsent vörös cseppek a homlokán és a halántéka környékén erecskét formálva az álláról a cipője orrára zuhannak. Néma sikítás hallatszik a metrókocsiból. Egy idős nő száját hatalmasra tátva rezegteti hangszálait ijedségében. A metróvezető lassan felfogja a történeteket, és bal lábával a fékre tapos, jobb kezével pedig az ablaktörő felé nyúl. Egy gombnyomással beindítja. Ahogy az eszköz működésbe lép, csikorogva kezdi el a műanyag az üvegre került emberi sejteket jobbról balra törölve összegyűjteni.

Hosszan állt a peron mellett, és csak meredt maga elé. A harmadik metrószerelvény is kisiklott az állomásról. Az alagútban már hallatszott egy újabb sebesen közeledő féme-gyűttes súlyos robogása. A fények sárgára festették az alagút falait. A férfi most leguggolt és megkötötte tűzpiros cipőfűzőjét. Elméje csupán egy megoldást pergetett. Ahogy a fények beértek az állomásra, már vakító fehérén világtották be a teret. Nincs több feladata ebben az életben. Nincs több feladatuk ebben az életben. Ha most belép a fehér fénybe, a rémálomból feleszmélve egy új életre nyithatja majd ki szemeit.

Kihúzta magát. Ruháját megigazította, majd kezével keresztet rajzolt testére. Eső áztatta cipőjét megemelte és a peronon túlra lépett. A lába nem fogott talajt, de ahogy a fehér fény megjött, ő repült a fényben, a fehérségben.

Ugyanazzal az érzéssel szállt le a villamosról, amelyekkel fel és amelyekkel kelt és amelyik nem hagyta nyugodni. A villamos most továbbment. Lassan sétált a lépcsők felé. Mikor a peronra érkezett, a metró már közeledett. A fehér fény megcsillant a szemében, és tudta, át kell rajta lépnie. Ahogy a szerelvény befutott az állomásra, ő átlépte a peron éles szélét. A fény körüljárta.

Az ajtók becsapódtak, és az mp3 lejátszó a következő számra ugrott. A kerekek súlyosan kezdtek forogni a sínen. A kocsit hirtelen gyorsított, és még mielőtt eltűnt volna az alagútban, a fiú észrevett egy férfit a peron szélén, aki most leguggolt és tűzpiros cipőfűzőjéből masnit formált.

3. Molnár Dávid Márk: Átirat B. M. Öngyilkos novellájára

Éjjeledik. Odakint leszállt az éjszaka, ez biztos. Nem látom, de biztos. *Szerzett setétséget, hogy éjszaka legyen, a melyben szétjárjanak a mezőnek összes vadai; Az oroslánkölykök, a melyek ordítanak a prédáért, sürgetvén Istentől eledelőket.* (Zsoltárok könyve 104, 20-21.) Az órát se látom, mert mögöttem van, de a kő alattam hül, a szél egyre hűvösebb és az arcomba csap. Az emberek fogynak, egyre fáradtabbak, már nincs náluk táská, már nincs bennük lélek, ha van, akkor csak az alkohol miatt. Én is iszom kicsit, mert fázom. A peron szinte üres, egy-két utas álldogál mereven a biztonsági sáv előtt. Egyikőjük imént adott némi pénzt, az a fajta, aki fél a koldusoktól, úgy érzi, ha nem ad, felkelek és agyonverem. *Ott félnek nagy félelemmel, a hol nincsen félelem...* (Zsoltárok könyve 53,6.) Odafent suttogások, hangok, szavak, kiáltások, kiáltozások, üvöltések, de már enyhül az éjszakai élet. Érzem, váltás lesz a BKV-soknál, felállok hát és sétálok.

Szép ez a megálló, egész szép, de kevés a látogatója. Nem nagyon éri meg itt üldögnem, lassan továbbállok. Most ránézek az órára, a következő szerelvény kilenc perc múlva érkezik. Jönnek az új BKV-sok, megvetően néznek rám. Az egész peron üres. Énekelgetni kezdek, csak halkán. Visszaülök a ruhámra és megigazítom a tálkát. *Kölcson kér a gonosz és meg nem fizet, de az igaz irgalmas és adakozó.* (Zsoltárok könyve 37,21.)

– Elnézést kérünk kedves utasainktól, a mozgólépcső üzemzavar miatt leállt – motyogja egy BKV-s, akinek annyi életereje maradt még, mint egy kecskének, amin átment a metró, csak tudnám, kinek magyaráz szegény pára, hiszen az égdta világon senki...

Egy ember, egy magas, fázós, kicsit szakadt, csöpögő cipős utas. Nem a köreimből való, viszont szarul néz ki. Sajnos nem potenciális pénzdobáló, inkább az az álmodozós fiatal, aki észrevesz, de nem vesz észre, és ezzel le is tudja az egészet, mert neki van elég problémája. Gondolja ő. *Meddig feledkezel meg rólam, Uram, mindörökre? Meddig rejtet el arcodat előlem? Meddig emészti még lelkem a fájdalom és szívemet a mindennapi gond?* (Zsoltárok könyve 13,2-3.) Elhalad mellettem.

– Jézus nevében adakozzanak! Adakozzanak egy szegény öregasszonynak! – mondom monoton, szinte éneklő hangon. Hátha észreveszi, hogy nincs egyedül, hátha nem emészti tovább magát, talán még beszélgetni is fog velem. De nem fog, mert el van foglalva. Azt se hallja, hogy milyen idegesítő hangot ad ki a cipője, úgy képzeli, egyedül van az állomáson. *És monda az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni...* (Mózes első könyve 2,18.) Pedig vagyunk vagy tízen, ez egy kisebb közösség. A lenti BKV-sok, a fenti BKV-sok, a gépészek, ő, én és nem utolsósorban a kamera, sőt a metró is pár percen belül megérkezik.

Az utas csak sétál, fel-alá járkal. Ideges, elkeseredett. Úgy tesz, mintha semmi sem érdekelné, pedig fáj neki a legkisebb metrószerű is, azt is személyes zaklatásnak veszi. Nem az az ember, aki bántaná magát, viszont nincs semmi terve, hova menjen. Először a jobb oldali sín pár felé fordul, majd az ellenkező irányba repítő szerelvények felé veszi az irányt. Ingázik. *Köszönjük törvényeidet, amelyek megóvnak attól, hogy a céltalanság és a gonoszság szakadékába zuhanjunk.* (19. Évközi vasárnapi könyörgés.) Hátha valakinek feltűnik. Keres valakit, aki meghallgatja. Ha látná, mennyien vagyunk, ha látná, hogy nincs egyedül, nem keseregne. Tőlem nem hiszem, hogy elfogadná a segítséget, talán még le is hordaná. *Kölcson kér a gonosz és meg nem fizet, de az igaz irgalmas és adakozó.* Dúdolgatok.

Játszik a gondolattal, mi lenne, ha beugrana, mi lenne, ha elütné a metró, vajon mindennek vége lenne? Minden bajnak? Bizony. *Minden szabad nekem, de nem minden használ; minden szabad nekem, de nem minden épít.* (Korintusiaknak írt levél I. 10,23.) Ez biztos, de mi lesz a jó dolgokkal? Azoknak is vége. Igen, azoknak is, amiket most nem lát, mert bolond, de azoknak is vége lenne, és hiányoznának.

Lassan jön a metró, egy perc. Felkelek, elrakom a szent ólomkeresztemet és a kis üres, műanyag tálkát. *Segítséggül hív engem, ezért meghallgatom őt; vele vagyok háborúságában: megmentem és megdicsőíttem őt.* (Zsoltárok könyve 91,15.) Elindulok felé, lassan sétálok, de ha futnék, az se tünne fel neki. Csak áll és bámul a mélybe. Csak áll és várja, hogy beugorhasson, de nem fog. A metró jön, megáll, az ajtóit kinyitja. Mögé sétálok. Megfogom a vállát, és finoman a szerelvénybe tessékelem. Az ajtóok záródnak, és én meghallgatom őt. *Teljesítetted szívének kívánságát, nem tagadtad meg tőle ajkának kérését. Eléje siettél üdvözítő áldással, s fejére színarany koronát helyeztél. Élelet kért tőled, s te megadtad neki a napok teljességét mindörökre.* (Zsoltárok könyve 21,3-5.) Hálaének a királyért.

ÖNKÉPZŐKÖRI ÍRÁSOK

Tartalom

Hargitai Bea: Beköszöntő	2
Gedeon Edit: Bessenyei Mihályról	3
Bessenyei Mihály: Belebámulni a semmibe	3
Bessenyei Mihály: Amikor bekattanok	4
Bessenyei Mihály: Gedeon Editről	5
Gedeon Edit: Antal élete és munkássága	5
Gedeon Edit: Barbie naplója	7
Gedeon Edit: Nafthali	7
Pivarnyik Balázs: Géhberger Mátéről	8
Géhberger Máté: Dayalina és az erdő szellemei	8
Géhberger Máté: Étterem és vér	10
Géhberger Máté: Soha ne ítéld első látásra	12
Géhberger Máté: Prágai aniz	14
Géhberger Máté: Érzések és nyugalom	15
Ulbert Zsófia: Kiss Petra Sáráról	16
Kiss Petra Sára: Nem történt semmi	16
Kiss Petra Sára: Békásmegyér	19
Kiss Petra Sára: Aluljáró	20
Kiss Petra Sára: A takarító	21
Márton Alex: Magamról	23
Márton Alex: Hungária Egyesült Földek	23
Márton Alex: Gömb	27
Márton Alex: Magam látom	29
Géhberger Máté: Molnár Dávid Márkról	31
Molnár Dávid Márk: A pumpagyár	31
Molnár Dávid Márk: Párhuzam	35
Molnár Dávid Márk: Kézkrém	37
Molnár Dávid Márk: Árvaház	39
Molnár Dávid Márk: Digitális kommunikáció	41
Molnár Dávid Márk: A halál pillanat	43
Molnár Dávid Márk: Ábrahám három napja	44
Molnár Dávid Márk: Pivarnyik Balázsról	45
Pivarnyik Balázs: Sötét volt	45
Kiss Petra Sára: Szöllősi Flóráról	48
Szellősi Flóra: Cím nélkül	48
Szellősi Flóra: A villamos mire gondol	49
Géhberger Máté: A szerelem útján	50
Molnár Dávid Márk: Mi lenne nélküled a világgal	51
Bessenyei Mihály: Öngyilkos mese	53
Márton Alex: Tűzpiros cipőfűzők	54
Molnár Dávid Márk: Átirat	55

Az illusztrációk Glenn Brown kortárs angol festő munkái. Brown alkotásaiban újra és újra utalásokat tesz régi és újra, ismert vagy ismeretlen mesterekre – idézi vagy kigúnyolja őket. Hiperrealista stílusban másol képeket, ami miatt be is perelték. Korokat, stílusokat, műfajokat, előadásmódokat kever munkáiban. A művészettörténeti kánonába már régen befogadott műveket újít fel a mai, inkább a populáris kultúrából ismert módszerrel. Elhagyja az eredeti műveket hitelesítő festői kézjegyet, sterilizálta az előadásmódot, a képeknél lemond az érzéki anyagkezelésről.

(Wikipédia)

ÖNKÉPZŐKÖRI ÍRÁSOK

2010. MÁRCIUS

Tördelő szerkesztő: Jakab Judit
Postacím: Közgazdasági Politechnikum
1096 Budapest, Vendel utca 3.

Készül az A-Z Buda CopyCAT Kft sokszorosító műhelyében